

ከፍሰ ሦስት የእግዚአብሔር መገኘት ተምሳሌቶች

የእግዚአብሔር ፊት

በመፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ የእግዚአብሔር ፊት የሚለው ቃል በተደጋጋሚ ተጠቅሷል። በየዘመናቱም የነበሩ የእግዚአብሔር ሰዎች ከእምላካቸው ፊት ጋር ተገናኝተዋል፤ በመገናኘታቸውም ምክንያት በትውልዳቸው ብቻ ሳይሆን ከእነሱም በኋላ ባሉት ትውልዶች ላይ ተፅዕኖ መፍጠር ችለዋል።

የእግዚአብሔር ፊት የእግዚአብሔርን መገኘት ወይም ህልዎት የሚወክል ነው። ለምሳሌ፡- የአንድን ሰው «ፊቱን አላይም!» ብንል ያ ሰው በሚገኝበት ቦታ አልገኝም፤ ወይም ደግሞ ከዚያ ሰው ጋር አልገናኝም ማለታችን ይሆናል።

«ንጉሱም፡- ወደቤቱ ይሂድ እንጂ ፊቱን እንዳያይ አለ፡ አቤሌሉምም ወደ ቤቱ ሄደ የንጉሱንም ፊት አሳየም» ያ፡ ሳጦ. 14:24

«አቤሌሉምም በኢየሩሳሌም ሁለት ዓመት ሙሉ የንጉሱን ፊት ሳያይ ተቀመጠ» ያ፡ ሳጦ. 14:28

«አቤሌሉምም ኢየሱስን መልሶ፡- ከጌሹር ለምን መጣሁ? በዚያም ተቀምጠው ብሆን ይሻለኝ ነበር ብለህ እንድትነግረው ወደ ንጉሱ እልክህ ዘንድ ወደ እኔ ጠራሁሁ አሁንም የንጉሱን ፊት ልይ ኃጢአት ቢሆንብኝ ይገደለኝ አለው። ኢየሱስም ወደ ንጉሱ መጥቶ ነገረው አቤሌሉምም ጠራው ወደ ንጉሱም ገብቶ በንጉሱ ፊት ወደ ምድር በግምባሩ ተደፋ ንጉሱም አቤሌሉምን ሳመው፡» ያ፡ ሳጦ. 14:32,33

ስለ እህቱ በቀል የገዛ ወንድሙን ያስገደለው አቤሌሉም የንጉስ ልጅ ሆኖ ከሸሽበት ጌሹር ከምትባል ቦታ ወደኢየሩሳሌም መጥቶ መቀመጡ ብቻውን በቂው አልነበረም። የንጉስ ልጅ በንጉስ ፊት መሆን ይገባው ነበረና። በንጉስ ፊት ሲሆን፤ በቤተ መንግስቱ ያለው አቅራቦት፤ የንጉስ የአስተዳደር ጥበብን ማየት፤ የንጉስ ለህዝብ ያለው ራዕይን ማወቅ፤ ባጠቃላይ በንጉስ ቤት ያለ መልካምነት በሙሉ እንደሚያገኘው አቤሌሉም ያውቅ ነበርና። በኢየሩሳሌም ሁለት ዓመት ሲቀመጥ ግን በቤተ መንግስት የነበረው ነገር ምን እንደሆነ ማወቅ አይችልም ነበር። በእርግጥ በጌሹር ከነበረው ከንጉስ ህልውና ይልቅ በኢየሩሳሌም ያለው ይበልጣል፤ ይቀርባልም። በኢየሩሳሌም ከነበረው በላይ ግን በቤተ መንግስቱ ውስጥ የንጉስን ፊት እያዩ መኖር ይበልጣል።

በእግዚአብሔር ፊት መሆንን የሚያጠቁ አገልጋዮች በንጉስ ፊት ያለ አቅራቦት በሙሉ ያገኛቸዋል፤ ለትውልድ ያለውም ራዕይ ይገለጥላቸዋል።

እስኪ ከእግዚአብሔር ፊት ጋር ስለተገናኙ ስለእግዚአብሔር ሰዎች ስለ አብርሃም፤ ስለ ያዕቆብ፤ ስለ ዮሴፍ፤ ስለ ሙሴ፤ ስለ ዳዊት፤ ስለ ኤልያስና ስለ ዳንኤል እንመልከት!

አብርሃምና የእግዚአብሔር ፊት

«አብራምም የዘጠና ዘጠኝ ዓመት ሰው በሆነ ጊዜ እግዚአብሔር ለአብራም ተገለጠለትና እኔ ኤልሻዳይ ነኝ በፊቱ ተመላሳሽ ፍፁምም ሁን ቃል ኪዳንን በእኔና በአንተ መካከል አደርጋለሁ እጅግም አበዛሃለሁ አለው።» (ዘፍ 17:1-2)

«አብርሃምም አለች፡- አካሄዴን በፊቱ ያደረኩለት እግዚአብሔር መልአኩን ከአንተ ጋር ይልካል፤ መንገድህንም ያቀናልሃል ለልጄም ከወገኖቼ ከአባቴም ቤት ሚስትን ትወስዳለህ።» (ዘፍ 24:49-50)

አብርሃም የኖረው ለአንድ መቶ ሰባ አምስት አመታት ነበር። ከኖረላቸው ከእነዚህ አመታት ውስጥ የመጀመሪያዎቹ ሰባ አምስት ዓመታት ያለእግዚአብሔር፤ ቀጥሎ ያሉትን ሃያ አምስት ዓመታት ደግሞ ቃል ኪዳን ተሰጥቶት ነገር ግን ያለ ልጅ፤ የቀሩትን ሰባ አምስት ዓመታት ደግሞ ከቃል ኪዳን ፍፃሜ በኋላ ባለ በረከትና ሙላት ነው። ታዲያ ወደዚህ ወደ በረከትና ወደ ሙላት ዓመታት ከመግባቱ አንድ አመት በፊት የዘጠና ዘጠኝ አመት ሰው ሲሆን እግዚአብሔር የተናገረው ዋነኛ ነገር «በፊቱ ተመላሳሽ ፍፁምም ሁን» ነበር።

ያለ እኛ ስራ በክርስቶስ በማመን ብቻ ፍፁምነትን ብናገኝም፤ በኑሮአችን ይህንን ፍፁምነት ለመግለጥ የምንችለው በእግዚአብሔር ፊት በመሆንና ብቃትን በመቀበል ብቻ ነው። አብረንው የምናሳልፈው ሰው ባህሪያችንንና ማንነታችንን እንደሚቀርበው ሁሉ ከእግዚአብሔር ጋር ጊዜ ስናሳልፍ፤ በፊቱም ስንሆን የባህሪው ተካፋዮች እንሆናለን። ከዚህም በላይ ደግሞ አብርሃም ከውድቀቱ በኋላ በእግዚአብሔር ፊት መመላለስ በጀመረ በአንድ አመት ጊዜ ውስጥ ወደተነገረለት የተስፋ ቃል ፍፃሜ እንደገባ ሁሉ እኛም ወደተነገረልን የተስፋ ቃል ፍፃሜ እንድንደርስ በእግዚአብሔር ፊት መመላለሳችን አይነተኛ ሚናን ይጫወታል።

ያዕቆብና የእግዚአብሔር ፊት

«ያዕቆብም፡- እግዚአብሔርን ፊት ለፊት እየሁ ሰውነቴም ድና ቀረች ሲል የዚያን ቦታ ስም ጽንሹል ብሎ ጠራው።» (ዘፍ 32:30)

ያዕቆብ በዘመኑ ሁሉ በረከት ሲያሳድድ የኖረ ሰው ነበረ። ለአምስት ጊዜ ያህል በረከትን ለማግኘት ተጣጥሮአል።

1. በመጀመሪያ ከመንታ ወንድሙ ከዔሳው ጋር በማህፀን እያለ ይጋፋ ነበር።
2. ሲወለድም የወንድሙን የዔሳውን እግር ይዞ ከእናቱ ማህፀን ወጣ።
3. ባደጉ ጊዜም ዔሳው የእደን ሰው ነበረና ምንም ሳያገኝ አንድ ቀን የመጣ ዕለት ይህንን እድል ተጠቅሞ በረከት ለማግኘት ያዕቆብ በእናቱ ድንኳን ውስጥ የሰራውን ምስር ወጥ በመሸጥ የወንድሙን ብኩርና ወሰደ።

4. ነገር ግን ይህ ሁሉ ስላልበቃውና ወደ በረከት ምስጢር ስላላደረሰው ያዕቆብ በእናቱ በርብቃ ምክር የገገ ለምድ ለብሶ በወንድሙ በዔሳው ስም ከአባቱ የበረከትን ቃል ወሰደ።

5. ወንድሙን ዔሳውን ስለፈራ ያዕቆብ ወደ አጎቱ ቤት ወደ ላባ ሸሸ። ሲሄድ በትሩን ብቻ ይዞ የያዕቆብን ወንዝ የተሻገረው ያዕቆብ ከሃያ አንድ አመታት በኋላ ሲመለስ የሁለት ክፍል ሰራዊት ባለቤት ሆኖ ነበር። ከወንድሙ ጋር በተገናኘ ጊዜ ዔሳው እስኪገረም ድረስ ያዕቆብ በልጆችና በባሪያዎች፤ በበጎችና በፍየሎች በላሞችና በአህያዎች ተባርቶ ነበር። ነገር ግን እነዚህ ሁሉ ምድራዊ በረከቶች የያዕቆብን ልብ አላረኩትም። ስለዚህ ከወንድሙ ጋር ከመገናኘቱ በፊት የነበሩትን በረከቶች ሁሉ፤ ሚስቶቹን አንኳን ሳይቀሩ፤ የያዕቆብን ወንዝ አሻግሮ ብቻውን ለሊቱን ሙሉ ከእግዚአብሔር ጋር ሲታገል አደረ። የትግሉም ዋነኛ ሃሳብ አሁንም «ካልባረከኝ አልቀህም!» የሚል ነበር።

የወንድሙን ብኩርና በምስር ወጥ ሽያጭ እግኝቶ፤ ከአባቴም በማታለል በረከት እግኝቶ፤ ከአጎቱ ከላባም በላቡና በጥራቱ የሁለት ክፍል ሰራዊት እስኪሆን ድረስ በረከት እግኝቶ ያልረካው ያዕቆብ ልክ ከእግዚአብሔር ፊት ጋር ሲገናኝ፤ እግዚአብሔርንም ፊት ለፊት ሲያይ ወደ እውነተኛው በረከት ገባ፤ ከዚህም በኋላ የበረከት ጥያቄ አንድም ጊዜ አሳነሳም። እውነተኛ በረከት የብኩርና ሥፍራን (position) በመያዝ፤ ወይም ደግሞ በማታለልና በማጭበርበር በሚገኝ ብልጥግና ወይም ደግሞ በስራና በጥረት ከሚከማች ሀብት አይገኝም። በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ በመኖርና በመገኘቱ ውስጥ ባለ የውስጥ ሰውነት መዳን ብቻ እንጂ፡- «ሰውነቴ ድና ቀረች» ብሏልና።

«እግዚአብሔር ይማረገም ይባርክገም። ፊቱንም በላያችን ያብራ።» መዝ (87)፡1

እውነተኛና ጥልቅ የሆነው በረከት የእግዚአብሔርን የፊት ብርሃን በማግኘት (ፊቱን በማየት) ይደመደማልና።

ዮሴፍና የእግዚአብሔር ፊት

«... እንዴት ይህን ክፉ ነገር አደርጋለሁ? በእግዚአብሔር ፊት እንዴት ጋጥያትን አሰራሰሁ?» (ዘፍ 39:9)

በዮሴፍ ህይወት ውስጥ በተደጋጋሚ የታዩ ሁለት አንድ አይነት ክስተቶች አሉ።

- ሁለት ጊዜ ህልም አለመ፡- አንዴ ነደዎች ሲሰግዱለት፤ ሁለተኛም ጨረቃ ፀሐይና ከዋክብት ሲሰግዱለት።
- ሁለት ጊዜ በወንድሞቹ ተጠላ፡- አባቱ ልብስ ስላለበለው፤ ሁለተኛ ደግሞ ህልምን ስላለመ።
- ሁለት ጊዜ ልብሱን ተገፈፈ፡- በወንድሞቹና በጳጢፋራ ሚስት።
- ሁለት ጊዜ ተጣለ፡- አንዴ ወደ ጉድጓድ ሌላ ጊዜ ደግሞ ወደ

ወገኒ።

- ሁለት ጊዜ ተሸጡ፡- ለእስማኤላውያንና ለጳጢፋራ።
- ሁለት ጊዜ የእስረኞችን ህልም ፈታ፡- የጠጅ አሳሳፊውንና የእንጆራ ቤት አዛዦችን።
- ሁለት የፈርዖንን ህልሞች ፈታ፡- ሰባት የክሱ ሳሞች የወፈሩትን ሊውጡና ሰባት የሰለሉ እሸቶች የዳበሩትን ሊውጡ።
- ሁለት ልጆች ወለደ፡- ምናሴ (መከራዬን እስረሳን)፤ ኤፍሬም (በመከራዬ አገር አፈራኝ) ።

በዚህ ሁሉ መከራ ያለፈው የሴፍ ግን የእምነት ሰው፤ የፍቅርና የይቅርታ ሰው፤ የስራ ሰው፤ እንዲሁም ደግሞ እግዚአብሔርን የሚፈራና ኃጥያትን የሚጠላ ሰው ነበር። በተለይ ደግሞ በጳጢፋራ ሚስት የደረሰበት አራት የፈተና ደረጃዎች ይህንን የሚያረጋግጡ ናቸው።

- ዓይኗን ጣለችበት። ዘፍ. 39:7
- «ከእኔ ጋር ተኛ» አለችው። ዘፍ. 39:7
- ይህንም ነገር በየሰለቱ ትነግረው ነበር። ዘፍ. 39:10
- ከእኔ ጋር ተኛ ስትል ልብሱን ተጠምጥማ ያዘች። ዘፍ. 39:12

እነዚህን የፈተና ደረጃዎች ቀረብ ብለን ብናያቸው እያንዳንዳቸው የሴፍን ከመገደድ ለማስወጣት ብቃት የነበራቸው ነበሩ። የፈተናው እድገት እየጨመረ መምጣቱና በየእለቱ መከሰታቸውን ለንመስከት ደግሞ በእርግጥም የሴፍ ይህንን የዝመት ፈተና ያለፈበት እንደ ሚስጥር እንደነበረው መረዳት አያዳግትም። ታዲያ የዚህን ሰው የመፅናት ሚስጥር ለጳጢፋራ ሚስት በመለሰላት መልስ ውስጥ ተፅፎ እናገኘዋለን፡- «በእግዚአብሔር ፊት እንዴት ኃጥያትን አሰራለሁ?»

የሴፍ የነበረበት ሁኔታ እንኳን እግዚአብሔርን ሊፈራ ቀርቶ የተነገረው ህልም የተገላበጠሽ የሆነበት፤ ከሚወደው አባቱ በብዙ ርቆ የሚኖርበት፤ ምናልባትም ይህንን ኃጥያት ቢያደርግ ባጠገቡ ሊያየው የሚችል ሰው ያልነበረበት ነበር። ነገር ግን የሴፍ ኑሮው በእግዚአብሔር ፊትና በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ ስለነበረ፤ መልኩን እየቀያየረ የመጣውን የኃጥያት ፈተና ሲያልፈው ችሎአል።

በጳጢፋራም ቤት፤ በእስር ቤትም ውስጥ እግዚአብሔር ከየሴፍ ጋር እንደነበረ በተደጋጋሚ በምዕራፉ ውስጥ ተገልጿል። ነገር ግን የሴፍም በበኩሉ ከእግዚአብሔር ጋር እንደነበረ፤ ኃጥያትንም ለማሸነፍና ፈተናዎችን ሁሉ ለማለፍ በእግዚአብሔር ፊት መኖር ለማራጭ የሌለው ጉዳይ መሆኑን በማሳየት አስመስክሯል።

ሙሴና የእግዚአብሔር ፊት

«ከዚያም ሙሴ እንዲህ አለው፡- ሀልዎትህ ከእኛ ጋር ካልሄደ ከዚህ አትሰደደን!» ዘፍ. 33:15 (አ.መ.ጉ)

ሙሴ ከእግዚአብሔር ህልውናና መገኘት ጋር የተቆራኝ ሰው ነበር። በቁጥጥር መቃጠል የተገኘው የአብርሃም፤ የይስሃቅና የያዕቆብ አምላክ እግዚአብሔር በሲና ተራራ ላይም ለእርባ ቀናት ያህል ከሙሴ ጋር አሳልፎ ነበር። ሙሴ የፊቱ ቁርባት እስኪያበራ ድረስ በአምላኩ ብርሃን መሳት ውስጥ መገኘትን ያውቃል። ስለዚህ እንደመሪ ከሌሎች መሪዎች ልዩ የመሆኑ ሚስጥርና እንደ ሕዝብ ከሌሎች ሕዝቦች ልዩ የመሆናቸው ሚስጥር የእግዚአብሔር ፊት ወይም መገኘት፤ ህልውና፤ ህልዎት መሆኑን ተረድቶ «በህልውናህ ከእኛ ጋር ውጣ» ብሎ እግዚአብሔርን ይሰምናል። በእግዚአብሔር ህልውና የተባረከ ሰው ከሌሎች ለዎች ይልቅ ሞገስ ያለው መሆኑ፤ በመገኘቱ የረሰረሰት ቤተ ክርስቲያን ከሌሎች ቤተ ክርስቲያናት ይልቅ ልዩ መሆኗ፤ ህልዎቱን የተሸከመም አገልጋይ ከሌሎች አገልጋዮች ይልቅ ልዩነት መፍጠሩና ሰውጥ ማምጣቱ አይቀሬ ነው።

ዳዊትና የእግዚአብሔር ፊት

«አቤቱ የፊትህ ብርሃን በላያችን ታወቀ፤ በልቤ ደስታን ጨመርህ ከስንዴ ፍሬና ከወይን፤ ከዘይትም ይልቅ በዛ» መዝ. 4:6

«የህይወትን መገደድ አሳየኸኝ፤ ከፊትህም ጋር ደስታን አጠገብኸኝ፤ በቀኝህም የዘላለም ፍሰት አለ።» መዝ. (16) ፡ 11

«እኔ ግን በዕድቅ ፈትህን አያለሁ፤ ከብርሃንም ላይ አጠግባለሁ።» መዝ. (17) ፡ 15

«አንተ ፊቱን እሾ ባልህ ጊዜ፡- አቤቱ ፈትህን እሻለሁ፤ ልቤ አንተን አለ። ፊትህን ከእኔ አትሰውር።» መዝ. (27) ፡ 8-9

መዝሙረኛው ዳዊት ስለእግዚአብሔር ፊት አስፈላጊነት በብዛት ዘምሯል። ከላይ ለምሳሌ ያህል የተጠቀሱት እንደሚያሳዩንም ዳዊት ለመደሰት፤ ለመጥገብና ለመርከት ህይወቱን በአምላኩ ህልውና ላይ መስርቶ ያለፈ ሰው ነው። የሚገርመው ገና በበግ እረኝነት ላይ እያለ፤ ግንባና ከፊቱ እንዳለ ሳያውቅ እንኳን የመዝሙሩ ማዕከላዊ ሃሳብ በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ በመኖር እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኘውን ማየት ነበር። በሳሙኤል ከተቀባም በኋላ ሳኔል በምድረበጻ ሲያሳድደውም የዳዊት ጥማት ወደ እግዚአብሔር ህልውና መገነገስ ነበር። ሳኔል ለእርባ አመታት ሲነግስ የሳደረገውን ዳዊት ግን በነገሡ ጊዜ የአምላኩ የመገኘት ምሳሌ የነበረውን ታቦት ከተማረከበት ቦታ በታላቅ ደስታ በማምጣት ያለ እግዚአብሔር ህልውና መኖር እንደማይችል አሳይቶአል። የገዛ ልጁ አቤሱም እንኳን ከገግሥናው ባፈናቀለው ጊዜ «በእግዚአብሔር አይን ፊት ሞገስ አግኝቼ እንደሆንሁ፤ መልሶ እርሱንና ማደራያውን ያሳየኛል» 2ኛ ሳሙ. 15:26 አለ እንጂ ገግሥናው እንዲመለስለት አልፀለየም። ይህ ሁሉ ዳዊት ባሳለፈው የህይወት ከፍታም ሆነ ዝቅታ ልቡ በአንደኛ ደረጃ የእግዚአብሔርን መገኘት በመፈለግ የተቃኘ እንደነበር

ያሳየናል። በመገኘቱ ውስጥ ሁሉም ነገር እንደሚገኝ ተረድቶአልና።

ኤልያስና የእግዚአብሔር ፊት

«በገላጭ ቴሰቢ የነበረው ቴሰቢያዊው ኤልያስ አክላብን፡- በፊቱ የቆሞኩት የእስራኤልን አምላክ ሕያው እግዚአብሔርን፤ ከአፌ ቃል በቀር በእነዚህ አመታት ጠልና ዝናብ አይሆንም አለው።» ያገ 17:1

«ኤልያስም፡- በፊቱ የቆሞኩት የሠራዊት ጌታ ሕያው እግዚአብሔርን፤ እኔ ዛሬ ለአክላብ እገባለሁ አለ» ያገ 18:15

«(እግዚአብሔርም ኤልያስን)፡- ውጣ በተራራውም ላይ በእግዚአብሔር ፊት ቁም አለ።» ያገ 19: 11

በእስራኤል ምድር ብዙ ነብያቶች በየዘመናቱ ተነስተዋል። የእነዚህም ነብያቶች ዘርና ነገድ፤ እንዲሁም አመጣጥ በሚገባ ተፅዕኖአል። ነገር ግን በቴሰቢ እንደነበር ከመግለፅ ውጪ መፅሐፍ ቅዱስ ስለኤልያስ የጌላ ታሪክ ብዙ አይነግረንም። ስለዚህ ታላቅ የእግዚአብሔር ሰው ቅድመ ሁኔታ ልንረዳ የምንችለው አንድን ነገር ብቻ ነው። በእግዚአብሔር ፊት የቆመ ነብይ እንደነበር!

ባርያዎች በጥንት ዘመን በጌቶቻቸው ፊት ሁልጊዜ ይቆሙ ነበር። ይህም አገልጋይነታቸውን ሲያሳይ ጌቶቻቸው የሚያዙአቸውን ማናቸውም ትዕዛዝ ፈጥኖ ለመቀበል ይረዳቸዋል። የእግዚአብሔር አገልጋይ የሆነው መልዓኩ ገብርኤልም ለዘካርያስ በተገለጠለት ጊዜ የተናገረው ቃል ይህንኑ ያረጋግጣል፤ «እኔ በእግዚአብሔር ፊት የምቆመው ገብርኤል ነኝ» ብሏልና።

ኤልያስ በአክላብ ፊት ከመቆሙ በፊት በእግዚአብሔር ፊት ይቆም የነበረ ነብይ ነው። አክላብ ደግሞ ሲደናዊ የነበረችውን ኤልሳቤልን ያገባ፤ ከእርሱ በፊት ከነበሩት ነገስታት ሁሉ ይልቅ ክፉ ያደረገ፤ የበኩር ልጁን የሰዋ፤ የእግዚአብሔርን ነብያቶች ያስገደለ፤ በግፍ የናቡቴን እርሻ የወለደ፤ ባኦል የተባለ ጣኦት በእስራኤል ምድር እንዲመለከ ያደረገ፤ ለክፋት ራሱን የሸጠ፤ በሚስቱ በኤልሳቤል የተነሳ ሰው ነበር። ታዲያ ነብያቶች ሁሉ በተገደሉበት ሁኔታ ለክፋት ራሱን በሸጠ በአክላብ ፊት መቆም ድፍረትን፤ አልፎ ተርፎም ከእግዚአብሔር ዘንድ መልዕክተኛ መሆንን ይጠይቃል። ዛሬም ቢሆን በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ የሚቆሙ አገልጋዮች ሁልጊዜ ከአምላካቸው ዘንድ መልዕክት ያላቸው፤ በምንም አይነት አስፈሪ ሁኔታ ውስጥ ለመቆም ድፍረት ያላቸው፤ የህዝብንም ልብ ወደ እግዚአብሔር መመለስ የሚችሉ ናቸው።

ዳንኤልና የእግዚአብሔር ፊት

«በፊቱ ቅንነት ተገኝቶብኛልና በአንተም ደግሞ ፊት ንጉሥ ሆይ አልበደልኩምና አምላክ መልአኩን ልኮ የእንበሶችን አፍ ዘጋ፤ አነርሱም አልጎዱኝም።» ዳገ 6:22

ዳንኤል በጠላቶቹ ዘንድ ምንም አይነት ስህተት፤ በደልና ሰብ ያልተገኘበት ሰው ነበር። ኑሮው ሁሉ በእግዚአብሔር ፊት ስለነበር የሚያደርገው እንቅስቃሴ በሙሉ ቅንነትንና ታማኝነትን የተሞላ ነበር። ስለዚህ ጠላቶቹ በቀን ለቀን ጊዜ በአምላኩ ፊት እንደሚገባላቸው መስኮቶቹን ወደ አዋራሳሪም ከፍቶ እንደሚፀልይ ባወቁ ጊዜ ንጉስ ዳሪዮስን አግባብተው ለሰላሳ ቀን ከንጉስ በቀር ማንም ሰው አምላኩን ወይም ሰውን እንዳይለምን ትእዛዝ አስወጡ። ዳንኤል ግን ትዕዛዙ እንደወጣ ባወቀ ጊዜም እንኳን በእግዚአብሔር ፊት መገባደግ አላቋረጠም። ስዚህ ነው ወደ ተራቡ አንበሳች ጉድጓድ በተጣለ ጊዜ በፊቱ በቅንነት ይቆምለት የነበረው እግዚአብሔር በእንበሶች ፊት መልአክን ልኮ ያቆመለት።

«እግዚአብሔር ዓድቅ ነውና፤ ፅድቅንም ይወዳል። ቅንነት ግን ፊቱን ታየዋለች።» መዝ 117

እነዚህን ሰባት የእግዚአብሔር ሰዎች ስያይ በእግዚአብሔር ፊት ስለተገባላቸው፤ ስለቆሙ፤ ስለተመላለሱና ስለኖሩ ልጅን አገኙ፤ ተባረኩ፤ ከጋጥደት አመለሙ፤ ከሌሎች የተለዩ ሆኑ፤ እውነተኛ ደስታን አገኙ፤ በድፍረት በጠላቶቻቸው ፊት ቆሙ፤ የአንበሶችን አፍ ዘጉ።

የእግዚአብሔር ትልቁ ቅጣት እንዳይሳካልን ማድረግ፤ ጤናን ማሳጣት ወይም ደግሞ አለመባረክ ሳይሆን ትልቁ ቅጣቱ እኛን ከህልውናው ውስጥ ማስወጣት ነው።

«ቃየንም ከእግዚአብሔር ፊት ወጣ።» ዘፍ 4:16

ከዚህ በጌላ ቃየን ሚስት አግብቶአል፤ ልጅ ወልዶአል። ነገር ግን ኑሮው ሁሉ ያለ አምላኩ ህልውና ነበር። ዳዊት ወደቤርሳቤህ ገብቶ ኃጥያትን ከሰራ በጌላ ያለ እግዚአብሔር ህልውና ግን መኖር እንደማይችል ስለተረዳ እንዲህ ብሎአል።

«ከፊትህ አትጣለኝ፤ ቅዱስ መንፈስህንም ከእኔ ላይ አትውሰድብኝ» መዝ (59):11

እግዚአብሔር የምንፈልጋቸውን በረከቶች ሁሉ ሰጥቶ ህልውናውን ግን ሊወስድብን ይችላልና። ዳዊት ሁሉም ነገር ኖሮት አብሮኸት - እግዚአብሔርን ከሚያጣ፤ ሁሉን አጥቶ በእግዚአብሔር ፊት መኖርን ይመርጣል። በመዝሙሩም እንበሶች እንኳን የሚሞቱት የእግዚአብሔር ፊት ሲሰወርባቸው እንደሆነ ጨምሮ ተናግሮአል።

«እጅህን ትከፍታለህ ከመልካም ነገርም ይጠግባሉ። ፊትህን ስትሰውር ይደነግጣሉ፤ ነፍሳቸውን ታወጣለህ ይሞታሉም። ወደአፈራቸውም ይመለሳሉ።» መዝ (104) ፡ 28-29

በእሳት ከመቃጠሉ በላይ በገህነም መጣል እጅግ የሚያስፈራው ነገር ከእግዚአብሔር ህልውና ውጪ ለዘላለም የሚኖሩበት ሥፍራ መሆኑ ነው።

የእግዚአብሔር ትልቁ ቅጣት እንዳይሳካልን ማድረግ፤ ወይም ጤናን ማሳጣት ወይም ደግሞ አለመባረክ ሳይሆን ከህልውናው ውስጥ ማስወጣት ነው!

በሌላ መልኩ ደግሞ በወርቅ ላይ ከመሄድ በላይ መንግስተ ሰማያትን መውረስ የሚያስደስተው በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ ለዘላለም የሚኖሩበት ሥፍራ መሆኑ ነው።

«የእግዚአብሔርና የበጎም ዙፋን በእርስዎ ውስጥ ይሆናል። ባሪያዎቹም ያመልኩታል ፊቱንም ያያሉ።» ራዕይ 22:3

የደመናና የእሳት አምድ

የእስራኤልን ሕዝብ በምድረ በዳ ሊመራ የሙሴ የመጀመሪያ ፀሎቱ የእግዚአብሔር መገኘት አብሮአቸው እንዲሆን ነበር። ከሌሎች ሕዝቦች የተለዩ መሆናቸው መታወቂያው የአምላኩ ህልውና ብቻ ነበረና። ቁጥጭጦው ሲቃጠል ለማየት ሄዶ «እኔ ነኝ!» ካለው ከአባቶቹ አምላክ ከእግዚአብሔር ጋር የተዋወቀው ሙሴ አሁን ደግሞ ህዝቡን ከእግዚአብሔር ጋር ለማስተዋወቅ ወደሲና ተራራ ይዞ መጣ። ምክንያቱም የእስራኤል ህዝብ በግብፅ ላለ እግዚአብሔርን የሚያውቀው ከአባቶቹ በተነገረው ታሪክና በሙሴ እጅ ከባርነት ነፃ ሲወጣ ባየው ተፃምራት ብቻ ነበር። ይህ ማለት በመረጃ ወይም ደግሞ በተደረገለት ነፃ የማውጣት ውሳኔ ብቻ ነበር እንጂ ከእግዚአብሔር ጋር ከመገናኘት የወጣ ትውውቅ አልነበረም።

አንድን ታዋቂ ሰው በመረጃ ደረጃ ልናውቀው እንችላለን። ስለዚህ ሰው ውጫዊ ገፅታ፣ ስለእነጋገሩ፣ ስለቁመናው፣ ስለተግባሩ ብናውራ ይህ ሁሉ መረጃዊ እውቀት ነው። ህብረት ከማድረግ ግን የሚያውቁት ሰዎች በመጀመሪያ የተዋወቁበት ቦታ መኖሩ፣ ከዚያም ደግሞ ያስተዋወቃቸው ሰው ወይም ሁኔታ መኖሩ፣ በዚህ ሰው መምጣት ወይም ወዳለበት ቦታ በመሄድ ምክንያት ግንኙነት መፍጠራቸው ግልፅ ነው።

የእስራኤል ሕዝብ ከእራት መቶ ሰላሳ አመታት በኋላ በሙሴ አማካኝነት ከግብፅ ባርነት ነፃ ሲወጣ አምላኩን በመረጃ (Information) ደረጃ እንዲሁም ደግሞ በድንቅ ስራው ብቻ ያውቅ ነበር። ነገር ግን ከእግዚአብሔር ጋር ለመጀመሪያ ጊዜ የተገናኘው በሲና ተራራ ላይ በተገለጠው ክብር አማካኝነት ነው። ይህም ግንኙነት ሕዝቡ ወደመገኘቱ ውስጥ በመግባታቸው የመጣ ሳይሆን እግዚአብሔር ወደ ሕዝቡ በመምጣቱና በተራራው ላይ በመውረዱ ምክንያት የተፈጠረ ነበር። የሚገርመው! ሙሴም ከእግዚአብሔር ጋር ሲተዋወቅ በኮሬብ (በሲና) ተራራ ላይ (ዘፀ 3:1) የእስራኤልንም ህዝብ ያስተዋወቀው በዚያው ተራራ ላይ መሆኑ ነው።

«እንዲሁም ሆነ በሶስተኛው ቀን በማለዳ ጊዜ ነጎድጓድና መብረቅ ከባድም ደመና እጅግም የበረታ የቀንደ መለከት ድምፅ በተራራው ላይ ሆነ። በሰፈሩም የነበሩት ህዝብ ሁሉ ተንቀጠቀጡ። ሙሴም ህዝቡን ከእግዚአብሔር ጋር ለማገናኘት ከሰፈረ አወጣቸው። ከተራራውም እግርን ቆሙ። እግዚአብሔርም በእሳት ሰለወረደበት የሲና ተራራ ሁሉ ይጤስ ነበር። ከእርሱም እንደ አቶን ጢስ ያለ ጢስ ይወጣ ነበር። ተራራውም ሁሉ እጅግ ይናወጥ ነበር። የቀንደ መለከቱም ድምፅ እጅግ በበረታና በፀና ጊዜ ሙሴ ተናገረ፡ እግዚአብሔርም በድምፅ መሰሰለት።» ዘፀ 19:16-19

የእግዚአብሔር ክብር በተራራው ላይ ሊወርድ ህልውናው የተገለፀባቸው እራት ዋና ዋና መንገዶች አሉ። ደመና፣ እሳት፣ የመለከት ድምፅና የእግዚአብሔር ድምፅ። ነጎድጓድና መብረቅ የከባድ ደመና መገለጫዎች ሲሆኑ ጢስና ጭጋጋ ደግሞ የእሳት መገለጫዎች ናቸው። ደመና ሳይኖር መብረቅ ወይም ነጎድጓድ ሊኖር አይችልምና። እንደዚሁም ደግሞ ጢስ ካለ እሳት ለመኖሩ አመልካች ነው። ተራራው ይንቀጠቀጣል ከባድ ደመናና

እንደ እቶን ያለ እሳት ወርዶበታል። ከዚህ ከሚያስፈራው ተራራ ውስጥ ግን የመለከት ድምፅ (Sound of Trumpet) እና የእግዚአብሔር ድምፅ ይሰማል። የእግዚአብሔርን ድምፅ ልንሰማ የምልችለው በእግዚአብሔር መገኘት ውስጥ ስንሆን ብቻ ስለሆነ።

ከአስራ ሁለቱ ነገዶች የመጣው የአስራኤል ሕዝብ ከግብፅ ሲወጣ ወንዶቹ ብቻ ተቆጥረው ስድስት መቶ ሺህ ያህሉ ነበር። ሴቶቻቸው ህፃናት ሲደመሩ ደግሞ ቁጥረው ከሁለት ሚሊዮን በላይ ሊሆን እንደሚችል ይገመታል። ታዲያ የደመናውና የእሳቱ አምድ እንደ ረጅም ምሶሶ ከዚህ ህዝብ በላይ ተዘርግቶ ሲመራቸው የሚከተሉትን ጥቅሞች ይሰጣቸው ነበር።

1. ምሪት የሚሰጥ፡- በግብፅ ምድር ለአራት መቶ አመታት ባርያ ሆኖ የኖረ ሕዝብ ወደ ከንዓን የሚወስደውን መንገድ ማወቅ ይቅርና ቀኙንና ግራውን እንኳን መለየት የማይችል ነበረ። ስለዚህ መንገዱን የሚያሳየው፣ አቅጣጫንም የሚጠቁመው አውነተኛ መሪ ማስፈለጉ ግልፅ ነው። የአምዱን ተግባር ስንመለከት በመጀመሪያ ከምጋስ ሆኖ መንገድን እያሳየ መምራት ነበር። ምክንያቱም ምድረበዳ አስፋልት የሌለው፣ ወይም ምልክት ያልተደረገበት፣ በአራቱም አቅጣጫ አይን ማየት አስከሚቻልበት ድረስ አሸዋ ስለሆነ። ስለዚህ ደመናው ሲነሳ መነሳት ሲቀመጥ ደግሞ መቀመጥ የውዴታ ግዴታ እንጂ አማራጭ አልነበረም።

«ደመናውም ሁለት ቀን ወይም አንድ ወር ወይም አንድ አመት ቆይቶ በማደራየው ላይ ቢቀመጥ የአስራኤል ልጆች በሰፈራቸው ይቀመጡ ነበር፤ አይንዙም ነበር።» (ዘገ. ፳፭)

ይታያችሁ! ደክሞ ላለ ሰው፡- «ነገ እተኛለሁ» ብሎ ማቀድ፣ ወይም ደግሞ አንድ ቦታ መቀመጥ ለሰለጠነው ሰው፡- «ነገ እሄዳለሁ» ብሎ ማቀድ ዘበት ነበር። ምክንያቱም ደመናው ማታ አርፎ ጠዋት ሊነሳ ይችላል፤ ወይም ደግሞ ሁለት ዓመት ሙሉ ሳይንቀሳቀስ ሊቀመጥ ይችላል። የአስራኤል ህዝብ ደመናውን በመታዘዝ እንደ ወታደር ዘወትር በተጠንቀቅ እንዲኖሩና ስርዓትን እንዲለምዱ፣ በአምላካቸው ህልውና እንቅስቃሴ ልክ እንዲንቀሳቀሱ፣ ደመናው ሊያርፍ እንዲያርፍ፣ ሲሄድ ደግሞ እንዲሄዱና የእግዚአብሔርን ጠረን እንዲለምዱ የተደረገ ሲሆን ይችላል። ምናልባትም ደግሞ እነሱ ከማያዩት የጠላት ጥቃት ሊጠብቃቸው፣ ክፉ ሁኔታ እስኪያልፍ ድረስ ሊሰውራቸውም ይሆን ይሆናል።

በዚያም ሆነ በዚህ፣ ያለ ደመናው ምሪት ግን ውልፍት ማለት አይችሉም ነበር። ይህን የማያደርግ ሰው ቢኖር ግን ከደመናው ክልል ውጪ በምድረበዳ ውስጥ ምን ሊያጋጥመው እንደሚችል መገመት አያዳግትም።

2. ከሀሩሩ ከለላ የሚሰጥ፡- ምድረበዳ ውስጥ ሌላው ከባድና ፈታኝ ነገር የቀን ሀሩር ነው። በአሁኑ ጊዜ እንኳን በረሃማ የሆኑ አረብ አገሮች መቀታቸው እስከ 52 ዲግሪ ሴንቲግራድ ሊደርስ ይችላል።

ሙቀቱ አስጨናቂ ሀሩሩም ሊቋቋሙት ከሚችሉት በላይ የሆነ ባጠቃላይ ለአስራኤል ህዝቦች ለአርባ አመታት ቀርቶ ለአንድ ሰዓት እንኳን በዚያ ስፍራ መሆን የሚያዳግት ፈታኝ ቦታ ነበረ። ታዲያ በዚህ አስቸጋሪና አዳጋች ቦታ በእግዚአብሔር መገኘት የተመሰለው የደመና አምድ ለህዝቡ ጥላ ሆኖ ለአርባ አመታት ከሀሩሩ ከለላን ሰጣቸው።

3. ከለላት ብርድ ከለላ የሚሰጥ፡- ምድረበዳ ከቀን ቃጠሎ ባልተናነሰ ሁኔታ በምሽት ደግሞ ነፋሻማ በመሆኑ ብርዱና ቅዝቃዜው እንቅልፍ የሚነሳ እረፍት የማይሰጥ ነው። ሌሊት ወደ እሳትነት የሚለወጠው የደመና አምድ ግን ያለማቋረጥ ሙቀትን ይሰጣቸው ነበር።
4. ጨለማን የሚገፍ፡- አስፈሪ በሆነው ምድረበዳ የእሳቱ አምድ ብርሃንን በማብራት የሌሊቱን ግርማ ገፎ የተመቻቸ የብርሃን መጠንን ለህዝቡ ይሰጣቸው ነበር።
5. እግዚአብሔር ከእነርሱ ጋር መሆኑን የሚያረጋግጥ፡- የአምዱ መኖር «አማኑኤል እግዚአብሔር ከኛ ጋር» የሚለውን የአዲስ ኪዳንን ሐሳብ በጥላነት አመልካች ነው። ባህር ተከፍሎ ድል ሲያገኝ፣ ውሃ ጠምቷቸው ሲያጉረመርሙ፣ ጣኦት ሰርተው ሲያመልኩም፣ ከበሮ አንስተው ሲዘምሩም፣ በከፍታም በዝቅታም ሁልጊዜ ለአርባ አመት ጉዞአቸውን እስኪጨርሱ ድረስ አምዱ በሁሉም ሁኔታ ከእነርሱ አልተለየም።

ይህ የደመናና የእሳት አምድ መገኘት ከአስራኤላውያን ማንነት ጋር የተሳሰረ ሳይሆን በእግዚአብሔር መለኮታዊ ቸርነትና ምህረት እንዲሁ የተሰጠ አምላካዊ ህልውና ነበር። በአዲስ ኪዳን ደግሞ በኢየሱስ ምክንያት አማኑኤል ስለሆነልን፡- በድካምም በብርታትም፣ በመውደቅም በመነሳትም፣ የማይለየን መለኮታዊ ህልውና ተሰጥቶናል። ይህ እግዚአብሔር ከኛ ጋር መሆኑንና ወደ እኛ መምጣቱን ያመለክታል እንጂ እኛ ከእግዚአብሔር ጋር መሆናችንንና ወደ እርሱ ህልውና መግባታችንን አያሳይም።

የአስራኤል ሕዝብ ከግብፅ ምድር ወጥቶ ወደ ሲና ተራራ እስኪደርስ ድረስ በመገናኛው ድንኳን ውስጥ ታቦቱም ሆነ ሌሎች ዕቃዎች አልነበሩም። እግዚአብሔር ከሙሴ ጋር ይነጋገር የነበረውም በድንኳኑ ደጃፍ እንጂ ከውስጥ አልነበረም። ምክንያቱም በማደራየው ድንኳን ውስጥ ስለሚቀመጡት የዕቃዎች ዝርዝር ለሙሴ ትዕዛዝ የተሰጠው ወደ ሲና ተራራ ከደረሱ በኋላ ነበረና። ስለሆነም ይህ የመገናኛም ድንኳን ከሰፈሩ ውጪ ራቅ ተደርጎ ይተክል ነበር። ማደራየው ተሰርቶ ባለቀ ጊዜ ግን የእግዚአብሔር ክብር ድንኳኑን ሞላ፣ ማደራየውም በህዝቡ መካከል ተተክለ (ዘገ. 2) ። ሆኖም ግን ወደ ሲና ተራራ እስኪደርሱ ድረስ የአስራኤል ህዝቦች ደመናው በሁለት ቦታዎች ሲገለፅ ያውቃሉ። በአምዱ ላይና ከሰፈሩ ራቅ ተደርጎ በሚተክለው በመገናኛ ድንኳን ደጃ!

«ሙሴም ድንኳኑን እየወሰደ ከሰፈር ውጭ ይተክለው ነበር፡ ከሰፈሩም ራቅ ያደርገው ነበር፡ የመገናኛውም ድንኳን ብሉ ጣራው፡፡ እግዚአብሔርንም የፈለገ ሁሉ ከሰፈር ውጭ ወዳለው ወደ መገናኛው ድንኳን ይወጣ ነበር፡፡ ... ሕዝቡም ሁሉ የደመናው ዓምድ በድንኳኑ ደጃፍ ሲቆም ያየው ነበር፡፡ ህዝቡም ሁሉ ተነስቶ እያንዳንዱ በድንኳኑ ደጃፍ ይሰግድ ነበር፡፡» በ 33:7-10

አንዳንድ ትርጉሞች «እግዚአብሔርንም የፈለገ ሁሉ» የሚለውን ቃል «እግዚአብሔርን መጠየቅ የሚፈልግ ሁሉ» ብለው ተርጉመውታል፡፡ በዚህም ሆነ በዚያ በመገናኛው ድንኳን ደጃ ይገለጥ የነበረው ደመናና እሳት በቅርበት የሚታየው እግዚአብሔርን በመፈለግ ላይ ተመሰርቶ ነበር፡፡ ይህም ማለት ከራሱ ድንኳን ወጥቶ፣ ከሰድስት መቶ ሺህ ህዝብ በላይ ከተሰበሰበበት ሰፈር ውጭ ርቆ ወዳለው ድንኳን ተጉዞና ዋጋ ከፍሎ ለሚመጣ ሰው ብቻ በቅርበት ይታያል፡፡ የነዋ ልጅ ኢያሱ ግን ከመገናኛው ድንኳን ሳይለይ ኑሮውን እዚያው አድርጎት ነበር፡፡

« ... ሎሌው ብላቴና የነዋ ልጅ ኢያሱ ከድንኳኑ አይለይም ነበር፡፡» በ 33:11

የእግዚአብሔር ሃሰውና የህይወታቸው ተቀዋሚ ምርጫ የሆነላቸው ሰዎች ህልምንም ጥፎጥፎ ህዝቡን ሰጠምራትና ሰማያዊ የታሪክ አሻራን በምድር ላይ ሰማስቀመጥ ብቁዎች ናቸው፤

በመገናኛው ድንኳን የነበረው ደመና በግላችንም ሆነ በህብረት እግዚአብሔርን ፈልገን በፀሎትና በአምልኮ ስንሰግድለትና ስናመልከው ከሚሰማን የመገኘቱ ህልውና ጋር ተመሳሳይነት አለው፡፡ ምክንያቱም በመገናኛው ድንኳን የተመሰለው ህልውና በገዛ ፈቃዳችን፣ ወደንና ፈልገን በአምላካችን መገኘት ውስጥ የምንገባበት የግል ውሳኔአችን ስለሆነ፡፡

ኢያሱ ከእግዚአብሔር ድንኳን ያልተለየው እንደሌሎቹ የእስራኤል ህዝቦች የሚኖርበት የራሱ ድንኳን ስላልነበረው አይደለም፡፡ ነገር ግን ወደራሱ ነገድ ሰፈር ሄዶ በሌሎች ተግባሮች ከመጠመድ ይልቅ ምርጫው የእግዚአብሔር ህልውና ስለነበር ነው፡፡ ሙሴን ተክቶ ሰላላ አንድ ነገስታትን ድል በመንሰት የእስራኤልን ህዝብ ወደ ተስፋይቱ ምድር እንዲያስገባ የተመረጠበትም ምስጢር ይኸው ነው፡፡

የእግዚአብሔር ህልውና የሀይወታቸው ተቀዳሚ ምርጫ የሆነላቸው ሰዎች ያለምንም ጥርጥር ህዝቡን ለመምራትና ለማያዊ የታሪክ አሻራን በምድር ላይ ለማስቀመጥ ብቁዎች ናቸው፡፡

ከፍሰ ስራት

የአምልኮ መመሪያዎች

የአምልኮ መገለጫ (ቅርፅ)

አውነተኛ አምልኮ ከውስጡ ማንኛው መንፈሳችን ይጀምራል። ሆኖም ግን በመንፈሳችን ውስጥ ይጀምር እንጂ በነፍሳችን ብሎም በእካላችን (በስጋችን) እንቅስቃሴ መገለጡ የማይቀር ነው።

የአምልኮ ፍላጎት ከመንፈስ ወደ ሰው ውጫዊ እካል እንጂ ከውጫዊ እካል ወደ ሰው መንፈስ አይደለም።

በምድር ክርስ ውስጥ ያለ አሳተ ጎሞራ ሲፈነዳ በውጫዊው የመሬት ገፅታ ላይ ለውጥን ያመጣል። እንዲሁም በመንፈስ መነካት የጀመረ አምልኮ በውጫዊ እካላችን ላይ ውበት የተላበሰን እንቅስቃሴን ይፈጥራል። ከዚህም በላይ ደግሞ ጥልቅ ወደሆነው ወደእግዚአብሔር ህልውና በሙሉ መስጠት ለመግባት እንድንችል ከፍተኛ እገዛን ያደርግልናል።

አንዳንድ ሰዎች እንደሚያስቡት ምስጋና ውዳሴና አምልኮ ሁልጊዜ በዝምታና በጸጥታ፣ ረጋ በማለት ብቻ የሚገለፁ አይደሉም። ይህንንም ለማረጋገጥ በታቦቱ ፊት ራቁቱን የተጫወተውን ንጉስ ጻዊትን ለአብነት መጥቀሱ ብቻ ይበቃል። ወርቃማ የአምልኮ ዘመንን ያሳለፈው ጻዊት የሰው ውጫዊ እካል የሆኑት ድምፅ፣ እጅ፣ እግርና አካላዊ እንቅስቃሴዎች በሙሉ ከመንፈሳችን መንጭቶ የሚፈሰውን አውነተኛ አምልኮ በጥልቀት ለመግለፅ ከፍተኛ ድርሻ እንዳላቸው በፃፋቸው መዝሙሮቹ አስረግጦ ይናገራል።

በዚህ ምዕራፍ ስለእነዚህ የውጪ እካል ክፍሎች የተለያዩ ቅርፅ አናያለን።

ሀ. ድምፅ

ድምፅ በአምልኮ ውስጥ የሚያበረክተውን ጉልህ ተግባራት በአራት መንገዶች ከፍለን ልናስቀምጣቸው እንችላለን። እነዚህም መናገር፣ መዘመር፣ መጮህና ለስለስ ያለ ድምፅ ማውጣት ናቸው።

1. በንግግር፡- መናገር ቃላቶችንና የአፍን እንቅስቃሴ አጣምሮ የያዘ የውስጥን ሃሳብ መግለጫ ነው። ሆኖም ግን ዜማንና መዚቃን በውስጡ አላካተተም። «እግዚአብሔርን አመስግኑ ስሙንም ጥሩ ለአህዛብም ስራውን አውሩ ተፃምራቱንም ሁሉ ተናገሩ።» መዝ (105) ፡ 1

«አፌ ፅድቅህን ሁልጊዜም ማዳንህን ይናገራል።» መዝ (71)፡15

2. በዝማሬ፡- መዝሙር ቃላቶችን፣ ዜማዎችን፣ መዚቃንና ስነጥበብን (ግጥምን) ያካተተ ሲሆን በድምጽ መውረድና መውጣት የሚቀናበር ዜማዊ መገለጫ ነው። በተጨማሪም በተለያዩ መዚቃዎችና በሌሎች ሰዎች ድምፅ አብሮ ሊታጀብ በመቻሉ በውስጥ ያለን ሃሳብ አስረግጦ የመግለፅ ብቃቱ ላቅ

ያለ ነው። «ዘምሩ ለአምላካችን ዘምሩ፣ ዘምሩ ለንጉሳችን ዘምሩ። እግዚአብሔር ለምድር ሁሉ ንጉስ ነውና በማስተዋል ዘምሩ።» መዝ (47)፡6

3. በጨኸት፡- መጮህ በንግግርም ሆነ በመዘመር የሚወጣን ድምፅ በኃይለኛና በመጨረሻው የጉልበት ልክ ከፍ ማድረግን ሲያመለክት ሃሳብንና ጥልቅ ስሜትን ከውስጥ አውጥቶ ለመግለፅ አይነተኛ መንገድ ነው። «ጻዊትም በዜማ ፅቃ በመሰንቆና በበገና በጸናጽልም እንዲያዜሙ፣ ድምፃቸውንም በደስታ ከፍ እንዲያደርጉ መዘምራትን ወንድሞቻቸውን ይሾሙ ዘንድ ለሌዋውያን አለቆች ተናገረ።» 1ኛ ዘና 15፡16

«ወደሚረዳኝ እግዚአብሔር ወደልዑል እግዚአብሔር እጮሃለሁ።» መዝ (57)፡2

«ከመቅደሱ ቃሌን ለማን፣ ጨኸሪም በፊቱ ወደ ጆሮው ገባ።» መዝ (10) ፡ 6

4. በገግታ፡- ይህ የድምፅ ደረጃ በጣም ዝግ ባለ መልኩ በልባችን ብቻ የምንናገርበት፣ የምንዘምርበትና የምንጮህበት ነው። የዝግ ጆሮአችንም ሆነ አጠገባችን ያለው ሰው ከአፋችን የሚወጣውን ሊያደምጠው አይችልም። ልብንና ኩላሊትን የሚመረምረው እግዚአብሔር ግን የልብን ሃሳብ ስለሚያውቅ እርሱ ብቻ ይሰማዋል። «ከአሳቱም በኋላ ትንሽ የዝምታ ድምፅ ሆነ።» «ከአሳቱም ቀጥሎ ለስለስ ያለ ድምፅ ተሰማ።» (ኢ.መ.ት.) 1ኛ ነገ 19፡12

እግዚአብሔር የመርህ አምላክ ነው። በመሆኑም ትክክለኛውን መርህ መከተል በድምፃችን በምናደርገው የአምልኮ ሂደት ውስጥ ጥልቅ የሆነን ከእግዚአብሔር ጋር የመገናኘት ልምምድን ያመጣልናል። ይህም በጉባኤ ተሰብስበን አምልኮን ስንጀምር በመጀመሪያ በንግግር ድምፅ፣ ቀጥሎ በመዘመር ድምፅ፣ ከዚያም በመጮህ ድምፅ በመጨረሻም በዝምታ ወይም ለስለስ ባለ ድምፅ ማምለካችንን ትልቅ ቦታ ልንሰጠው ይገባል።

በንግግር ድምፅ ወቅት ንስሐ በመግባት፣ ስለተደረጉልን ሁሉ ምስጋና በማቅረብ፣ ታላቅነቱንና መልካምነቱን በማወጅ አምልኮአችንን የምንጀምርበት ነው። ድምፃችንን ለመዘመር ስናውለው ደግሞ ዜማንና ቃልን እየቀናጀን፣ የሌሎችን መዝሙርም ሆነ የራሳችንን መዝሙር የምንቀኝበት የአምልኮ መንገድ ነው። የጨኸት ድምፅ በንግግርም ሆነ በመዘመር ጊዜ ከመንፈስ የጀመረውን ስሜታችንን የምንገልፅበት የመጨረሻ የድምፅ ጉልበት ነው። በአራተኛ ደረጃም አምልኮአችን የሚገለፀው በስለስ ድምፅ ነው። ይህ መንገድ ጥልቅ ወደ ሆነው የእግዚአብሔር ህልውና ከገባን በኋላ ስፍራውን ለእግዚአብሔር የምንለቅበትና በእኛ የዝምታ ጊዜ ውስጥ ድምፁን የምንስማማበት፣ መናገርም ካለብን ቃል ከአፋችን ሳይወጣ በልባችን ብቻ ድምፅ አልባ ንግግር ወይም ዜማ ወይም ጨኸት የምናስማማበት ነው።

ነብዩ ኤልያስ በከራብ ተራራ እግዚአብሔር ሲገለጥለት የሆኑት አራት ክስተቶች ከድምፅ አካሄድ ጋር የሚሰማሙ ናቸው።

የትልቅና ብርቱ ነፋስ ድምፅ

የምድር መናወጥ ድምፅ

የአሳት ድምፅ

የለሰለሰ ድምፅ

የንግግር ድምፅ

የመዘመር ድምፅ

የጨካኝነት ድምፅ

የለሰለሰ ድምፅ

ለ. እጅ

ከመንፈስ የሚመነጭ እውነተኛ አምልኮ በእጃችን እንቅስቃሴ መገለጡ የማይቀር ነው። ይህም ጥልቅ የሆነውን ስሜታችንን እንድንገልፅ በመርዳት ምልዓተ - አምልኮን ይሰጠናል።

1. እጅ ለማጨብጨብ፡- ጭብጨባ በሁለት የእጅ መዳፎች መጋጨት የሚፈጠር ድምፅ ሲሆን በተለይም የብዙ ህዝብ ያልተደረገ ጭብጨባ ሲዋሐድ የሚሰጠው ውበት ልዩ ደስታን የሚፈጥር ነው። ጭብጨባ አክብሮትን፣ እድናቆትን፣ መገላገልን፣ አዎንታዊ ምላሽንና ልባዊ ፈቃደኝነትን ለመግለፅ አንጠቀምበታለን። «አሁን ሁላችሁ አጃቻችሁን አጨብጭቡ።» መዝ (47) : 1
2. እጅ ለማንሳት፡- እጅ ማንሳት ብዙ ነገሮችን ሊያመለክት ይችላል። ታላላቅ የእግዚአብሔር ሰዎች ከዚህ በታች ያሉትን የተለያዩ ምክንያቶችን ለማመልከት እጃቸውን አንስተዋል።

- አርዳታን ለማግኘት ፀሎት
- «ወደ መቅደስህ ማደሪያ እጄን ባንላሁ ጊዜ ወደ አንተ የሚገኙትን የለመናዬን ቃል ሰማ።» መዝ (28) : 2
- ለአምልኮ ፀሎት
- «አንግዲህ ወንዶች ሁሉ እሰ ቁጣና እሰ ክፉ ሃሳብ የተቀደሱትን እጆች እያገሱ እንዲፀልዩ አፈቅዳለሁ።» ዮ 16 : 7
- ለውጊያ ፀሎት
- «አንዲህም ሆነ መሴ እጄን ባንሳ ጊዜ እስራኤል ድል ያደርግ ነበር እጄንም ባወረደ ጊዜ አማሌቅ ድል ያደርግ ነበር።» ዘፍ 10 : 11
- ቃልኪዳን ለመግባት
- «እጃችንም ወደወደድካቸው ወደ ትዕዛዛትህ እንላለሁ፤ ሥርዓትህንም አሰላስላለሁ።» መዝ (118) : 48
- ህዝብን ለመባረክ
- «አርንም እጄን ወደ ህዝቡ ዘረጋ፤ ባረካቸውም።» ዘክ 9 : 22
- እግዚአብሔርን ለመባረክ

በሌሊት በቤተ መቅደስ ውስጥ እጃቸውን አንሱ፤ እግዚአብሔርንም ባርኩ።» መዝ (134) : 2

- መማረክን ለማሳየት
- «አብራምም የሰደምን ንጉስ አለው፡- ሰማይንና ምድርን ወደሚገዛ ወደ ልዑል እግዚአብሔር እጄን ከፍ አድርጌአለሁ።» ዘፍ 14 : 22
- ለማወጅ
- «እጄን ወደሰማይ እዘረጋለሁና እንዲህም እላለሁ፡- ለዘላለም እኔ ሆኜ ነኝና።» ዘክ 32 : 40

እጅ ማንሳት ከላይ የተጠቀሱትን ሁሉ ቢያመለክትም ከልብ ጋር አብሮ ካልተነሳ ወደ እግዚአብሔር ማደሪያ አይደርስም። ከልባቸው ጋር እጃቸውን ማንሳት ላቃታቸው የእስራኤል ህዝቦች ሰቆቃው ሌርምያስ እንዲህ ብሎ የህዝን እንገርጉሮ ተቀኝቶላቸዋል።

«መንገዳችንን እንመርምርና እንፈትን፤ ወደ እግዚአብሔርም እንመለስ። ልባችንንም ከእጃችን ጋር በሰማይ ወዳለው ወደ እግዚአብሔር እናንሳ።» በቆ 3:40-41

3. እጅ መብቃ ለመጫወት፡- የመብቃ መሳሪያዎች በንዝረት፣ በምትና በትንፋሽ እንደሚፈጠሩ አይተናል። ታዲያ ሁሉም አይነት የመብቃ መሳሪያዎች ከእጅ እንቅስቃሴና ጨዋታ ጋር የተቆራኙ መሆናቸው እጃቸውን መብቃን በመጫወት ረገድ የሚሰጡት እገዛ ምን ያህል ከፍተኛ መሆኑን አመልካች ነው።

ሐ. እግር

ከሰውነታችን ግማሹን ክፍል የያዘው እግራችን በአምልኮና በምስጋና ውስጥ ያለው ድርሻ ጉልህ ነው።

1. እግር ለመቆም፡- የእግር መቆም በእንድ ቦታ ረግቶ ያለእንቅስቃሴ መሆንን ሲያመለክት ይህም አክብሮትን፣ ለመስማት መዘጋጀትንና መፅናትን ያመለክታል። የእግር መቆም በተለይም ከዝምታ ድምፅና እጅን ከማንሳት ጋር አብሮ የሚሄድ የአምልኮ ቅርፅ ነው። «እነሆ እግዚአብሔርን ባርኩ፤ በአምላካችን ቤት አደባባዮች የምትቆሙ፤ እናንተ የእግዚአብሔር ባሪያዎች ሁላችሁ።» መዝ (134) : 1
2. እግር ለመንበርከክ፡- መንበርከክ የእግር ጉልበቶች መታጠፍና ከመሬት ጋር መነካካት ሲሆን ይህም ዝቅ ማለትን፣ የበላይ አድርጎ መሾምን፣ ለመገዛት መፍቀድንና አምልኮን ያመለክታል። «ት እንስገድ ለእርሱም እንገዛ፤ በእርሱ ባደረገን በእግዚአብሔር ፊት እንንበርከክ፤ እርሱ አምላካችን ነውና።» መዝ (109) : 6
3. እግር ለመዝለል፡- መዝለል የእግሮች ከመሬት በላይ በተደጋጋሚ በመነሳት ከፍ ማለት ሲሆን ይህም ከፍታን

መውሰድን፤ ቅጥርን መዝለልን፤ መሸገርን፤ ድልንና ደስታን መግለፅን ያመለክታል። «የእግዚአብሔር ጋራ ወደ ዳዊት ከተማ በገባ ጊዜ የሳላል ልጅ ሚልኮል በመስኮት ሆኖ ተመለከተች፤ ንጉሡም ዳዊት በእግዚአብሔር ፊት ሲዘልልና ሲዘፍን አዋቅ፤ በልቧም ናቀችው።» 2ኛ ሳሙ. 6:17

መ. መሳ አካል

ከድምፃችን፤ ከእጃችንና ከእግራችን በተጨማሪ የመላ አካላችን እንቅስቃሴ ከመንፈሳችን የሚፈልቀውን እውነተኛ አምልኮ ሙሉ ያደርገዋል።

- ❖ ማጎንበስ፡- ማጎንበስ እግር ቆሞ እያለ ከወገብ በላይ ያለውን አካል በሙሉ ዝቅ ማድረግ ወይም ደግሞ አንገትን ብቻ ዝቅ ማድረግ ሲሆን ልክ እንደመንበርክክ መዋረድን፤ የበላይ አድርጎ መሾምን፤ ለመገዛት መፍቀድንና አምልኮን ያመለክታል። «ፀሎቴን በፊትህ እንደ እግን ተቀበልልኝ፤ እጅ መንሳቴም እንደ ሠርክ መስዋዕት ትሁን።» መዝ (141):2
- ❖ ማሽብሽብ (መጫወት)፡- ማሽብሽብ የመላ ሰውነት እንቅስቃሴ (ውዝግብ) ሲሆን ቅርፁም እንደየሃገራቱ ባህልና ሥርዓት የተለያየ ነው። ይህም በአብዛኛው የደስታችንን ስሜት የምንገልፅበት የመጨረሻ ደረጃ ነው። «የሳላል ልጅ ሚልኮል በመስኮት ሆኖ ተመለከተች፤ ንጉሡም ዳዊት ሲዘፍንና ሲጫወት አይታ በልብዋ ናቀችው።» 1ኛ ዜና 15:29
- ❖ መስገድ፡- መስገድ ተንበርክክ በተደጋጋሚ ፊትን ወደ ምድር ማውረድና ቀና ማለት ሲሆን ይህም መገዛትን፤ አምልኮን፤ ዝቅ ማለትንና የላቀን ክብር መስጠት ያመለክታል። «ኮ እንስገድ ለእርሱም እንገዛ፤ በእርሱ ባደረገን በእግዚአብሔር ፊት እንንበርክክ፤ እርሱ አምላካችን ነውና።» መዝ (89):6
- ❖ መደፋት (በፊት መውደቅ)፡- መደፋት ተንበርክክ በምድር ላይ በፊት (በግምባር) መውደቅና መቅረት ሲሆን ይህም ከሚገለጠው የእግዚአብሔር ህልውና የተነሳ ቀና ብሎ ለማየት አለመድፈርን፤ ራስን ማሳነስን፤ ፊትን መሸፈንንና አክብሮታዊ ፍርሃትን የሚያሳይ ነው። «እነሆም ከደመናው፡- በእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጄ ይህ ነው፤ እርሱን ስሙት የሚል ድምፅ መጣ። ደቀመዛሙርቱም ስምተው በፊታቸው ወደቁ፤ እጅግም ፈርተው ነበር።» ማቴ 17:56
- ❖ እንደሞተ ሰው ሆኖ መውደቅ፡- እንደሞተ ሰው ሆኖ መውደቅ የመላ ሰውነት ተዝለፍልፎ በምድር ላይ መዘረር ሲሆን በራዕይ ብቻ ሳይሆን በሰጋዊ አይን ተገልጦ ከሚታየው ክብር የተነሳ ራስን መቆጣጠርና ክብሩን መቋቋም አለመቻልን ያመለክታል። ይህም የመጨረሻው የአምልኮ መገሰጫ ነው። «ባየሁትም ጊዜ እንደሞተ ሰው ሆኜ ከእግሩ በታች ወደቅሁ።» ልዕ 1:17

የድምፅ፤ የእጅ፤ የእግርና የመላ አካላት በእውነተኛ አምልኮ ውስጥ የሚያደርጉት እገዛ ተደጋጋፊነትና ተዛማጅነት ያላቸው ናቸው። የእነዚህም የሰውነት ክፍሎች እንቅስቃሴ አብሮ መሄዳቸውና ፍስታቸው ከሞላ ጎደል ከዚህ በታች ባለው ገለጻ ማዛመድ ይቻላል።

የአምልኮ መልክ አንፃራዊ ፍሰት

ድምፅ	የእጅ መልክ (Position)	የእግር መልክ (Position)	የመላ አካላት መልክ (Position)
ሲናገር	እጅ ማንሳት መብቃ መጫወት	መቆም መንበርክክ	ማጎንበስ መደፋት መስገድ
ሲዘምር	እጅ ማንሳት መብቃ መጫወት ማጨብጨብ	መቆም መንበርክክ መዝለል	ማጎንበስ መደፋት መስገድ ማሽብሽብ
ሲሙህ	እጅ ማንሳት መብቃ መጫወት ማጨብጨብ	መቆም መንበርክክ መዝለል	ማጎንበስ መደፋት መስገድ ማሽብሽብ
የለሰለሰ ሲሆን	እጅ ማንሳት ለሰለሰ ያለ መብቃ መጫወት	መቆም መንበርክክ	ማጎንበስ መደፋት መስገድ እንደሞተ ሰው መሆን

አምልኮአችን እነዚህን የሰውነት ቅርጾች ካላካተተ በእርግጥ ወደ ሙልዓተ ውስጥ መግባታችን ጥያቄ ውስጥ ይወድቃል። ምክንያቱም ውስጡ የተነሳ ሰው ውጪው ምላሽ ይሰጣልና። በሌላ መልኩ ስናየው ደግሞ ክልባችን የሚመነጨውን አምልኮ በዚያው ልክ የውጪው እንቅስቃሴአችንን በማፍሰስ ስንገልፀው የአምልኮን ምልዓት በቀላሉ ለመለማመድ ያስቸለናል። ሆኖም ግን የአምልኮ ቅርፅ የአምልኮን መንፈስ እንደማይመራ ሲሰመርበት ይገባል። በተጨማሪም የመንፈስ አሠራር ስለሚለዋወጥ ይህንን አንፃራዊ ፍሰት የማይለወጥ ቀመር (Formula) አድርጎ መውሰድ አይገባም።

ደስታና ምስጋና፣ አምልኮና ፍሰሐ

«በእግዚአብሔር ደስ ይበልህ፤ የልብህንም መሻት ይሰጥሃል።» መዝ (37) ፡ 4

«... ከፊትህ ጋር ደስታን አጠገብክኝ፤ በቀኝህም የዘላለም ፍሰሐ አለ።» መዝ (16)፡11

ሰዎች ሁሉ ሁልጊዜም ልናገኘው የምንፈልገው፣ የማንሰለቸው፣ እጅግ ውድ የሆነን ዋጋ እንኳን የምንክፍልለት ነገር ቢኖር ደስታ ነው። ደስታ የሚጨበጥና የሚያዝ ቁሳዊ አካል ያለው ሳይሆን በውስጣዊ ማንነታችንና በሰሜታችን ብቻ የምንረዳው በማይታየው ዓለም ውስጥ ያለ መንፈሳዊ በረከት ነው። በሀክምናውም ረገድ ሃዘንተኛ ከሆኑ ታማሚዎች ይልቅ ደስተኛ የሆኑ ታማሚዎች ቶሎ ለመዳን እንደሚችሉ በሳይንሳዊ ምርምር ተደርሰዋል። ሰዎች ሁሉ ደስታን ለማግኘት የማንቆፍረው ጉድጓድ፣ የማንቧጥጠው አቀበትና የማንንደው ተራራ የለም። ብዙ መፅሐፍቶች ደስታ የሚገኝበትን መንገድ ለመጠቀም ተፅፈዋል፤ በተለያዩ ብዙሃን መገናኛዎችም ደስተኛ ስለመሆን ምስጢር ብዙ ብዙ ተብሎለታል። ሆኖም ግን የእውነተኛ ደስታ ምንጭና መሠረት እግዚአብሔር እራሱ ብቻ ነው። ከእርሱ ውጪ የሚገኙ ደስታዎች ሁሉ ጊዜያዊና ተለዋዋጭ በሆኑ ሁኔታዎች ላይ የተመሰረቱ ናቸው።

የእውነተኛ ደስታ ምንጭና መሠረት እግዚአብሔር እራሱ ብቻ ነው!

አንዳንድ ሰዎች ጭምተኝነትንና ደስታን በመቀላቀል ክርስትናን የሃዘን፣ የዘምታ፣ ደስታ የማይገለጥበት አድርገው ይወስዱታል። እውነቱ ግን ከዚህ የራቀ ነው። የእግዚአብሔር ህዝብ በፅድቅ የሚገኝን ደስታ ለመውረስ የተጠራ ትውልድ እንደሆነ መፅሐፍ ቅዱሳዊ ማረጋገጫዎች አሉ።

የደስታ ምንጭ የሆነው እግዚአብሔር እራሱ መደሰትን የሚያውቅ የደስታ አምላክ ነው። በመልኩና በአምሳሉ ሲፈጥረን እኛም ልክ እንደእርሱ መደሰት የምንችልበትን ብቃት ሰጥቶ ፈጥሮናል።

የእግዚአብሔር አብ ደስታ፡- «የእግዚአብሔር ደስታ ኃይለችሁ ነውና።» ዐ፡10:10

«የምወድህ ልጄ አንተ ነህ በአንተ ደስ ይለኛል! የሚል ድምፅም ከሰማይ መጣ» ሥ፡3 ፡ 22

የእግዚአብሔር ወልድ (የኢየሱስ) ደስታ፡- «በዚያን ሰዓት ኢየሱስ በመንፈሱ ሐሴት አደረገና የሰማይና የምድር ጌታ አባት ሆይ ይህን ከጥበበኞችና ከአስተዋዮች ሰውረህ ለሀፃናት ስለገለጥክላቸው አመሰግንሃለሁ ... አለ።» ሥ፡10:22-22

የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ደስታ፡- «የእግዚአብሔር መንግስት ፅድቅ፣ ሰላም፣ በመንፈስ ቅዱስም የሆነ ደስታ ናት እንጂ መብልና መጠጥ አይደለችም።» ሮ፡16:17

የመላዕክት ደስታ፡- «... እነሱ በሚገባ በአንድ ኃጥያተኛ በእግዚአብሔር መላዕክት ፊት ደስታ ይሆናል።» ሥ፡15:10

በሰማይ ያሰኘው የእግዚአብሔር መንግስት በደስታ የተሞላች፣ አዲሲቱ ኢየሩሳሌምም ሃዘን፣ ጭንቀት፣ መከራና ጨለማ ከቶ የሌለባት ከተማ መሆኗን ሐዋርያው ዮሐንስ በራዕይ አይቶ ነግሮናል፤ በዚህም ከዘላለም ሕይወት ጋር ደስታን መውረስ የእግዚአብሔር ህዝብ አድል ፈንታ እንደሆነ እንረዳለን ።

በመፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ ስለ ደስታ የተፃፉት ጥቅሶች አብዛኞቹ የእኛን የመደሰትና ያለመደሰት ምርጫ የሚጠይቁ ናቸው። ለምሳሌ «ደስ ከሚላቸው ጋር ደስ ይበላችሁ!» የሚለው ቃል የመደሰት ምርጫውንና ሃላፊነቱን ለእኛ ይተወዋል። ይህም ማለት፣ የደስታ ምንጮቹ ኖረው እያለ እንኳን ለመደሰት ውሳኔ ካላደረግን በስተቀር ፊታችን ተከፍቶና መሳቅ አትቶን፤ ሃዘንተኞችም መስለን ልንታይ እንችላለን። «ከፊትህ ጋር ደስታን አጠገብክኝ» የሚለው ቃል ግን ከዚህ የተለየ ነው። በእግዚአብሔር ህልውና የተጥለቀለቀ ሰው ደስታን ከመጥግብ ውጪ አማራጭ የለውምና። በሌላ አባባልም ህልዎተ እግዚአብሔር ወዳለበት ቦታ መግባት ለቻለ ሰው አለመደሰት ፈፅሞ የማይታሰብ ጉዳይ ይሆናል።

አደባባይ የምስጋና ሥፍራ፣ ቅድስተ ቅዱሳን ደግሞ የአምልኮ ስፍራ እንደሆነና ወደ አደባባይ ሳይገባ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መድረስ እንደሌለ ተመልክተናል። ሆኖም ግን የምስጋናን ከባቢ እየር ለመፍጠር አስቀድሞ የመደሰቱ ድርሻ የእኛ እንደሆነ በድጋሚ ሊሰመርበት ይገባል። በአምልኮ የሚገለጠውን የደስታን ሙልዓት ወይም ፍሰሐን ማጥገብ ግን የራሱ የእግዚአብሔር ብቻ ድርሻ ነው። ስለዚህ አስቀድመን ስናመስግን ለደስታችን ምክንያቶች የሆኑትን የአምላካችንን በጎነቶች ቆጥረን ደስተኞች መሆን የእኛ ኃላፊነት ነው። ሳለመደሰት ምንም አይነት በቂ ምክንያት የለንም። ጥቂት የምናዝንባቸው ነገሮች ቢኖሩ እንኳን ከእነርሱ ይልቅ የምንደሰትባቸው ምክንያቶች በእጅጉ የሚልቁና ፈፅሞ ውድድር ውስጥ የማይገቡ ናቸውና።

አንድ የእግዚአብሔር ሰው ሲናገር «ሰይጣን ያሰረውን እግዚአብሔር ይፈታዋል፤ ሁኔታ ያሰረውንም እግዚአብሔር ይፈታዋል፤ ራሱን አስሮ የመጣን ሰው ግን ማንም አይፈታውም!» ብሎአል። ራሱን አስሮ ወደ ጉባኤ መምጣት ማለት ለመደሰት በቂ ምክንያቶች እያሉ የራሱን ድርሻን አለመወጣት ማለት ነው። ባልተሰጠውና ባልተደረጉልን ጥቂት ነገሮች ላይ ብቻ ካተኮርን፣ በሌላ አባባልም የተደረጉልንን ብዙ ውለታዎች ለመቁጠር አእምሮአችንን ካላሰራነው በስተቀር የደስታን መንፈስ ማነሳሳት ከባድ ዳገት ይሆንብናል። የተደረጉልንን በጎነቶች አይቶና ቆጥሮ መደሰት ያቃተው ሰው ደግሞ በአድራጊው ማንነት ለመደሰት እጅግ ይቸገራል።

በሌላ መልኩ ሲታይ ደግሞ፣ በተለይ የሃገራችን ባህልና አስተዳደራችን ደስታችንን እንዳንገልጥ ተፅዕኖ እንዳሳደረብን ማወቅ ይኖርብናል። በቅርብ ጊዜ በአንድ የአውሮፓ ሃገር ውስጥ በኢትዮጵያውያኖች ተዘጋጅቶ የነበረው አለም አቀፍ ኮንሰርት እንደጥሩ ማስረጃ ሊቀርብ ይችላል። ከዚያው ሃገር የመጣች አንዲት አህት እንዳጫወተችን ከሆነ በዚያ ፕሮግራም ላይ

ከአፍሪካና ከተለያዩ የዓለም ክፍል የተጋበዙት የሌሎች ሃገራት ተወላጅ ዘመናዊን መዝሙሮቻቸውን ሲያቀርቡ በታላቅ ደስታ፣ በፈገግታና መዝቃውን በሚመጥን እንቅስቃሴ ምስጋናቸውን አሰሙ፤ የኢትዮጵያውያን ተራ ሲደርስ ግን ዘመናዊ ፊትቸውን አካላትረው፤ እደናቸውን ጨፍነው ምንም እንቅስቃሴ ሳይኖራቸው ምስጋናቸውን አቀረቡ፤ በዚህም ምክንያት የሌሎች ሃገራት ተወላጅ የሆኑት፤ «ኢትዮጵያውያን መልካም ላደረገላቸው ጌታ ለምን ደስታቸውን አይገልፁም?» ብለው ጠየቁ፤ ብላ አጫወተችኝ። በእርግጥ ይህ ደስተኛ ሆኖ አለመታየት በአብዛኛው የባህላችንና የአስተዳደራችን ተፅዕኖ ነው። በመሠረቱ መግለፅ አለመቻላችን ደስተኞች አለመሆናችንን አያረጋግጥም። ሆኖም ግን ውስጣችን እንደምላው ደስታ መጠን ያህል ውጫችንንም ያንኑ ገልጾ ቢያሳይ ለራሳችንም ሆነ ለሌሎች መልካም አርጋያ እንሆናለን። የልብ ደስታ ፊትን ያበራልና።

«ደስ ያለው ቢኖር ይዘምር!» ተብሎ እንደተፃፈ ደስታ የመዘመር ግብዓት ነው። ስለዚህ በጉባኤ ስንሰበሰብም ሆነ በግላችን ወደ እግዚአብሔር ስንቀርብ አስቀድመን ከመንፈሳዊና ከምድራዊ በረከቶች ተነስተን በማመስገን የደስታን ከባቢ አየር (Atmosphere) መፍጠር ተቀዳሚ ተግባራችን ሲሆን ይገባል። ከዚያም በአምልኮ ወደ ህልውናው ስንገባ ከማንነቱ የሚፈልቀው የደስታ መልዓት (ፍሰስ) ይለቅልናል። ንጉሡ ዳዊት፡- «ወደ እግዚአብሔር ቤት እንሂድ ባሉን ጊዜ ደስ አለን» ብሎአል። የደስታው መሠረት ወደ ምርኮ ቦታ ወይም ድል ወደሚገኝበት ሥፍራ በመሄድ ሳይሆን በእግዚአብሔር ቤት የአምላክን ፊት በማየት ነው። ስለዚህ ቤተ መቅደስ የሐዘን ቦታ አለመሆኑን፣ ይልቁንም በእግዚአብሔር መገኘት ረስርሶ የሚወጣበት የሐሴትና የፍሰስ ሥፍራ መሆኑን ያሳየናል። በተጨማሪም ለእግዚአብሔር ለመገዛትም ሆነ ወደፊቱ ለመግባት ይህ የአምልኮ ሰው ዳዊት ከራሱ አልፎ በዘመኑ ለነበሩት ሁሉ ደስተኞች መሆን እንዳለባቸው አስረግጦ ተናግሮአል።

«በደስታም ለእግዚአብሔር ተገዙ፣ በሐሴትም ወደ ፊቱ ግቡ።» መዝ (100)፡ 1-2

እውነተኛን ደስታ መሰወር አይቻልም፤ ለምሳሌ በክፍተኛ የገንዘብ ችግር ውስጥ ያለ ሰው በድንገት መቶ ሺህ ብር በሰጦታ መልክ ቢለጠው የሚሰማውን ደስታ ፈፅሞ ሊደብቀው አይችልም። እንደውም በአምስት ውጫዊ አካሉ ላይ ከዚህ በታች እንዳለው ቅደም ተከተል መሰረት በጥልቀት እየገለጠው ይሄዳል።

የደስታ መገለጫዎች

1. ደስታ ፊትን ያበራል!
2. ደስታ ሳቅን ይሰጣል!
3. ደስታ ያዘምራል!
4. ደስታ የሰውነት እንቅስቃሴን ይፈጥራል!
5. ደስታ እንባን ያስፈስሳል!

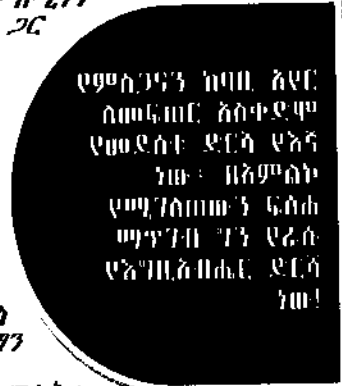
የደስታን ምንጮች በአራት ክፍለን ልናያቸው እንችላለን። እነዚህም ከጋጥያት የሚገኝ ደስታ፣ ከምድራዊ በረከቶች የሚገኝ ደስታ፣ ከመንፈሳዊ በረከቶች የሚገኝ ሐሴትና በእግዚአብሔር ማንነት ላይ ተመስርቶ በህልውናው ውስጥ ብቻ የሚገኝ ፍሰስ ናቸው።

የደስታ ምንጮች

1. ከሐጥያት የሚገኝ ደስታ፡- የዚህ ደስታ ምንጭ እግዚአብሔር ሳይሆን ሐጥያት ነው። ባህሪውም ጊዜአዊ፣ እንደ እንፋሎት ቶሎ የሚበን፣ የደስታውም ስሜት ከጠፋ በኋላ ወደ ከፋ ሐዘን፣ ፀፀትና ምራት የሚያመራ ነው። ከበስተኋላው የሚያስከትለው ውጤቱ እጅግ የከፋ በመሆኑና የምንጩም አቀናባሪ ሰይጣን በመሆኑ በሐጥያት የሚገኝን ደስታ ፈፅሞ እንዳንሰማመድ የእግዚአብሔር ቃል አጥብቆ ያዘናል። «ለጊዜው በጋጥያት ከሚገኝ ደስታ ይልቅ ከእግዚአብሔር ህዝብ ጋር መከራ መቀበልን መረጠ» መዝ 11፡ 25
2. ከምድራዊ በረከቶች የሚገኝ ደስታ (Happiness)፡- የሰው ልጆች ሁሉ መልካም የሆነን ደስታ በተለያዩ መንገዶች ይሰማማሉ። የዚህም ደስታ ምንጩና ሰጪው እግዚአብሔር ነው።

ለምሳሌ፡-

- ደስታ በሰኬትና በተድላ፡- «ያለ አሱ ፈቃድ የበላ፣ ደስ ብሉትም ተድላን የቀመሰ ማን ነው?» መዝ 2፡24
- ደስታ ልጆች በመውለድ፡- «ሚስትህ አልሳቤጥ ወንድ ልጅ ትወልድልሃለች!... ደስታና ተድላም ይሆንልሃል፤ በመወለዱም ብዙዎች ደስ ይላቸዋል።» ሉቃ 1፡ 13-15
- ደስታ በሐብትና በባለጠግነት፡- «እግዚአብሔር ለሰው ሁሉ ባለጠግነትና ሐብትን መስጠቱ፣ ከእርሱዋም ይበላና ዕድል ፈንታውን ይወስድ ዘንድ በደካማም ደስ ይለው ዘንድ ማሰልጠኑ ይህ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው።» መዝ 5፡10
- ደስታ በሌሎች ስዎች በጎ ባህሪ፡- «ጠቢብ ልጅ አባቱን ደስ ያሰኛል።» ምዕ 15፡ 20
- ደስታ የሌሎችን ደስታ በመካፈል፡- «ደስ ከሚላቸው ጋር ደስ ይበላቸሁ።» ሮሜ 12፡ 15
- ደስታ በጋብቻ፡- «እናቱ በሠርጉ ቀንና በልቡ ደስታ ቀን ያደረገችለትን አክሲል ደፍቶ ንጉሡ ስለማንን አዩ።» መዝሐይ 3፡11

3. ከመንፈሳዊ በረከቶች የሚገኝ ሐሴት (Joy):- ሐሴት ምድራዊ በረከቶች ቢኖሩም ባይኖሩም፤ ያለንበት ሁኔታ ጥሩ ቢሆን ወይም ባይሆን፤ ከዚህም አልፎ በከባድ መከራ ውስጥ እያለፍንም እንኳን ብንሆን ልንሰማመደው የምንችለው በመንፈስ ቅዱስ የሚሰጠን መንፈሳዊ ደስታ ነው። ጳውሎስ በእስር ቤት ውስጥ ሆኖ ወደ ፊሊጶስቶስ ሰዎች በዓፈው መልዕክት ለሃያ ስድስት ጊዜ ያህል ስለ ሐሴት ተናግሮአል። ስለዚህ ያለንበት ማናቸውም ሁኔታ ሐሴትን ከመለማመድ ሊያግደን እንደማይችል ያሳያል። የሚከተሉት መንፈሳዊ ዕሴቶች የሐሴት መገኛዎች ናቸው።

- > ከዘላለማዊ ህይወት የሚገኝ ሐሴት:- በክርስቶስ የተሰራልን የማዳን ስራ፤ ከዘላለም ፍርድ ማምለጣችን፤ በማችን በሰማይ መዝገብ መገፋና ከሞት በኋላ ተስፋ ያለን ሰዎች መሆናችንን ማሳሰብና ማሰላሰል የሚያጎናፅፈው መለኮታዊ ደስታ እጅግ ጥልቅና ሰፊ የሆነ ነው። «... ሰማችሁ ግን በሰማያት ስለተፃፈ በዚህ ደስ ይበላችሁ።» ሉቃ 10:20
- > ከእግዚአብሔር ቃል የሚገኝ ሐሴት:- የእግዚአብሔርን ቃል በማንበብ የሚገኝ ደስታ ምድራዊ ሁኔታዎችን አስጥሶ የሚያስወጣ ብቃትና ጉልበት ያለው የሐሴት ምንጭ ነው። «በዙ ምርኮ እንዳገኘ ቢቃልህ ደስ አለኝ።» መዝ (119)፡162
- > ነፃ ከመውጣት የሚገኝ ሐሴት:- ከተለያዩ የአጋንንት እስራት፤ ከባህሪይና ከማንነት ችግር፤ እንዲሁም ደግሞ ከክፉ ሰዎች ጫና ነፃ መውጣት የሚፈጥረው ደስታ ሌላው ከመንፈሳዊ በረከቶች የሚገኘው ሐሴት ነው። «ጭቆናም እግዚአብሔር ሰላደረገው ችርነት ሁሉ፤ ከግብፃውያንም እጅ ሰላዳናቸው ደስ አለው።» ዘፀ 15:9
- > በቅዱሳን ዘንድ ካለ ርስት የሚገኝ ሐሴት:- እምነት፤ ተስፋ፤ ፍቅር፤ ሀብረት፤ ፅናትና መልካምነት የመሳሰሉት መንፈሳዊ ዕሴቶች በቅዱሳን መክል ሐሰትን ይፈጥራሉ። «ሥርዓታችሁም፤ በክርስቶስም ያለውን የእምነታችሁን ፅናት እያየሁ ደስ ይለኛል።» ዳፊ 2:5
- > በመስጠት የሚገኝ ሐሴት:- ንፋግነትና ስስት የለውን ደስታ ያጠፋል። መስጠትና ለጋስነት ደግሞ በረከትና ጥልቅ የሆነን ደስታ ይፈጥራል። «... ከሚጠል ይልቅ የሚሰጥ ጠፅ (ደስታ) ነው።» ሉቃ 10:35
- > ወንጌልን በመስበክ የሚገኝ ሐሴት:- በወንጌል መሰበክ ምክንያት ሰዎች ኢየሱስን በማመን ከፍርድ ሲያመልጡ፤ ከአጋንንት እስራት ሲፈቱና ከበሽታ ሲፈወሱ ማየት፤ በዚህም አገልግሎት ተሳታፊ መሆን የሚፈጥረው መለኮታዊ ደስታ እጅግ ጥልቅና አስደናቂ የሆነ ነው። «ፊሊጶስም ወደ ሰማሪያ ከተማ ወርዶ ክርስቶስን ሰበክላቸው። ... በዚያችም ከተማ ታላቅ ደስታ ሆነ።» ሉቃ 9:45

> ስለወንጌል በመነቀፍ የሚገኝ ሐሴት:- ይህ የደስታ ዓይነት ስለክርስቶስ በመነቀፍና ስለእውነት በመስደድ ውስጥ የሚገለጥ መለኮታዊ (ሰማያዊ) የሆነ ልምምድ ነው። «ሲነቅቁአችሁና ሲያሳድዱአችሁ፤ በእኔም ምክንያት ክፉውን ሁሉ በውሸት ሲናገሩባችሁ ብፁዓን ናችሁ። ዋጋችሁ በሰማያት ታላቅ ነውና ደስ ይበላችሁ፤ ሐሴትም እድርጉ።» ጳው 5:11-12

4. ከእግዚአብሔር ህልውና የሚገኝ ፍሰሐ (Pleasure):- ይህ የደስታ ዓይነት ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር በራሱ ማንነት ላይ የተመሰረተ ሲሆን፤ መቅደሱ ውስጥ በመግባት፤ ህልውናን በመለማመድ ብቻ የሚገኝ ምልዓተ-ደስታ (Fullness of Joy) ነው። ፍሰሐ በእግዚአብሔር መገኘት፤ መገኘቱ ደግሞ እሱ በተማከለበት አምልኮ ውስጥ መሆኑ መጅም የማይሻር መለኮታዊ አሠራር ነው።

« ... ከፊትህ ጋር ደስታን አጠገብክኝ፤ በቀኝህም የዘላለም ፍሰሐ አለ። » መዝ (103)፡11

ሁልጊዜ ደስተኛ መሆን ይቻላል ወይ? የእግዚአብሔርን ፈቃድ ነው ወይ? ለሚሉት ጥያቄዎች መልሱ አዎንና አዎን ነው።

«ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ ... ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ እናንተ ነውና።» ዮሐ 15:16

ሁልጊዜ ደስታችንን እስተማማኝ ለማድረግ በመንፈሳዊ በረከቶች፤ በይበልጥም ደግሞ በእግዚአብሔር ህልውናና በራሱ ማንነት ላይ መመስረት እማራጭ የሌለው ብቸኛ ምርጫ ነው። በተለይም ደግሞ የዚህን መፅሐፍ ሃላብ አስተውለን ስናጤን የደስታን ሙልዓት በአምልኮ ከሚለቀቀው ከእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ ፈፅሞ እንደማናጣው እንረዳለን።

ሳተቀርብ አታቅርብ

ኋናንተ ግብዣች እሳይያስ ስለ እናንተ፡- ይህ ሕዝብ በክንፈሩ ያከብረኛል ለሌላ ግን ከእኔ በጣም የራቀ ነው የሰውም ስርዓት የሆነ ትምህርት እያስተማሩ በከንቱ ያመልኩኛል፡፡ ብሎ በእውነት ትንቢት ተናገረ፡፡» ማቴ 15:7

«አንደበቱን ሳይገታ ልቡን አያሳተ እግዚአብሔርን የሚያመልክ የሚመስለው ማንም ቢኖር የእርሱ አምልኮ ከንቱ ነው፡፡» ዮሐንስ 1:26

አምልኮ እንዳለ ሁሉ ከንቱ የሚባልም አምልኮ አለ፡፡ ይህም ከንቱ አምልኮ፣ ሳይቀርቡ በማቅረብ የሚከሰት ነው፡፡ መቅረብ ለልብ ሲሆን ማቅረብ ደግሞ ለክንፈር መሆኑን ክፍሎቹ በሚገባ ገልፀውታል፡፡ ስለዚህ አምልኮአችን ጥቅም የሌለውና ከንቱ እንዳይሆንብን በክንፈራችን ምስጋናን፣ ውዳሴንና አምልኮን ከማቅረባችን በፊት ልባችን ወደ ጌታ መቅረቡን፣ ወደ ህልውናውም ውስጥ መግባታችንን ማረጋገጥ አስፈላጊ ይሆናል፡፡

ልብ የሚለው ቃል በመፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ በብዛት ተፅፎ የሚገኝና በአምልኮም ውስጥ ሰፊ ድርሻ ያለው ነው፡፡ የሚገርመው ልብ የሰውን ውስጣዊ ማንነት አካል ሙሉ በሙሉ ይወክላል፡፡ ሰው የሰጋ ክፍል፣ የነፍስ ክፍልና የመንፈስ ክፍል አለው፡፡

«መንፈሳችሁም ነፍሳችሁም ሥጋችሁም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመጣ ጊዜ ያለ ነቀፋ ፈጽመው ይጠበቁ፡፡» ዮሐንስ 14:20

ተሰቡ 5: 23

የሰጋ ክፍላችን በሁለት ይከፈላል ውጫዊና ውስጣዊ፡- ውጫዊ ክፍላችን አይን፣ አፍንጫ፣ እጅ፣ እግር፣ ጆሮ ወዘተ ሲሆን ውስጣዊ ክፍላችን ደግሞ ሳንባ፣ ጉበት፣ ልብ፣ አንጎል፣ ወዘተ ናቸው፡፡

የነፍስ ክፍላችን በሶስት ይከፈላል፡፡ ፈቃድ፣ ስሜትና ዕውቀት(አስተሳሰብ)፡፡ የመንፈስ ክፍላችን ደግሞ መፅሀፍ ቅዱስ በሁለት ክፍሎ ያስቀምጥልናል፡፡ ልብና ህሊና፡፡

የነፍስና የመንፈስ ክፍላችን በአይን ሊታዩ ወይም ሊዳሰሱ የማይችሉ ሲሆኑ የሰጋ ክፍላችን ግን ቁሳዊ የሆነ ሊታይና ሊዳሰስ የሚችል ነው፡፡ ለምሳሌ ጭንቅላት ቀዶ ጥገና ቢደረግለት የሚገኘው የአንጎል ክፍል ብቻ ነው እንጂ የዕውቀትና የአስተሳሰብ ክፍል ሊገኝ አይችልም፡፡ ወይም ደግሞ የነፍሳችን ክፍል የሆነውን ስሜት ማለትም ደስታ፣ ሃዘን፣ መረበሽ፣ መርካት ወዘተ... በምንም አይነት የህክምና ዘዴ በተጨማሪነት ልናገኘው አንችልም፤ መንፈሳዊ ክልል ውስጥ ብቻ ስለሚገኝ፡፡

እንደዚሁም ልብ የሚለው የመንፈስ ክፍል በሰጋዊ ልብ የተመሰለ ይሁን እንጂ ደም የሚቀዳውንና የሚመልሰውን፣ በቀዶ ጥገና የምናገኘውን

መቀረብ ስልብ፣ ማቅረብ ደግሞ ለክንፈር ነው!

የሚያመለክት አይደለም፡፡ ነገር ግን ልክ ሲጋዊው ልብ ከሁሉም የሰውነት ክፍሎቻችን ጋር - ከፀጉር አንስቶ እስከ እግር ጥፍር ድረስ፣ ትልቁንም ትንሹንም የሰውነት ክፍል፣ ከእያንዳንዱም ሌል ጋር በደም አማካኝነት እንደሚገናኝ መንፈሳዊውም ልብ ለእያንዳንዱ የሰውነት ክፍል በመንፈሳዊው ዓለም ወካይ የሆነ ነው፡፡ መንፈሳዊው ልብ ልክ እንደ ሰጋዊው አካል አይን ፣ አፍ፣ እግር፣ ጆሮ ወዘተ አለው፡፡ ይህንን ሃሳብ በደንብ ለመረዳት እንዳንድ የመፅሐፍ ቅዱስ ጥቅሶችን እንመልከት፡፡

ልብ

አይን አለው፡- «ይህም የልባችሁ አይኖች ሲበሩ ...» ሉዊ 1:18
«... በአይኖቻቸው እንዲያዩ ... አይኖቻቸውን አሳወረ ልባቸውንም አደነደነ ...» ይሐ 12:39

እግር አለው፡- «...ነገር ግን ገፋት በልባቸውም ወደ ግብፅ ተመለሱ» ዳዊ 7:39

አፍ አለው፡- «ከእርሱም ጋር በማዕድ ተቀምጠው የነበሩት በልባቸው ኃጥያትን እንኳን የሚያስተሳርይ ይህ ማን ነው? ይሉ ይመር!» ሉቃ 7:40

ይዘምራል፡- «ለጌታ በልባችሁ ተቀኙና ዘምሩ» ሉዊ 5:19

ሽለፈኝ አለው፡- «መገረዝም በመንፈስ የሚደረግ የልብ መገረዝ ነው» ዮሐ 2:29

ማንነትን ያሳያል፡- «ውሃ የሰውን ፊት እንደሚያሳይ የሰውም ልብ ማንነቱን ገልጦ ያሳያል፡፡» ዮሐ 27:19 (ሐ.መ.ት)

የድርጊታችን ሁሉ መነሻ ነው፡- «ከልብ ክፉ ሃሳብ መግደል ምንገርነት ዝሙት መስረቅ በውሸት መመስከር ስድብ ይወጣልና» ማቴ 15:19

ከሳይ ያሉትን ጥቅሶች ስንመለከት ውጫዊ እንቅስቃሴአችን፣ ድርጊታችን፣ ንግግራችንና እይታችን ሁሉ መነሻው ልባችን መሆኑን እንረዳለን፡፡ ለዚህም ነው እግዚአብሔር ማንነታችንን ለሚወክለው ልባችን ትልቅ ስፍራ የሚሰጠው፡፡ እግዚአብሔርን መፈለግ በልብ ነው፤ አንድነትም በልብ ነው፤ መስጠትም መስጠትም ከልብ ነው፤ አምልኮም ከልብ ነው፡፡

በሌላ መልኩ ግብዝነት «በልብ የሆኑት ሌላ በውጭ የሆኑት ሌላ» ማለት ነው፡፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ በነበረበት ጊዜ ህጥያተኞችን በሽተኞችን፣ የተለያዩ መንፈሳዊና ስጋዊ ጥያቄ ያላቸውን ሰዎች ተቀብሎአል፤ መፍትሔም ሰጥቶአቸዋል፡፡ ሊመለከታቸውና ሊያልፋቸው ያልቻላቸው ሰዎች ቢኖሩ ፈረሳውያን ነበሩ፡፡ እንደውም ከኒቆዲሞስ፣ ከስምያንና ከተወሰኑት በቀር ከሁሉም ፈረሳውያን ጋር የነበረው ግንኙነት ግጭት የሞለበት፤ «በኖራ የተሰሰው መቃብር፣ እፋኝነት» የመሳሰሉትን ከባድና ፍርድ አዘል ቃሎችን የተናገረበት ሁኔታ ነበር፡፡

የጠፋትን ሊፈልግና ሊያድን የመጣው ይህ ጌታ ፈረሳውያንን ሊቀበላቸው (ሊታገላቸው) ያልቻለው ለምንድን ነው? ከቀራጮች ጋር ምላ የበላው

ከአመንዝራዎች ጋር ሀብረት የፈጠረው ስለሀጥታቸውም ምንም አይነት የፍርድ ቃል ያልተናገረው ይልቁንም መፍትሔ የሰጣቸው ኢየሱስ ፈሪሳውያንን ግን ማለፍ ያቃተው ትልቅ ምክንያት ምንድን ነው? መልሱ ግብዣ ስለነበሩ ብቻ ነው። ይህም ማለት ውስጣቸው ሌላ ውጫቸው ደግሞ ሌላ ስለነበረ ነው። ስለዚህ ኢየሱስ ከሚያስመስል ግብዝ ሰው ይልቅ ጉድለቱንና ድካሙን የሚገልጥ በውስጡ ያለውን ኃጢያት እንደ ዳዊት የሚያሳውቅ እውነተኛን ሰው እንደሚመርጥ መረዳት እንችላለን።

«መቅረብ ሰልብ ማቅረብ ደግሞ ለክንፈር ነው።» ስንል ልባችን የሚዘመረውን አፋችንን ማዘመር፣ ልባችን ያየውን አይናችንን ማሳየት ሲሆን፣ ባጠቃላይ በጓዳ ወይም በስውር ያለን ሕይወትና በስዎች ፊት ደግሞ ያለን ሕይወት በሁሉም መንገድ እንዲመሳሰል ማድረግ ማለታችን ይሆናል።

የዕብራዊያንን መፅሐፍ በጥቅሉ ስንመለከት ከሃያ ሶስት ጊዜ በላይ ስለ መቅረብና ስለማቅረብ ይናገራል። የቀረቡት ምን ምን እንደሆኑ፣ ያቀረቡበት መንገድና መንፈስ ደግሞ ምን ምን እደነበረ ጠቅላል ባለ መልኩ እንመልከት።

- ማቅረብ፡- መባ፣ መስዋዕት ፀሎት፣ ምልጃ፣ ደም፣ ሥጋ፣ የክንፈር ፍሬ (ምስጋና) ዕብ 5:1፣ 5:7፣ 9:7፣ 10:10፣ 13:15
- መቅረብ፡- በእምነት፣ በቅን ልብ ዕብ 4:16፣ 10:22

ዋናው ትኩረታችን «መቅረብ» የሚለው ሐሳብ ይሆናል።

የመቅረቢያ መመሪያዎች

- ሀ. በተሻለ ተስፋ መቅረብ
- ለ. በእምነት መቅረብ
- ሐ. በቅን ልብ መቅረብ

ሀ. በተሻለ ተስፋ መቅረብ

«ወደ እግዚአብሔርም የምንቀርብበት የሚሻል ተስፋ ተገብቷል።» ዕብ 7:19

ይህ የሚሻል ተስፋ ኢየሱስ ነው። «እኔ መንገድ እውነት ሕይወት ነኝ» ያለው ኢየሱስ ወደ እግዚአብሔር የምንቀርብበት ብቸኛ ተስፋችን ነው። ያለ ኢየሱስ ደም በስራችንም ሆነ በሌሎች አማላጆች ወደ እግዚአብሔር መቅረብ እንችልም። ካልቀረብን ደግሞ እውነተኛን አምልኮ ማቅረብ እንችልም። ጌታችን ኢየሱስ በመስቀል ላይ ዋጋ የከፈለበትም ትልቁ ምክንያት በኃጢአት ምክንያት ከእግዚአብሔር ህልውና የራቀውን የሰውን ዘር ዕዳ በሙሉ ከፍሉና የጥልን ግድግዳ አፈራርሶ በእምላክና በሰው መካከል የግንኙነትና የሀብረትን መስመር ለመዘርጋት ነው። ስለዚህ ያለ ኢየሱስ ደም የመቅረቢያ መንገድነት አምልኮን ማቅረብ ፈፅሞ የማይታሰብ ጉዳይ ነው።

ለ. በእምነት መቅረብ

«እንግዲህ ምህረትን እንድንቀበል በሚያስፈልገንም ጊዜ የሚረዳንን ፀጋ እንድናገኝ ወደ ፀጋው ዙፋን በእምነት እንቅረብ።» ዕብ 4:16

በክፍሉ መሠረት ልንቀበላቸው የምንችላቸው ሁለት ዋና ነገሮች ምህረትና ፀጋ ናቸው። መቀበያ በታው ደግሞ የፀጋ ዙፋን ሲሆን የአቀራረባችን መንገድ ደግሞ እምነት ነው። እንግዲህ ምን እንደምንቀበል፣ የት ቦታ እንደምንቀበል፣ ለመቀበል ደግሞ የሚያስፈልገውን መስፈርት ምን እንደሆነ ማወቅ እጅግ በጣም አስፈላጊ ነው።

እነዚህን ነገሮች ሁሉ ስናነሳ የአቀራረባችንን መንፈስ ፈፅሞ መዘንጋት የለብንም። ቦታውን ካወቅን፣ የምንቀበለውን ከተረዳን፣ አቀራረባችንን ደግሞ ማሳመር ከመመሪያዎቹ ለይተን የማናየው ነውና። አሉም በእምነት መቅረብ።

የምንቀርበው ለመቀበል ብቻ ሳይሆን ለማቅረብም ጭምር ነው። የእምነት ጀግኖች የተዘረዘሩበትን አስራአንደኛውን የዕብራዊያንን ምዕራፍ ስንመለከት ሁሉም ወይ በእምነት ቀርበው ሲያቀርቡ ወይም በእምነት ቀርበው ሲቀበሉ ወይም በእምነት ሲታዘዙ ወይም እርምጃ ሲወስዱ ነው የምናገኛቸው። አሌል መስዋዕትን አብርሃም ደግሞ ልጁን ይስሐቅን በእምነታቸው አቀረቡ። ሣራ በእምነት ሐይል እገኘች ወይም ተቀበለች። አንዳንዶቹም ደግሞ በእምነት ኃይል እግኝተው ከድካማቸው በረቱ፣ በጦርነት ኃይላችን ሆኑ። ስለዚህ ለማቅረብም ሆነ ለመቅረብ እምነት ወሳኝነት አለው።

ሐ. በቅን ልብ መቅረብ

«... ከክፉ ሕሊና ለመንፃት ልባችንን ተረፍተን ሰውነታችንንም በጥሩ ውሃ ታጥበን በተረዳንበት እምነት በቅን ልብ እንቅረብ።» ዕብ 10:22

እምላካችን ፍፁም ቅዱስና ንፁህ ስለሆነ ወደ እርሱ ለመቅረብ ልክ እንደእርሱ ያለ ንፅህና ያስፈልገናል። ሆኖም ግን በራሳችን ሃይል ልንገነዘብ እንችልም። ስለዚህ ቅን ልብ/ንፁህ ልብ ለማግኘት በኢየሱስ ደም መረጨትና ሰውነትንም ደግሞ በውሃ በተመሰለው በእግዚአብሔር ቃል መታጠብ ብቸኛ መንገዳችን ይሆናል።

ለማጠቃለል ያህል ወደ ሀልዎቱ ካልቀረብን ለማቅረብም ሆነ ለመቀበል አለመቻላችን፣ የምንቀርበውም በልባችን መሆኑ፣ ለመቅረብ ደግሞ ኢየሱስ ብቸኛ መንገድ መሆኑና የመቅረቢያ መመዘኛዎቹም እምነትና ቅን ልብ መሆናቸው የዚህ ምዕራፍ ዋነኛ ነጥቦች ናቸው።

በመገለጥ የሆነ አምልኮ

የሰላውነትና መገለጥ እውነተኛ አምልኮ የለም። ሊታይ በማይቻል ብርሃን ውስጥ የሚኖረው እግዚአብሔር ከመታወቅ የሚያልፍ አምላክ ነው። በዚህች በጣብ አእምሮአችንም ልንገነዘበው ከምንችለው በላይ የሆነ ማንነት ስላለው በመንፈሱ ራሱንና ስራውን ካስረዳን በስተቀር ልናውቀው ብሉም ልናመልከው አንችልም። «ክርስትና ሐይማኖት ሳይሆን መገለጥ ነው!» የሚባለውም ለዚሁ ነው።

እግዚአብሔር ወደ ራሱን ካለበራልን በቀር በላይኛላዊ ግኝቶች፣ በቁጥሮች ቀመር፣ በሰው ልጅ ፍልስፍናና የምርምር ምጥቀት ብዛት ሊገኝ አይችልም። መንፈሳዊው ዓለም ከሰው ልጅ የአእምሮ ስፋትና የእይታ ገደብ ክልል ውጭ ነው።

መንፈሳዊው ዓለም ከሰው ልጅ የአእምሮ ስፋትና የእይታ ገደብ ክልል ውጭ ነው!

አብስትራክት (ረቂቅ) የሆነን ስዕል ስንመለከት ካልተገለጠልን በቀር ምስሉ ምን እያሳየ እንደሆነ አይገባንም። በተለይም ደግሞ የረቀቀ አብስትራክት ስዕል ከሆነ ሰዎች ቢያስረዱንም እንኳን መገለጥን ካሳገኘን በቀር ትርጉሙ ሊታየን አይችልም። በመንፈሳዊው ዓለም አሻራቸውን ጥለው ያለፉ ታላላቅ የእግዚአብሔር ሰዎች በሙሉ ጥልቅ ለሆነው መረዳታቸውም ሆነ እምነት ለሞላበት ምግባራቸው መገለጥን ማግኘታቸው ጉልህ ሚናን ተጫውተዋል።

መገለጥና መሰዊያን መስራት

አብርሃም፡- «እግዚአብሔርም ለአብራም ተገለጠለትና - ይህችን ምድር ለዘርህ አሰጣለሁ አለው። እርሱም ለተገለጠለት ለእግዚአብሔር በዚያ ስፍራ መሰዊያን ሰራ።» ዘፍ 12 : 7

ጣኦት በሚመለከበት ዑር በሚባል ምድር ይኖር የነበረው አብርሃም ከዚያ አገር ወጥቶ እውነተኛውን አምላክ ሊያመልክና መሰዊያን ሊሰራለት የቻለው እግዚአብሔር ስለተገለጠለት ብቻ ነበር። በምድር ላይ ከኖረባቸው አንድ መቶ ሰባ አምስት አመታት ውስጥ የመጀመሪያዎቹን ሰባ አምስት ዓመታት ያለእግዚአብሔር ኖረ፣ ቀጥሎ ያሉትን ሃያ አምስት አመታት ከእግዚአብሔር የተሰጠውን ተስፋ ይዞ በእምነት ኖረ፣ ቀሪዎቹን ሰባ አምስት ዓመታት ደግሞ በእምነቱ ተስፋውን ጨብጦ በበረከት ሙላት ኖረ። ሆኖም ግን ይህ ሰው በተጓዘባቸው ሥፍራዎች በሙሉ መሰዊያ የሰራበትን ምክንያቱን ስንመለከት እግዚአብሔር ስለተገለጠለት እንደሆነ እንገነዘባለን። መገለጥ ሁልጊዜ ወደ አምልኮ ይመራልና።

ይስሃቅ፡- «በዚያችም ለሊት እግዚአብሔር ተገለጠለት፤ ... በዚያም መሠዊያን ሰራ የእግዚአብሔርንም ስም ጠራ።» ዘፍ 26:24-25

ይስሃቅ እግዚአብሔርን ያውቅ የነበረው እግዚአብሔር ራሱ ስለተገለጠለት እንጂ ከወላጅ አባቱ ከወረሰው ሐይማኖት አልነበረም። በእርግጥ አብርሃም የእግዚአብሔርን መንገድ ለልጁ ለይስሃቅ እንዳስተማረው መገመት አያዳግትም። ሆኖም ግን ይስሃቅ ከሚመለከው እውነተኛ አምላክ ጋር መተዋወቅን ያገኘው በመገለጥ እንጂ በውርስ እምነት አልነበረም።

ያዕቆብ፡-«እግዚአብሔርም ያዕቆብን አለው፡- ተነስተህ ወደ ቤቴል ውጣ፤ በዚያም ኑር፤ ከወንድምህ ከዴሳው ፊት በሽሼህ ጊዜ ለተገለጠልህ ለእግዚአብሔርም መሰዊያን ሰራ።» ዘፍ 35 : 1

መገለጥን ካገኙ በኋላ የሦስቱም አባቶች ቀጣይ እርምጃ መሰዊያን መስራት ነው። ይህም ደግሞ ያለእውነተኛ መገለጥ እውነተኛ አምልኮ እንደሌለ ያረጋግጥልናል። እግዚአብሔር ሳይገለጥልን፣ ሳይበራልን፣ ሳናውቀው በግድ መሠዊያን እንድንሰራለት አይፈልግም። በሌላ መልኩ ደግሞ ትናንት በበራልን ብቻ ሳይሆን በየጊዜው በምናገኘው መገለጥ ላይ ተመስርተን ትኩስ (Fresh) የሆነን አምልኮተ-መስዋዕታችንን ማቅረብ ይኖርብናል። አለዚያ ግን ሐይማኖተኝነት (Religiousness) ይፈጠርብንና መውጣት ወደማንችለው ሥርዓት ውስጥ ተዘፍቀን እንገባለን።

ሀሐይማኖተኝነት ትልቁ ሕይወት ሕይወት ነገር እንዲሁ ቀበል ማህደረግ ሳይ ነው!

ፈሪሳዊያን የተባሉት ሐይማኖተኞች የተፈጠሩበት ምክንያት ቀድሞ እግዚአብሔር ለእስራኤል ሀዘብ የተገለጠበትን መንገድ ብቻ የሙጥኝ ብለው ስለያዙና አዲስ የመለኮት ጥላን የሆነውን አማኑኤልን (አምላክ ክሰው ጋር መሆኑን) መቀበል ስላቃታቸው ነው። የሐይማኖተኝነት ትልቁ አደጋ ያለው እዚህ ላይ ነው። አዲስን ነገር እንዳንቀበል ያደርገናልና። ይህም ደግሞ በእግዚአብሔር እንግዳዊ አሰራር ውስጥ እንዳንገባ አይኖችንን ስለሚጋርድብን ጭራሹን ተቃዋሚዎች እንድንዘግን ያደርገናል። ስለሆነም ከሐይማኖተኝነት እንድንጠበቅናአዳዲስ መገለጦችን እንድናገኝ እንደ ጳውሎስ ሁልጊዜ ልንፀልይ ይገባል።

«የከብር አባት የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክ እርሱን በማወቅ የጥበብንና የመገለጥን መገልሰ እንዲሰጣችሁ አለምናለሁ።» ሉጊ 1 : 17

« ... ምሥጢር እንደተገለጠ መጠን ሊያበረታችሁ ለሚችለው ብቻውን ጥበብ ላለው ለእግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ እስከ ዘላለም ድረስ ክብር ይሁን አሜን፡፡» ሮሜ 16:26-27

ክርስቲያን በመንፈሳዊ ህይወቱ መቀዝቀዝ ከተሰማው በሌላ አባባልም ደግሞ መንፈሳዊ ጉልበት አጥቶ እየደከመ ከሄደ የመገለጥ መንፈስ እንዲሰጠው አጥብቆ መለመን ይኖርበታል፤ መገለጥ ከመጣ ያለአማራጭ መንፈሳዊ ብርታት ደግሞ ይመጣልና፤ ይህም ክርስትናን ጣፋጭ፤ መንፈሳዊ ህይወትንም የሚትረፈረፍ ያደርግልናል፡፡

የመውጣትና የመግባት መርህ

የመውጣት መርህ

«መሴም ወደ (መገናኛ) ድንኳን በሄደ ጊዜ ሕዝቡ ሁሉ ይነሡ ነበር፤ እያንገገገም በድንኳኑ ደጃፍ ይቆም ነበር፤ ... ሀዘቡም ሁሉ ተነስቶ እያንገገገ በድንኳኑ ደጃፍ ይለገድ ነበር፡፡» ዘፀ 33:8-10

መሴ ወደመገናኛው ድንኳን ሲገባ፤ የደመና አምዱም በደጃፍ ላይ ሲቆም ለማየትና ለመስገድ የእስራኤል ህዝብ የሚያከናውኑአቸውን ማናቸውንም ተግባራት ማቆምና ከድንኳናቸው ውስጥ መውጣት ነበረባቸው፡፡ አስዚያ ምናልባት ተኝቶ እያረፈ ያለ ቢኖር ወይም በምድራዊ ስራ በጓዳው ተጠምዶ ያለ እስራኤላዊ ሰው ቢኖር፤ ከድንኳኑ መውጣት ቢያቅተው የእግዚአብሔር ደመና ወደመገናኛው ድንኳን መውረዱን ወይም አለመውረዱን ሲገነዘብ አይችልም፤ መስገድ ያለበትን ትክክለኛ ጊዜውንም ሊያውቅ አይችልም፡፡ ምክንያቱም የዝ ድንኳኑ በመገናኛ ድንኳኑ ደጃፍ የሚገለጠውን ደመና ከማየት ስለሚጋርደውና ስለሚከለው ነው፡፡

በምድራዊ ማዕረህ ከተመሰሰው ከሰጋዊ ስስተሳሰባችን በመውጣት ካልታወቀ በእግዚአብሔር ህልውና በተመሰሰው በመገናኛ ውጭ ድንኳኑ ውስጥ መግባት ረዕሞ የሚደታሰብ ነው፤

«ወደ ሚዳም አወጣውና፡ ወደ ሰማይ ተመልስት ከዋክብትንም ልትቆጥራቸው ትችል እንደሆነ ቁጠር አለው፡፡» ዘክ 15:1

አብርሃምም ልጅ ለማግኘት የተሰጠው የተስፋ ቃል በመዘግየቱ ምክንያት በታላቅ ፍርሃት ተውጦ በድንኳኑ ውስጥ ተቀምጦ ነበር፡፡ በዚህ ሁኔታ እያለ እግዚአብሔር ተገልጦ «እኔ ታላቅ ዋጋህ ነኝ!» ብሎ ሲናገረው እንኳን ምላሹ «የቤቴ አገልጋይ ኤልኤዘር ይወርሰኛል» የሚል ነበር፡፡ እግዚአብሔር የወሰደው ቀጣይ እርምጃ ግን አብርሃምን ከድንኳኑ እንዲወጣ ማድረግ ነበር፡፡ ምክንያቱም በድንኳኑ ውስጥ እያለ እግዚአብሔር ስለከዋክብትና ስለምድር አሸዋ ብዛት ቢነግረው አይገባውም ነበርና፡፡ ስለዚህ በዘሩ የተመሰሉትን በምሳሌው ማየቱ እምነት ለማግኘቱ ከፍተኛ አስተዋፅኦ አድርጎለታል፡፡ የከዋክብትንና የምድርን አሸዋ ብዛት አንድ ሁለት ብሎ ቆጥሮ ለመጨረስ አለመቻሉም ዘሩ እንዴት እንደሚበዛለት አስገንዝቦታልና፡፡ ሆኖም ግን በድንኳኑ ውስጥ ቢቀመጥና ላለመውጣት ቢወሰን ኖሮ በዝ ድንኳኑ ከመሸፈኑ የተነሳ ለማመን ይዘገይ ነበር፡፡

ድንኳን የምድራዊ አካላችን ተምሳሌት እንደሆነ ጳውሎስ አበክሮ ነግሮናል፡፡

«ድንኳን የሚሆነው ምድራዊ መኖሪያችን ቢፈርስ ... » 2ኛ ዳሮ 5:1

በዚህ ድንኳን አስተሳሰብና ስሜት ውስጥ ሆነን እግዚአብሔርን ማምለክና የሚናገረንን ቃል ማመን አስቸጋሪ ይሆንብናል፡፡ ምክንያቱም ስጋዊ

አስተሳሰባችን መለኮታዊውን ዕይታ በመጋረድ በኩል የሚጫወተው ሚና ጉልህ በመሆኑ ነው። ስለዚህ አምልኮ ከመጀመሪያችን በፊት በዙሪያችን፣ በሰሜታችንና በአስተሳሰባችን ተፅእኖ ከሚፈጥሩብን ነገሮች ሁሉ መውጣት በቀላሉ ወደ እግዚአብሔር መገኘት ውስጥ እንድንገባ ከፍተኛ እገዛ ያደርግልናል። በምድራዊ ማደሪያ ከተመሰለው ከስጋዊ አስተሳሰባችን መውጣት ካልቻልን በእግዚአብሔር ህልውና በተመሰለው በመገናኛው ድንኳን ውስጥ መግባት ፈፅሞ የማይታሰብ ነው።

የመግባት መርህ

«እርሱም (በካሪያስም) በክፍሉ ተራ በእግዚአብሔር ፊት ሲያገለግል እንደ ካህናት ሥርዓት ወደ ጌታ ቤተ መቅደስ ገብቶ ለማጠን ዕጣ ደረሰበት። በዕጣንም ጊዜ ሕዝቡ ሁሉ በውጪ ቆመው ይፀልዩ ነበር» ሉቃ 1:16

በካህኑ በዘካርያስና በህዝቡ መካከል ልዩነት የፈጠረው ቁልፍ ሀሳብ «መግባት» የሚለው ቃል ነው። «መግባት» ውጪ መሆንም እንዳለ ያመለክተናል። በብሉይ ኪዳን የነበረው ቤተ መቅደስ በሶስት እንደሚከፈል አይተናል። አደባባይ፣ ቅድስትና ቅድስተ ቅዱሳን፣ ታዲያ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ለመግባት የሚያስፈልጉ ሦስት መሟላት የሚገባቸው መመዘኛዎች አሉ።

1. ካህን መሆን፡- በብሉይ ኪዳን ዘመን ህዝቡ በአደባባይ ከመቆምና ከመፀለይ በቀር ወደ ቤተመቅደስ ውስጥ መግባት አይፈቀድላቸውም ነበር። በሥርዓቱ መሠረት ከሌዊ ነገድ የሆኑ ሌዊውያንና የእርን ልጆች የሆኑ ካህናት ብቻ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መግባት ይችሉ ነበር።
2. ተረኛ በሆነ የካህናት ቡድን ውስጥ መገኘት፡- ካህናቶች በቁጥራቸው በዙ ስለነበሩ ተግባራቸውን ለማከናወን የተለያዩ ክፍፍል ነበራቸው። የማገልገያ ጊዜአቸውንም ሲጨርሱ ሌሎች ተረኛ ካህናቶች ይተኩላቸው ነበር። ሉቃ 1:23
3. ዕጣ መውጣት፡- ተራው ከደረሰውም ክፍል ደግሞ አንድ ሰው ብቻ ስለነበር ዕጣን ይዞ መግባት የሚችለው ዕጣ ይጣጣሉ ነበር። ስለዚህ ምናልባት አንዳንድ ካህናቶች ምንም እንኳን ካህናት ቢሆኑም በዘመናቸው ከነጭራሹ ዕጣ ሳይወጣላቸው ቀርቶ ለአንድም ቀን ወደ ውስጥ ገብቶ የማጠን እድል ያላገኙ ሊኖሩ ይችላሉ። አንዳንዶቹ ደግሞ ዕጣው በተደጋጋሚ ወጥቶላቸው ወደ ውስጥ መግባትና ማጠን የሆነላቸውም ነበሩ።

«ዕጣ በጉያ ይጣላል መደቧ ግን ከእግዚአብሔር ዘንድ ነው።» ምዕ 16:33

ስለዚህ እግዚአብሔር ዕጣን ሲመድብ የካህናቶቹን የህይወትና የኑሮ ዘይቤ መመልከቱን ያሳየናል። የዘካርያስንና የሌልሳቤጥ የህይወት ዘይቤ ደግሞ በሁለት አቅጣጫ ይታያል።

«እልሳቤጥ ፀነሰች፡- ነቀፌታዬን ከሰው መካከል ያስወግድልኝ ዘንድ ጌታ በተመለከተበት ወራት እንዲህ አድርጎልኛል።» ሉቃ 1: 24-25

«ሁለቱም በጌታ ትዕዛዝና ሀገጋት ሁሉ ያለ ነቀፋ እየሄዱ በእግዚአብሔር ፊት ያድቃን ነበሩ።» ሉቃ 1: 6

ከሰው አቅጣጫ ሲታዩ፡- ልጅ ስላልነበራቸው ነቀፌታ የነበረባቸው ነበሩ። በእስራኤል ህዝብ ዘር መተካት ትልቅ ስፍራ ይሰጠዋል። ሆኖም ግን ከካህናት ወገን የነበሩት እነዚህ ሰዎች በዕድሜአቸው ያረጁ፣ ወደፊትም ለመውለድም ተስፋ ያልነበራቸው ነበሩ።

ከእግዚአብሔር አቅጣጫ ሲታዩ፡- በጌታ ትዕዛዝና ሀገጋት ያለነቀፋ የሚኖሩ፣ የዕድቅን መንገድ የሚከተሉ፣ የፀሎት መልሳቸው ቢዘገይም እንኳን አገልግሎታቸውን ያልተዉ ታማኞች ነበሩ። እግዚአብሔርን የሚያመልኩት ከጥያቄአቸው ውጪ ነበርና። ስለዚህ ዘካርያስ ወደ ውስጥ የመግባት ዕጣውን ለማግኘት ነገራዊው የኑሮ ዘይቤው በእግዚአብሔር ዘንድ ለመታየቱ ጥርጥር የለውም።

ጌታችን ኢየሱስ ከሰማረያይቱ ሴት ጋር ሲነጋገር የአዲስ ኪዳን አምልኮ በመንፈስና በእውነት እንጂ ወደ ቤተ መቅደስ ገብተን ወይም ወደ ተራራ ላይ ወጥተን አለመሆኑን አስረድቶአታል። ወደ ቤተ መቅደስ ለመግባት ካህን መሆን እንዴ መመዘኛ እንደነበረ ሁሉ በአዲስ ኪዳን በክርስቶስ ያመንን ወደህልውናው ለመግባት ሁላችን ካህናቶች መሆናችንን መፅሐፍ ቅዱስ ይነግረናል።

«እናንተ ግን ከጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃን የጠራችሁን የእርሱን በጎነት እንድትነገሩ የተመረጠ ትውልድ፣ የንጉሥ ካህናት ቅዱስ ህዝብ፣ ለርስቱ የተለየ ወገን ናችሁ።» ዮሐ 1: 9

«ለወደደን ከኃጥያታችንም በደሙ ላጠበን መንግስትም፣ ለአምላካና ለአባቱም ካህናት እንድንሆን ላደረገ ለእርሱ ከዘላለም እስከ ዘላለም ክብር ይሁን አሜን።» ሉቃ 1: 36

በዚህ ዘመን ያለን እማኞች ደግሞ ካህናት ብቻ ሳይሆን ተረኞችም ነን። ይህ ዘመን የእነ ጳውሎስ ወይም የእነ ጴጥሮስ ዘመን ሳይሆን የእኛ ዘመን ነው። ታዲያ ካህናትና ተረኞች ከሆንን የምንገባው ወዴት ነው? ሐዋርያው ጳውሎስ ደግሞ ይህንን ሲመልስልን እንዲህ ይላናል።

«በእርሱ (በኢየሱስ) ስራ ሁላችን በአንድ መንፈስ ወደእብ መግባት አለንና።» ሉቃ 2: 38

«በእርሱም (በኢየሱስ) ዘንድ ባለ እምነታችን በኩል በመታመን ድፍረትና መግባት በእርሱ አለን።» ሉቃ 3: 12

ወደእብ የምንገባው ወደሰማይ ሂደን አይደለም፣ ነገር ግን እግዚአብሔር መንፈስ ስለሆነና በሁሉም ሥፍራ ስለሚገኝ በመንፈስና በእውነት ወደ

ህልውናው፣ ወደ መገኘቱ፣ ወደ ህልውና መግባት አለን።

ሆኖም ግን «መግባት በእርሱ አለን» የሚለው ቃል ሁልጊዜ ወደህልውናው መግባት መቻላችንና ለመግባት የሚያስፈልገን ዋጋ ሁሉ በኢየሱስ የመስቀል ስራ የቤተ መቅደስ መጋረጃ መቀደዱን አመልካች ነው እንጂ «እኛ ሁልጊዜ እየገባን ነው!» ማለቱ አይደለም። ምክንያቱም ወደ መገኘቱ መግባት በመገልሰና በእውነት መሆንን ይጠይቃልና። በእርግጥም እውነታውን ስንመለከት በግል የፀሎት ስፍራችንም ሆነ በጉባኤ ስንሰበሰብ ሁልጊዜ ህልውናው አይሰማንም። በዘካርያስ ዘመን ህዝቡ ሁሉ በውጪ ይቆሙ እንደነበረ ከህልውናው ውጪ መሆናችን አንዳንድ ጊዜ ይታወቅናል። ነገር ግን ወደመገኘቱ ስንገባ የህልውና ጠረንና መዓዛ ውስጣችን እንዴት እንሚቀይረው ይህንን የቀመስን ሀሳብን ለይተን አናውቀዋለን።

ምንም እንኳ ወደ እግዚአብሔር ህልውና መግባት የምንችለው በኢየሱስ የመስቀል ሳይ ሥራ ብቻ ቢሆንም ነገር ግን በእውነትና ስለእውነት መኖራችን ያለጥርጥር ወሳኝነት አለው። ምናልባት እግዚአብሔርን ለማመስገንና ምስጋና ለማቅረብ የህይወት አቋማችን ብዙም አይታይ ይሆናል። ምክንያቱም የምናመሰግነው ስላደረገልን ስለሆነ። እግዚአብሔር ደግሞ ለጋጥእንም ለዓድቃንም ፀሐይን የሚያወጣ አምላክ ነው። በክርስቶስ ያመንነውን ብቻ ሳይሆን በክርስቶስ አምነው ዳግመኛ ያልተወለዱትንም ሰዎች ምስጋና እንኳን ይቀበላል። ስለዚህ ምስጋናችን በቀጥታ ከተደረገልን ነገር ጋር እንጂ ካለን የህይወት አቋም ጋር አይገናኝም። ይህ ባይሆን ኖሮ ያላመኑ ነገር ግን እጅግ በበዛ በረከትና በተደላደለ ኑሮ የሚኖሩ ሰዎች በምድር ላይ ባልኖሩም ነበር። ከእግዚአብሔር ህልውና ጋር ሳይገናኙም በምድራዊ በረከት ተባርክዋልና። መባረካችን የህልውናው ሰው ለመሆናችን ብቻውን ዋስትናን አይሰጥም።

እግዚአብሔርን እየፈሩና አካሄዳቸውን ከእርሱ ጋር አድርገው የሚኖሩ ሰዎች ግን ወደ ህልውናው ለመግባት ዕጣ ወጥቶላቸዋል። ይህን ስንል በራስ ፅድቅ ያለውን መመካት ለማመልከት ሳይሆን ነገር ግን ዳግመኛ ከተወሰደ ሰው የሚጠበቀውን የፅድቅንና እግዚአብሔርን የመፍራት ኑሮን አንግበው ለሚጓዙት ትኩረትና አፅንዖት ለመስጠት ነው። የሚያመሰግን ሰው ምስጋናው የተደረገለትን ያሳየናል። የሚያመልክ ሰው ግን አምልኮው የህይወት ዘይቤውንም ጭምር ያሳየናል። ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በገባው በዘካርያስና በውጪ ሆነው ይፀልዩ በነበሩት ሕዝብ መካከል የነበረውን ልዩነት በሶስት አቅጣጫ ልናስቀምጠው እንችላለን።

ሀ. ራዕይ ማየትና ድምፅ መስማት

በውጪ የነበሩት መልዓክ ገብርኤልን አላዩትም፤ ምክንያቱም በመካከላቸው አደባባይና ቅድስተ ቅዱሳንን የሚለይ መጋረጃ ነበርና። ለማጠን ወደ

የሚያመለግን ሰው ምስጋናው የተደረገበትን ያሳየናል፤ የሚያመልክ ሰው ግን አምልኮው የህይወት ዘይቤውንም ጭምር ያሳየናል!

ውስጥ የገባው ዘካርያስ ግን በመስዊያው ቀኝ ራዕይን አየ፤ ድምፅም ሰማ።

ዛሬም ቢሆን በኢየሱስ የመስቀል ሳይ ስራ በተፈቀደልን መሰረት ወደ ህልውናው ውስጥ ካልገባን ራዕይ ለማየትና ድምፅን ለመስማት አንችልም። ከመገኘቱ ውጪ የእግዚአብሔርን ድምፅ መስማት አይቻልምና። አለዚያ ግን ወደ ህልውናው ውስጥ ገብተው ምሪትን ከሚያገኙ ሰዎች ብቻ በስሜ ስሜ ምሪትን የምናገኝ እንሆናለን።

ለ. ከራስ ያለፈ የፀሎት መልስ

ዘካርያስ ምንም እንኳን ከሽምግልናው የተነሣ ለማመን ቢዘገይም ነገር ግን ወደ ውስጥ ከመግባቱ የተነሣ ፀሎቱ በሁለት አቅጣጫ አስገራሚ መልስን ይዞ መጥቶለታል። አንድም ለቤቱ ደስታና ተድላ እንደሚሆንለት፤ ሁለትም የሚወለደው ልጅ ከእስራኤል ብዙዎችን ወደ ጌታ እንደሚመልስና ለመሲሁ ፐርጊያ መንገድን እንደሚያሰናዳ!

ከህልውናው ውጪ ሆነን የምንፀልየው ፀሎት በአብዛኛው ራስ ተኮር ነው። ምስጋናችንም ከዚህ አይዘልም። ህልውናውን ግን በየዕለቱ የሚለማመዱ ሰዎች ፀሎታቸው ከራሳቸው ያለፈና የፀሎት ምላሻቸውም ህዝብን ያማከለ ነው። ምክንያቱም በህልውናው ውስጥ የእግዚአብሔር የልብ ሃሳብ ምን እደሆነ ስለሚገለጥ የፀሎቱም ፍለት በዚያው መልኩ ይሆናልና።

ሐ. መዘግየትና ማድነት

«ህዝቡም ዘካርያስን ይጠብቁት ነበር፤ በቤተ መቅደስም ውስጥ ስለዘገየ ይደነቁ ነበር።»^{ጳጳ 1: 21}

በውጪ ሆነው የሚፀልዩ ሰዎች ፀሎታቸው ወዲያውኑ ያልቃል፤ ብዙ መቆየትም አይችሉም። ወደ ውስጥ የገባው ዘካርያስ ግን ዘግይቷል፤ ቶሎ መውጣት አልቻለም። ምክንያቱም በውስጥ ራዕይን አይቷልና። ባየው ራዕይና በአምላኩ እየተደነቀ የተመደበለት ጊዜ ማለፉንም ዘንግቶታል። ውጪ ያሉት ግን በአምላካቸው ወይም በራዕይ ሳይሆን እነሱ የሚደነቁት በሚዘገዩ ሰዎች ብቻ ነው። ምክንያቱም ከእግዚአብሔር ጋር ከመገናኘት ይልቅ ሐይማኖታዊ ሥርዓትን ብቻ ፈፅመው መሄድን ስለሚያስቡ።

እግዚአብሔርን ለመምሰል እጅግ ቀላል የሆነው መንገድ ወደ እግዚአብሔር ህልውና ገብቶ መዘግየት ነው። ለረጅም ጊዜ አብረነው የምንውለውን ሰው መምሰላችን አይቀርምና። «ማንነትህን እንድንገርህ ከማን ጋር እንደምትወል ገንረኝ!» የሚለው አባባል ከዚህ ጋር አብሮ ይሄዳል። የባህሪ፣ የእስተሳሰብ፣ የአመለካከት፣ የንግግርና የማንነት ለውጥ ማምጣት የሚቻለው በመታገል ሳይሆን በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ ብዙ በማሳለፍ ነው። በእርሱ ህልውና ውስጥ ስንዘገይ እይታችንም ሆነ ለነገሮች የምንሰጠው ሥፍራ (Value System) ይቀየራልና።

ክፍል አምስት መስዋዕትና አምልኮ

የመስዋዕት ዓይነቶች

መገለጥ መሰዊያን ወደመስራት ይመራል፤ በመሰዊያም ላይ አምልኮን የሚገልጥ መስዋዕት ይቀርባል። በምዕራፍ አስራ ሰባት ከመስዋዕት ስለሚበልጡ ነገሮች ከመነጋገራችን በፊት መስዋዕት ምን እንደሆነ እንዲሁም በብሉይ ኪዳንና በአዲስ ኪዳን ምን አይነት ምልክታ እንዳለው አስቀድመን መረዳት ይኖርብናል።

ሀ. የብሉይ ኪዳን መስዋዕቶች

አምልኮተ መስዋዕት በብሉይ ኪዳን ውስጥ የተሰጠውን ከፍተኛ ቦታ ለመመልከት የዘሊዋውያንን መፅሐፍ ማየት የግድ ይሆናል። በዚህ መፅሐፍ ላይ እግዚአብሔር ለአስራኤል ሕዝቦች አምስት አይነት የመስዋዕት ሥርዓቶችን ሰጥቷቸው ነበር።

እነዚህም -

1. የሐጥያት መስዋዕት፤
2. የበደል መስዋዕት፤
3. የሚቃጠል መስዋዕት፤
4. የእህል ቁርባን መስዋዕትና
5. የደህንነት(የምስጋና) መስዋዕት ናቸው።

እነዚህም መካከል የመጀመሪያቹ ሁለቱ የኃጥያትና የበደል መስዋዕቶች ግዴታዊ ሊሆኑ የቀሩት ሦስቱ ደግሞ ማንኛውም ሰው በፈቃዱና በውዴታው ሳይገደድ ሊያቀርባቸው የሚችላቸው የመስዋዕት አይነቶች ናቸው።

1. የሐጥያት መስዋዕት፡- ከእግዚአብሔር ጋር ላለ ግንኙነት!
(ዘሊዋውያን 6:24-30 ፣ 8:14-17 ፣ 16:3-22)

ይህ መስዋዕት እያንዳንዱ የእስራኤል ሕዝብ ወደደም ጠላም ሊያቀርበው የሚገባው ግዴታዊ መስዋዕት ነው።

«እግዚአብሔርም ሙሉን እንዲህ ሲል ተናገረው፡- ለእስራኤል ልጆች እንዲህ ብለህ ንገራቸው፡- ማናቸውም ሰው ሳያውቅ ኃጢያት ቢለራ እግዚአብሔርም አትሰሩ ካላቸው ትዕዛዛት እንዲቱን ቢተላለፍ የተቀባውም ካህን በሕዝቡ ላይ በደል እንዲቆጥርባቸው ሐጥያት ቢለሩ በሰ ሰራው ሰለ ሐጥያቱ ነውር የሌለበትን ወይፈን ለእግዚአብሔር ለሐጥያት መስዋዕት ያቀርባል።»^{ዘሊ 6:13}

ይህ የመስዋዕት አይነት በተለይ ከአስርቱ ትዕዛዛት መተላለፍ ጋር የተያያዘ ሲሆን በሌላ መልኩ ስናየው በአመዛኙ ከእግዚአብሔር ጋር ላለ ግንኙነት ማስተሰረፍ ነው።

የሚያቀርቡት የሐጥያት መስዋዕት፡-

- ወይረን - ለካህናትና ለጉባዔው (ለህዝቡ) ሐዋያት
- ወንድ (ተባዕት) ፍየል - ለመኮንን (መሪ) ለሆነ
- ሴት (እንስት) ፍየል - መሪ ላልሆነ ሰው

2. የበደል መስዋዕት፡- ከሰዎች ጋር ላለ ግንኙነት!

ይሄኛውም የመስዋዕት አይነት ግዴታዊ ሊሆን ይችላል፡ ጋር ባለ ግንኙነት በሚፈጠሩ በደሎች ማስተሰሪያ ሊቀርብ የሚገባው ነው፡፡ በተጨማሪም ደግሞ ሰው ለእግዚአብሔር በተቀደሰው በማናቸውም ነገር ህጥያት ቢሰራ የሚያቀርበው የበደል መስዋዕት ነው፡፡ ከሚያቀርቡት መስዋዕት ጋር ተያይዞ የበደላቸውን ዋናውን መልሰው ሃያ በመቶ ጨምረው ይከፍላሉ፡፡

« ... ማናቸውም ሰው ቢበድል፡ ሳያውቅም ለእግዚአብሔር በተቀደሰው በማናቸውም ነገር ንጥያትን ቢሰራ ለበደል መስዋዕት ለእግዚአብሔር ከመንጋ ነውር የሌለበትን አውራ በግ ያቀርባል፡፡» ዘላ 5:15

« ... ማናቸውም ሰው ንጥያትን ቢሰራ እግዚአብሔርንም ቢበድል፤ ያኖረበትን አደራ ወይም ብድር ወስዶ ባልገደራውን ቢክድ፤ ወይም ቢቀማ፤ ወይም በባልገደራው ላይ ግፍ ቢያደርግ፤ ወይም የጠፋውን ነገር ቢያገኝ ያንንም ሽሽን በሐሰት ቢምል፤ ወይም ሰው ከሚያደርጋቸው ከእነዚህ ነገሮች ሁሉ በአንዱ ቢበድል፤ እርሱ ህጥያት ሰርቶ በደለኛ ቢሆን፤ በቅሚያ የወሰደውን ወይም በግፍ የግፍ የተተበሰውን ወይም የተሰጠውን አደራ ወይም ጠፍቶ ያገኘውን ወይም በሐሰት የማለበትን ነገር ይመልስ፡፡ በመሉ ይመልስ ከዚያም በላይ አምስተኛውን ክፍል ጨምሮ የበደሉን መስዋዕት በሚያቀርቡበት ቀን ለባለ ገንዘቡ ይስጠው፡፡ ስለ በደል መስዋዕትም ለእግዚአብሔር ከመንጋው ነውር የሌለበትን አውራ በግ ... ያምጣ፡፡» ዘላ 6:1-6

የሚያቀርቡት የበደል መስዋዕት፡-

- አውራ በግ፡- ለሁሉም

3. የሚቃጠል መስዋዕት፡- ከራስ ጋር ላለ ግንኙነት!

(ዘላ 1:1-17፤ 6:8-13፤ 8:18-21፤ 16:24)

ይህ የመስዋዕት አይነት ግዴታዊ ሳይሆን በፈቃደኝነት ላይ የተመሰረተ ነው፡፡ ለእግዚአብሔር መስጠት፤ መሸነፍን፤ የሱ ለመሆን መወሰንን፤ እሱን መፈለግን የሚያሳይና የሚያመለክት የመስዋዕት አይነት ነው፡፡

የሚያቀርቡት የሚቃጠል መስዋዕት፡-

- ወይረን፤ በግ፤ ፍየል፤ ርግብ፤ ዋናስ - ለሁሉም

በሌላ ቦታ የእሳት ቁርባን ተብሎ የተጠራው ይህ የሚቃጠል መስዋዕት በመሴ ዘመን ህግ ተደርጎ ከመሰጠቱ በፊት በአቤል፤ በኖህ፤ በኦብርሐም፤ በይስሐቅና በልጁ በያዕቆብ እንደቀረበ መፅሐፍ ቅዱስ ያስተምረናል፡፡

አቤል፡- በዘፍጥረት 4:4 «አቤልም ከበጎቹ በኩራትና ከስቡ አቀረበ፡፡»

ኖህ፡- ዘፍ 8:20-21 « ኖህም ለእግዚአብሔር መስጧቸውን ሰራ፡፡ ከንፁሕም እንስሳ ሁሉ፤ ከንፁሕን ወፎችም ሁሉ ወሰደ፡፡ በመሰጧቸውም ላይ መስዋዕት አቀረበ፡፡ እግዚአብሔርም መልካሙን መዓዛ ሸሽተተ፡፡»

በሌሎች መስዋዕቶች በአብዛኛው ከስብና ከደም በስተቀር የካህናቶች ምግብ የሚሆን፤ ወይም ደግሞ መስዋዕትን የሚሰጠው ሰው እብሮ በመብላት ከአምላኩ ጋር ሀብረትን የሚያደርግበት ነው፡፡ ሆኖም ግን የሚቃጠል መስዋዕት ከሌሎቹ ልዩ የሆነበት ምክንያት ሁለት ነው፡፡ በመጀመሪያ ቀንድ እንኳን እስከማይቀር ድረስ ደሙም፤ ስቡም፤ ስጋውም፤ አጥንቱም ሁሉም ነገር ፈፅሞ በመቃጠል፤ በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ ዘወትር በመሰጧቸው ላይ በመንደድ የሁልጊዜ መስዋዕት መሆኑ ነው፡፡

«እሳቱም በመሰጧቸው ላይ ዘወትር ይነዳል፡፡» ዘላ 6:8-13

ይህ ቃል በቁጥር 9፤ በቁጥር 12 እና 13 ላይ በተደጋጋሚ ተፅፎአል፡፡ ማለዱ ማለዱ እንጨት ማቃጠሉና ዘወትር እሳቱ እንዳይጠፋ መከታተሉ አንዱና ትልቁ የካህናት ስራ ነው፡፡ ይህ በአዲስ ኪዳን ይዘት ሲታይ በክርስቶስ ደም የተዋጀን ሁሉ በማለዱ ተነስተን መፀለይ፤ እሳቱን ማቀጣጠል፤ የቃሉን እንጨት መጨመር፤ የዘወትር ስራችን ሊሆን እንደሚገባ የሚያመለክት ነው፡፡

መስዋዕት ከእሳት ጋር ፍፁም የሆነ ተዛማጅነት ስላለው ስለእሳት ባህሪ ስለሰራውና ስለጥቅሙ አንዳንድ ነጥቦችን ጠለቅ ብለን እናስተውል፡፡

ከእሳት ውስጥ የሚወጡ

1. ሙቀት

ሐዋ 28:2 «አረማውያንም የሚያስገርም ቸርነት አደረጉልን፤ ዝናብም ስለሆነም ስለብርዱም እሳት አንድደው ሁላችንንም ተቀበሉን፡፡ ጳውሎስ ግን ብዙ ጭራሮ አከማችቶ ወደ እሳት ሲጨምር እፋኝነት ከሙቀት የተነሳ ወጥታ እጁን ነደፈችው፡፡»

2. ሃይል

ዳንኤል 3:22 « የንጉሠ-ም ትዕዛዝ እስከኋላ ስለሆነ፤ የእቶንም እሳት እጅግ ስለሚነድድ፤ ሲድራቅንና ሚሳቅን አብድናንንም የጣሉአቸውን ሰዎች የእሳቱ ወላፊን (ሃይል) ገደላቸው፡፡

3. ብርሃን

ዘፀ 40:38 «በእስራኤል ቤት ሁሉ ፊት የእግዚአብሔር ደመና በማደረግ ላይ በቀን ነበርና፤ እሳትም በላሊት በዚያ ላይ ነበርና፡፡»

የእሳት ባህሪ

መጥፋት

«መንፈስን አታጥፉ...» ያፋ 100:74 5:17
«እንጨት ባለቀ ጊዜ እሳት ይጠፋል::» ያሳላ 26:19-21

መብዛት

«እነሆ ትንሽ እሳት እንዴት ያለ ትልቅ ጫካ ያቃጥላል::» ያሳላ 3:5

መጻፈን

መጥፋትና መጻፈን ይለያያሉ:: የጠፋ እሳት እንደገና መለኮስን ሲፈልግ፣ የተጻፈው ግን ማቀጣጠል ብቻ ይበቃዋል:: በጋዝ የመጠቀም እድል ያሳገኙ በገጠር ያሉ ሴቶች ማታ ማታ እሳቱን በአመድ ያዳፍኑታል:: እሳቱ ግን አልጠፋም:: ነገር ግን ሊሰጠው የሚችለውን ጥቅም መስጠት አይችልም::

መቀጣጠል

«በለዚህም ምክንያት እሳት እንደሚቀጣጥል ሰው እጆቹን በመጫኔ በእንተ ያለውን የእግዚአብሔርን ስጦታ እንድታነሳሳ አሳስብሃለሁ::» ያፋ 100:16

የእሳት ጥቅም

ሀ. ለመፈተን

«በር በከውር፣ ወርቅም በማቅለጫ ይፈተናል::» ያሳላ 27:21
«...የእያንዳንዱም ሥራ እንዴት መሆኑን እሳቱ ይፈተነዋል::» ያፋ 3:13

ለ. ለማጥፋት

«እነሆ ትንሽ እሳት እንዴት ያለ ትልቅ ጫካ ያቃጥላል::» ያሳላ 3:5

ሐ. ለመቀመጥ

«...ሰው ሁሉ በእሳት ይቀመማልና::» ግርዶስ 9:49

መ. ለውጥ ለማምጣት (Chemical change)

በሳይንስ ሁለት አይነት ለውጦች አሉ:: የቅርፅ ለውጥ (Physical change) እና የአይነት ለውጥ (Chemical change). ለምሳሌ አንድ ወረቀት ቢቀደድ ለውጥ ተካሂዶበታል:: ነገር ግን ለውጡ ስር ነቀል ሳይሆን ወደ ቀድሞ በታው ሊመለስ የሚችል (Reversible Change) ነው:: ነገር ግን ወረቀቱ በእሳት ቢቃጠል በምንም አይነት መንገድ ወደ ቀድሞ ሁኔታው ሊመለስ የማይችል (Irreversible Change) ነው::

ሠ. ለመብላት (Consume)

«የቤትህ ቅንፃት ትበላኛለችና::» ያሳላ 20:17
«አምላካችን በእውነት የሚባሉ እሳት ነውና::» ያሳላ 12:29

በለዚህ መስዋዕትን መስዋዕት የሚያሰኘው የእሳት መኖር መሆኑ ግልፅ ነው:: ምክንያቱም መስዋዕት ኖሮ እሳት ባይኖር የመስዋዕቱ መልካም

መዓዛ ወደ እግዚአብሔር አይደርስም:: በምግብ ቤት አጠገብ ስናልፍ የስጋ ጥብብ ከሩቅ የሚሸተን በእሳት ላይ ሲጠበስ እንጂ ሲጋው ብቻውን ሊሆን አይችልም:: ምን ያህል ቅመም ወይም ጫው ወይም ዘይት ቢጨመርበት እሳት ካልነካው በስተቀር የምግብ ጠረን ሊያውደን አይችልም:: እንዲሁም ደግሞ ቤተክርስቲያን በየትኛውም አይነት የእውቀት፣ የገንዘብ፣ ወይም ደግሞ የክፍታ ስፍራ ላይ ብትገኝ ከሩቅ ያሉትን ሰዎች መሳብ የምትችለው በመንፈሱ እሳት ስትነካ ብቻ ነው::

ከሞት የተነሳውን ሊያሰስን ያዩ ሐዋርያቶች እንኳን የመንፈስ ቅዱስ እሳት እስኪመጣ ድረስ ህዝብ ወደ እነርሱ አልተሰበሰበም:: ነገር ግን ልክ የእሳት ልሳኖች በሳያቸው ላይ ሲወርድ በአንድ ጊዜ ከሶስት ሺህ በላይ ወደ ንስሐ መጡ:: በዚህ ዘመንም ያለች ቤተክርስቲያን እሳቱ እንዲነድ፣ እንዳይጻፈን፣ እንዲበዛና እንዲቀጣጠል እንደካህናት የየዕለት ተግባሯን ልትወጣ ይገባታል:: ቤተክርስቲያን ስል ህንፃውን ሳይሆን እያንዳንዱ አማኝ በየማለፉ በፀሎት የሚያነደው የመንፈስ እሳት እንዳለ ለማመልከት ነው::

4. የደህንነት (የምስጋና) መስዋዕት

«ለምስጋና የሚሆነው የደገንነት መስዋዕት ሥጋ በሚቀርብበት ቀን ይበሉታል:: ... የቁርባንም መስዋዕት የስእሳት ወይም የፈቃድ ቢሆን መስዋዕቱ በሚቀርብበት ቀን ይበሉት::» ዘ። 7:15-16

ይህ የመስዋዕት አይነት ምስጋናን ለማቅረብ፣ ህብረት ለማድረግ፣ ለዕለትን ለመፈፀም ወይም ደግሞ በፈቃድ ለመስዋዕት የሚቀርብ ነው:: በዚህም ምክንያት አቅራቢው ከመስዋዕቱ ስብና ደም በስተቀር ከካህናቱ ጋር ሆኖ በመብላት ህብረት ያደርጋል:: የመስዋዕቱ ፍርምባና የቀኝ ወርቅ ለካህናቱ ድርሻ ይሆናል:: የሚቀርበው መስዋዕት እንከን የሌለበት ሆኖ ከማናቸውም የመስዋዕት እንስሳት ወይም ከእህል ሊቀርብ ይችላል::

5. የእህል ቁርባን መስዋዕት

«ማናቸውም ሰው የእህል ቁርባን ለእግዚአብሔር ሲያቀርብ ቁርባኑ ከመልካም ዱቄት ይሁን፣ ዘይትም ያፈስበታል፣ ዕጣንም ይጨምርበታል ... ከእህሉም ቁርባን የተረፈው ለእርሶንና ለልጆቹ ይሆናል::» ዘ። 2:1-3

የእህል ቁርባን ከሌሎቹ መስዋዕቶች የሚለየው ደም የማይፈስበት የመስዋዕት አይነት በመሆኑ ነው:: ያለ እርሾና ያለ ማር የሚጋገረው ዱቄት ዘይት ይለወጥበታል፣ ጨውና ዕጣን ይጨመርበታል:: ከካህናት በስተቀር የሚያቀርበውም ሰው ቢሆን ከሚጋገረው የመስዋዕት ቂጣ እንዲበላ አይፈቀድለትም:: ካህናቶችም እንኳን የእህል ቁርባን ካቀረቡ በሙሉ የሚቃጠል መስዋዕት ይሆናል እንጂ አነሱም መብላት አይፈቀድላቸውም:: በአዲስ ኪዳን ይህ ከአስራት ስጦታ ጋር ይገናኛል:: በመሆኑም አስራትን ለራስ ጥቅም ፈፅሞ ማዋል እንደማይቻል ያሳያል::

የእስራኤል ህዝቦች የእህል ቁርባን መስዋዕትን በፈቃዳቸው ሊያቀርቡ የእግዚአብሔርን መልካምነትና በረከት የሚያስቡበት፣ እንዲሁም ደግሞ

ነርን ሁሉ የሚያሟላ አምላክ መሆኑን የሚገልፁበትና ዕውቅና የሚሰጡበት ነበር።

ለ. የእዲስ ኪዳን መስዋዕቶች

የመስዋዕት ሥርዓት የዘላለም ሥርዓት ነው። ሆኖም ግን የምንቀርብበት መንፈስና የምናቀርበው መስዋዕት የእዲስ ኪዳንን ይዘትና መልክ ይዞአል። ሻማ አብርተን የጣቶቻችንን ጥላ ብንመለከት በጥላው ላይ የምናየው አምስት እንጂ ስድስት ጣቶች ሊሆን አይችልም፤ ያለን አምስት ጣቶች ስለሆነ። ብሉይ ኪዳን የእዲስ ኪዳን ጥላ ነው ስንል በብሉይ ኪዳን ያሉ ሐሳቦች ሁሉ በእዲስ ኪዳን ለተገለጠው የእውነተኛው አካል ጥላዎች መሆናቸውን ለማመልከት ነው። አስቀድመን እንዳየነው፤ ከእነዚህ አምስት መስዋዕቶች መካከል ሁለቱ የኃጥያትና የበደል መስዋዕቶች ግዴታዊ መሆናቸውንና የተቀሩት ሶስቱ ደግሞ በፈቃድ ላይ የተመሰረቱ መስዋዕቶች መሆናቸውን ተረድተናል። በእዲስ ኪዳንም ጥላነቱ እንደዚያው ነው።

1. የኃጥያት መስዋዕት

«አሁን ግን በዓለም ፍፃሜ ራሱን በመስዋት ኃጥያትን ሊሸር አንድ ጊዜ ተገልጦአል።» ዕብ 9:26

«እርሱ ግን ስለ ኃጥያት አንድን መስዋዕት ለዘላለም አቅርቦ በእግዚአብሔር ቀኝ ተቀመጠ።» ዕብ 10:12

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር የመጣበት ዋነኛ ዓላማ ራሱን ስለ ሁላችን ኃጥያት መስዋዕት እድርን ለመስጠት ነው። መጥምቁ ዩሐንስም ኢየሱስ ወደ እርሱ ሲመጣ አይቶ የተናገረው ይህንኑ ያረጋግጣል።

«እነሆ የአለምን ሐጥያት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ።» ዩሐ 1:29

2. የበደል መስዋዕት

«እርሱ ግን ስለ መተላለፋችን ቆለለ፤ ስለበደላችንም ደቀቀ።

... እግዚአብሔርም የሁላችንን በደል በእርሱ ላይ አኖረ።» ኢሳ 53: 3-6

ኢየሱስ ስለኃጥያታችን ብቻ ሳይሆን ስለበደላችንም ጭምር መስዋዕት እድርን እራሱን ሰጥቶአል። ኃጥያት ከእግዚአብሔር ጋር ባለ የትዕዛዝ ወይም የህግ ግንኙነት የሚፈጠር፤ በደል ደግሞ ከለዎች ጋር ባለ የህግ ግንኙነት የሚፈጠር መተላለፍ ነው። ስለዚህ በእዲስ ኪዳን ስለ ኃጥያትም ሆነ ስለበደል መስዋዕት ማቅረብ የለም። ምክንያቱም የታረደው በግ ስለእኛ አንድ ጊዜ በመስቀል ላይ እዳችንን በሙሉ ከፍሎ ሀጉ ከሚፈርድብን ቅጣት ሁሉ አድናናልና።

3. የሚቃጠል መስዋዕት

«እንግዲህ ወንድሞች ሆይ፤ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያስኝና

ህያው፤ ቅዱስም መስዋዕት አደርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርህራሄ እለምናችኋለሁ።» ዮሐ 12:1

የብሉይ ኪዳን የሚቃጠል መስዋዕት አንድም የእንስሳው ሰውነት ሳይቀር አመድ አስኪሆን ድረስ ሙሉ በሙሉ በእሳት ቀንና ለሊት ይቃጠል ነበር። ይህ መስዋዕት ራሱን ከመስጠትና ለእግዚአብሔር ለመናገር ከመወሰን ጋር የተያያዘ እንደሆነ ሁሉ በእዲስ ኪዳንም ትርጉሙ እንደዛው ነው። ራሱን የማቅረብ መስዋዕት ለእግዚአብሔር ደስታን የሚሰጥ፤ የሞተ ሳይሆን ህያውና ቅዱስ የሆነ መስዋዕት ነው። «እለምናችኋለሁ» የሚለው የሐዋርያው የአውሎስ ቃል መስዋዕቱ ግዴታዊ ሳይሆን በፈቃድ ላይ የተመሰረተ መሆኑን ያሳያል።

በእዲስ ኪዳን ለኃጥያታችንና ለበደላችን የቀረበው መስዋዕት የኢየሱስ ሥጋ ወይም ሰውነት እንደሆነ ሁሉ፤ እኛም ለሚቃጠል መስዋዕት የምናቀርበው የራሳችንን ሰውነት ነው። ነገር ግን «ህያው» የሚለው ቃል በስጋ ከመሞት (ራሱን ከመግደል) የተለየ መሆኑንና በምትኩ ለእኔነታችን ዕለት ዕለት በመሞት፤ ራሱን በመካድና መስቀሉን በመሸከም የምናቀርበው እግዚአብሔርን ደስ የሚያስኝ ቅዱስ መስዋዕት መሆኑን አመልካች ነው።

4. የምስጋና መስዋዕት

«እንግዲህ ዘወትር በእግዚአብሔር የምስጋናን መስዋዕት፤ ማለት ለስሙ የሚመስክሩ የክንፈሮችን ፍሬ በእርሱ እናቅርብለት።» ዕብ 13:15

በእዲስ ኪዳን የሚቀርበው የምስጋና መስዋዕት የክንፈር ፍሬ በመባል ይታወቃል። የክንፈር ፍሬ ደግሞ በቀጥታ ከንግግርና ከዝማሬ ጋር የተያያዘ ነው። ስለዚህ የምናቀርበው የምስጋና መስዋዕት ከእንደበታችን የሚወጣ ሊሆን፤ እግዚአብሔር ስላደረገልን፤ ስለዋለልን፤ ስለታደገን፤ ስለባረከንና ስለዳነን የምንናገረው የምስክርነት ቃል ወይም የምንዝምረው ዝማሬ ነው። ይህም ዘወትር ሁልጊዜ ያለማቋረጥ ልናቀርበው ይገባናል።

5. የዕህል ቁርባን

«መልካም ማድረግን፤ ለሌሎች ማካፈልን አትርሱ፤ እንዲህ ያለው መሥዋዕት እግዚአብሔርን ደስ ያሰኝዋልና።» ዕብ 13:16

«የመዓዛ ሽታና የተወደደ መስዋዕት የሚሆነውን ለእግዚአብሔርም ደስ የሚያስኝውን ስጦታችሁን ከአፍርዲጡ ተቀብሎ ተሞልታለሁ።» ደላ 4:18

የእስራኤል ልጆች የእህልን ቁርባን የሚያመጡት ከእርሻቸው ከሚያፈሩት ፍሬ የተመረጠውንና በኩራቱን በመምረጥ ነው። ይህም መስዋዕት እግዚአብሔር እንደባረካቸው፤ በበራቸውም ስኬትን እንደሰጣቸው የሚያሳዩበት ነው። በተመሳሳይ መልኩ በእዲስ ኪዳን የምናቀርበው የስራችን በረከት መስዋዕት ስጦታ ነው። ለእግዚአብሔር ቤት ስራ ሆነ መልካም በማድረግና ለሌሎች በማካፈል የምንሰጠው ስጦታ ምናልባትም በእንደበትና በዝማሬ ከምናቀርበው በላይ የመዓዛ ሽታ ያለው፤

በእግዚአብሔርም የተወደደና ደስ የሚያሰኘው መስዋዕት ነው።

የእህል ቁርባን ቂጣው በሚጋገርበት ወቅት ከእርሾ በስተቀር ዘይትና ዕጣን ይጨመርበታል።

ምሳሌነታቸው፡-

እርሾ - የጋጥያት ምሳሌ (1ኛ ቆሮ 5:6-8)

ዘይት - የደስታ ምሳሌ (ዕብ1:9)

ዕጣን - የእምልኮ ምሳሌ (ማቴ 2:11)

ስለዚህ በጋጥያትና እግዚአብሔር በማይከብርበት መንገድ የሚገኝ በረከት ለስጦታነት መቅረብ የለበትም። በሌላ መልኩ ደግሞ ስንሰጥ በደስታና በእምልኮ ልብ መሆን አለበት።

ከመስዋዕት የሚበልጥ

(በኑሮ የሚገለጥ አምልኮ)

በምዕራፍ አንድ ላይ ስለአምልኮ ስንጋገር በህልውናው የሚገለጥና በኑሮ የሚገለጥ አምልኮ በሚል ትርጉም መስጠታችን ይታወቃል። እስከ አሁንም ባሉት ምዕራፎች ሰዎች ከእግዚአብሔር ጋር በምናደርገው ግንኙነት ውስጥ አምልኮተ መስዋዕት ምን ያህል ከፍተኛ ድርሻ እንዳለው ተመልክተናል። ሆኖም ግን ከምናቀርብለት መስዋዕት ይልቅ የሚያስቀድሟቸውና የሚያስበልጣቸው ደግሞም በእኛ ላይ ሊያያቸው የሚወዳቸው አንገብጋቢ ጉዳዮች አሉ። ቦታ ለሚሰጠው ቦታ መስጠት፣ የሚያከብረውን ማክበር፣ የሚገባውን መናቅ መቻል በእግዚአብሔር ዘንድ መስዋዕታችን ደስ የሚያሰኝና ተቀባይነት ያለው እንዲሆን ያደርጋልናል። በሌላ አባባልም በኑሮ ያልተገለጠ እውነተኛ አምልኮ ከእግዚአብሔር ጋር በሚደረገው የግንኙነት አምልኮ ላይ ተፅዕኖ እንደሚያሳድር የሚያሳይ ነው።

በኑሮ የሚገለጥ አምልኮ በህልውናው ውስጥ ለሚደረግ የግንኙነት አምልኮ መሠረት ነው። በህልውናው ውስጥ የሚደረግ አምልኮም በኑሮ ለሚገለጠው አምልኮ ጉልበት የሚሠጥ ነው። ለምሳሌ ራስን መከድ የምንማረው በኑሮ ውስጥ ከራስ ጋር በሚደረግ ትግል ላይሆን በህልውናው ውስጥ በመቆየትንና ራሱን አሳልፎ በመስጠት ራስን መከድ ከሚያስተምረው አምላክ ጋር አብሮ በማሳለፍ ብቻ ነው።

በህልውናው ውስጥ ራስን መከድ በመግባቱ በኑሮ ውስጥ ለሚገለጠው አምልኮ መሰረት ነው። ማለትም፡

በሌላ መልኩ ደግሞ በኑሮአችን እግዚአብሔር የሚከብርበት አካሄድ ሳይኖረን በህልውናው ውስጥ ብናመልከው አምልኮአችን ተቀባይነት አይኖረውም። ስለሆነም በየጊዜው ማንነታችንን እንድንፈትሻቸውና ራሳችንን እንድንመዝገባቸው ስለሚያደርጉ ከመስዋዕት ስለሚበልጡ መለኮታዊ መስፈርቶች ማየቱ ተገቢ ይሆናል። እነዚህም መታዘዝ፣ ምህረት ማድረግ፣ እግዚአብሔርን ማወቅ፣ የተሰበረ ልብ መያዝና ፅድቅንና ቅን ነገርን ማድረግ ናቸው።

ሀ. መታዘዝ ከመስዋዕት ይበልጣል!

«እነሆ መታዘዝ ከመስዋዕት፣ ማዳመጥም የአውራ በግ ስብ ከማቅረብ ይበልጣል።» 1ኛ ሳሙ 15:22

ይህ ቃል በእስራኤል ላይ የመጀመሪያ ንጉሥ ለነበረው ለሳኦል የተነገረ ቃል ነው። አማሌቃውያንን ፈፅሞ እንዲያጠፋና እንዲበቀል ከእግዚአብሔር ዘንድ በሳሙኤል በኩል ትዕዛዝ የደረሰው ሳኦል ለአማሌቅ ንጉሥ ለአጋግና ለተመረጡት በሬዎች፣ ለሰቡትም በጎች በመራራቱና እግዚአብሔር በጨከነበት ጉዳይ ላይ መጨከን ባለመቻሉ ምክንያት መንግስቱ ከእርሱ ተቀደደ፤ በእግዚአብሔርም ዘንድ ተናቀ።

መታዘዝ ያልተጓደለን መልዕክት፤ በትክክለኛ ጊዜ ወደትክክለኛ ቦታ ማድረስ ማለት ነው። ከእነዚህ ከሶስቱ አንዱ ካልተፈፀመ መታዘዝ መልዕክትን አያገኝም።

የሳኦል መታዘዝ የተጓደለ መልዕክትን የያዘ ነበር

ምናምንቴዎቹንና የተናቁትን ሁሉ ፈፅሞ ቢያጠፋም ነገር ግን የተመረጡትንና የሰቡትን በማስቀረቱ ምክንያት የተሰጠውን «ሁሉን ፈፅሞ የማጥፋት መልዕክት» ተላልፎአል። የመታዘዝ መንፈስ የሌላቸው ሰዎች ሁልጊዜ በቂ ምክንያትን ያቀርባሉ አልያም በሌሎች ላይ ጥፋታቸውን ያሳካሉ። ሳኦል ያቀረበው በቂ ምክንያት በህዝቡ ጥያቄ መሠረት የሰቡትን ከብቶች ለእግዚአብሔር ሊሰጥ እንዳስቀራቸው የሚያስመስል ነበር።

ሳኦል በትክክለኛ ጊዜ አልታዘዘም

«ሳኦልም፡- ህዝቡ ከአኔ ተለይተው እንደተበታተኑ፤ አንተም በቀጠሮው ቀን እንዳልመጣህ፤ ፍልስጤማውያንም ወደ ማክማስ እንደተሰበሰቡ አየሁ። ... ስለዚህ ሳልታገስ የሚቃጠል መስዋዕትን አሳረግሁ፡ አለ።» (ዮ 4፡13-14)

በሳሙኤል ሊቀርብ ይገባው የነበረው መስዋዕት ለተቀጠረበት ሰዓተኛ ቀን ፍፃሜ ትንሽ ሰዓታት ቀርቶት ነበር። ሆኖም ግን ሳኦል መታዘዝ አቅቶት በራሱ መስዋዕትን ማሳረጉ የመታዘዝን የጊዜ ቀመር የተላለፈ ለመሆኑ በቂ ማስረጃ ነው። ለዚህም ደግሞ የሳሙኤልን መዘግየት፤ የህዝቡን መበታተንና የፍልስጤማውያንን ለጦርነት መሰብሰብ እንደምክንያት ሲያቀርብና ራሱን ትክክለኛ ለማድረግ ሲሞክር እንጂ ጥፋቱን ተቀብሎ ይቅርታን ሲጠይቅና ምህረትን ሲለምን አናየውም። ስህተታቸውን አለመቀበል የማይታዘዙ ሰዎች ለይነተኛ መገለጫ ነው።

ሳኦል ወደ ትክክለኛ ቦታ መልዕክቱን አላደረሰም

«ሳኦልም፡- ዳዊትን ከግንቡ ጋር አጣብቁ እመታዋለሁ ብሎ ጦሩን ወረወረ።» (ዮ 4፡15)

አንዳንድ ሰዎች ዳዊት ከሳኦል ይልቅ ኃጥያትን ሰርቶአል ብለው ያስተምራሉ። ምክንያቱም ዳዊት ቤርሳሴህን ስለወሰደና ባልዋን ኦሪዮንን ስላስገደለ። በእርግጥ ይህ የከፋ ኃጥያት ነው። ነገር ግን የተቀባውን ዳዊትን በየምድረበዳውና በየዋሽው ማሳደዱ፤ ለመግደል መሞከሩና ደጋግሞ ጦር መወርወር ሳኦልም የባለ ነፍሱ ገዳይ መሆኑን የሚያረጋግጥልን ማስረጃ ነው። እግዚአብሔር ንጉሱ አድርጎ በእስራኤል ላይ ሲሾመው የህዝቡን ጠላቶች እንዲያጠፋና በእጁ ያለውን ጦር ጎልያድን በመሰሉት የጠላት ኃዋን ላይ እንዲያውል እንጂ በዘመት ሁሉ እግዚአብሔርን የመፈለግ አርዳኛና የመሲሔ የዘር መንገድ የነበረውን ዳዊትን እንዲገድል አልነበረም። በመሆኑም የተሰጠውን ኃላፊነት የሞላበትን ትዕዛዝ ትክክለኛ

ስህተታቸውን
እስመቀበል
የማይታዘዙ
ሰዎች ለይነተኛ
መገለጫ ነው!

ቦታ ወደነበሩት ጠላቶች አላደረሰም።

ከምናቀርብለት ምስጋናና ዝማሬ ይልቅ እግዚአብሔር እንድንታዘዘው ይፈልጋል። መታዘዝ የጎደለው እገልግሎትም ሆነ መስዋዕት ተቀባይነትን ከማጣቱም በላይ ተራፊምን እንደማምለክና ምዋርተኛ የመሆንን ያህል ይቆጠራል። ከመታዘዝ የሚጀምር መስዋዕት ግን የበረከትንና የድል ህይወትን ያገናፅፋል።

«እሺ ብትሉ ለአኔም ብትታዘዙ የምድርን በረከት ትበላላችሁ።» (ዳ 1፡18)

እምነት፤ ፍቅርና እግዚአብሔርን መፍራት መታዘዝ እንድንችል የሚያግዝጉንና በመታዘዝ ሂደትም ውስጥ ቁልፍ ሚናን የሚጫወቱ መንፈሳዊ ሐብቶች ናቸው።

ከእምነት የሚነሳ መታዘዝ

«በእርሱም ስለ ሰሙ በአህዛብ ሁሉ መካከል ከእምነት የሚነሳ መታዘዝ እንዲገኝ ፀጋንና ሐዋሪያነትን ተቀበልን።» (ዮ 1፡5)

የአብርሃም መታዘዝ የመነጨው እግዚአብሔርን ከማመኑ ውስጥ ነው። የሚያምን ሰው እድርግ የተባለውን ለማድረግ፤ ሂድ ወደተባለው ሥፍራ ለመሄድ፤ ስጥ የተባለውን ለመስጠት አይቸገርም። ምክንያቱም አስቀድሞ በእምነት አይነት ስለሚያይና ተስፋውን ስለሚጨብጥ ነው።

ከፍቅር የሚነሳ መታዘዝ

«ብትወዱኝ ትዕዛዜን ጠብቁ።» (ዳ 1፡15)

ከመውደድ የሚመነጭ መታዘዝ የእዲስ ኪዳን መመሪያ ነው። ከልባችን የምናፈቅረውን ሰው ማሳዘን አንፈልግም። እድርጉ የሚለን ነገር ባይመቸን እንኳ ያንን ሰው ከመውደዳችን የተነሳ ሁሉን እናደርጋለን። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ለእርሱ ካለን ፍቅር እመንጭተን እርሱ በእርሱ የመዋደድን ትዕዛዝ እንድንፈፅምለት ይፈልጋል። አጠገባችን ያለውን ሰው ላንወድ የማናየውን እምላክ ልናመልክና ልንወድ አንችልምና።

ከፈሪሃ እግዚአብሔር የሚነሳ መታዘዝ

«እግዚአብሔርን የሚፈራ ፈቃዱንም የሚያደርግ ቢኖር ያንን እግዚአብሔር ይሰማዋል።» (ዳ 9፡1)

እግዚአብሔርን መፍራት ያለማንገራገር መታዘዝን ይወልዳል። ይሄኛው ፍርሃት ቅጣትን ካለመውደድ ሳይሆን አክብሮት ከተሞላበት ማንነት (Reverence) የመነጨ ነው። ፈሪሃ እግዚአብሔር ያለው ሰው ፈቃዱን ለማድረግና ለመታዘዝ ፈፅሞ አይቸገርም። ምክንያቱም በመታዘዙ ከሚደርስበትና ከሚያልፍበት ችግር ይልቅ ትዕዛዝ የሰጠውን እምላክ መፍራት ይመርጣልና።

ስናጠቃልለው ከእምነት የሚነሳ መታዘዝ ለሚመጣልን ትእዛዛዊ ድምፅ ምላሽ ሲያሰጡ፤ ከፍቅር የሚወጣ መታዘዝ ህግን (ትዕዛዝን) እንድንፈፅም ያደርገናል፤ ከፈሪሃ እግዚአብሔር የሚወጣ መታዘዝ ደግሞ ኃጥያትን እንዳናደርግ፤ እንቢ እንድንል ያስችለናል ማለት ነው።

2. የተሰበረ ልብ ከመስዋዕት ይበልጣል!

«መስዋዕትን ብትወድስ በስጦታህ ነበር፤ የሚቃጠለውም መስዋዕት ደስ አያስኝህም። የእግዚአብሔር መስዋዕት የተሰበረ መንፈስ ነው፤ የተሰበረውንና የተዋረደውን ልብ እግዚአብሔር አይንቅም።» (መዝ 51) : 16 - 17

ይህ መዝሙር ዳዊት ወደቤርሳቤህ ከገባ በኋላና ባልዋን ኦሪዮን ካስገደለ በኋላ ነብዩ ናታን ወደእርሱ መጥቶ በእግዚአብሔር ቃል ስለኃጥያቱ በነገረው ጊዜ የዘመረው ነው። ብዙ መስዋዕትን በማቅረብ የታወቀው ዳዊት በእግዚአብሔር ዘንድ አስፀያፊ የሆነውን ኃጥያት ባደረገ ጊዜ በዚያው ማንነቱ የሚቃጠል መስዋዕትን ለማቅረብ አልደፈረም። ይልቁንም መንገዱን ለማስተካከልና የተሰበረን ልብ ለመያዝ ውስጡን እንዲያድስለት ለአምላኩ የገሰሃን ፀሎት አቅርቦአል። ዳዊት በሰላት አቅጣጫ መንፈሱ እንዲታደስለት ሲጠይቅ እናየዋለን። በቀና መንፈስ፤ በእሸታ መንፈስና በተሰበረ መንፈስ። እነዚህ ሰላት የሰው መንፈስ እድሳቶች ኃጥያት በሰራን ጊዜ ሳኦል በተናቀበት መልኩ እግዚአብሔር እንዳይንቀን የሚያደርጉ ልባችንን የምናስተካክልባቸው መንገዶች ናቸው። የተሰበረ መንፈስ ኃጥያትን መናዘዝን፤ ምህረት መጠየቅንና መንገድን ለማስተካከል ቃል መግባትን እንደሚያጠቃልል ከመዝሙሩ ጠቅላላ ሃሳብ እንረዳለን።

3. ምህረት ማድረግ ከመስዋዕት ይበልጣል!

«ምህረትን እወዳለሁ መስዋዕትን አይደለም።» ማቴ 12:7

ምህረት በአንድ መልኩ ተበድለን ሳለ ይቅርታ ማድረግን ሲያመለክት በሌላ መልኩ ደግሞ ለሌሎች ቸርነት የተሞላበትን መልካም ምግባር ያሳያል። ምህረት መስዋዕት ስናቀርብ ብቻ የምናስበው ጉዳይ ሳይሆን በዕለት ተዕለት ኑሮአችን ልናሳየው የሚገባን መንፈሳዊ ልምምድ ነው። እግዚአብሔርም በዝማሬአችን ሆነ በምስጋናችን ከምናቀርበው መስዋዕት ይልቅ ምህረት ማድረግን በተግባር እንድንገልጠው ይሻል። በእርግጥ ተበድለን አያለ ይቅርታ ማድረግ እጅግ ፈታኝና አስቸጋሪ ጉዳይ ነው። ሆኖም ግን ይቅር ካላልን ከእግዚአብሔርም ዘንድ ሆነ ከሰዎች ዘንድ ይቅርታን ማግኘት ስለማንችል ሁሉም ሰው በሚያልፍበት በዚህ ይቅር የማለት ጎዳና ላይ መራመድ የግድ ይሆናል።

«እንግዲህ መባህን በመሰደደው ላይ ብታቀርብ፤ በዚያም ወንድምህ አንዳች በአንተ ላይ እንዳለው ብታስብ፤ በዚያ በመሰደደው ፊት መባህን ትተህ ሂድ፤ አስቀድመህም ከወንድምህ ጋር ታረቅ በኋላም መባህን አቅርብ።» ማቴ 5 : 23-24

በመሠረቱ ይህ ክፍል የሚያወራው ስንበደል ይቅርታ ስለማድረግ ሳይሆን እኛ የበደልነው ሰው ካለ፤ ወይም በእኛ ቅር የተሰኘ ሰው ካለ

መስዋዕታችንን አቁመን አስቀድመን ይቅርታ በመጠየቅ እርቅን ስለመፍጠር ነው። ስለዚህ በሁለቱ ይቅርታን በመስጠትና ይቅርታን በመጠየቅ አቅጣጫዎች ራሳችንን መገምገምና መፈተሽ ብሎም እንደእግዚአብሔር ቃል ሁኔታዎችን ማስተካከል ለምናቀርበው መስዋዕት ተቀባይነት ቁልፍ ሚናን ይጫወታል።

4. እግዚአብሔርን ማወቅ ከመስዋዕት ይበልጣል!

«ከመስዋዕት ይልቅ ምህረትን፤ ከሚቃጠል መስዋዕት ይልቅ እግዚአብሔርን ማወቅ እወዳለሁና።» መደ 6 : 6

በመረጃ ደረጃ ብቻ ያለ ዕውቀትና ህብረት ከማድረግ የሚገኝ ዕውቀት ፈፅሞ የተለያዩ ናቸው። ስለእግዚአብሔር ማወቅ ያስታብያል፤ እግዚአብሔርን ማወቅ ግን ትሁት ያደርጋል። በሌላ አባባል ቃሉን በአእምሮ ብቻ ማወቅ ያስታብያል፤ ቃሉን መኖርና ማድረግ ግን ትሁት ያደርጋል። መስዋዕት ከምናቀርብለት ይልቅ እግዚአብሔር እርሱን ለማወቅ በሚኖረን ፍላጎትና መስጠት ይደስታል።

እውቀት ሶስት ዋና ደረጃዎች አሉት፡-

- ከመረጃ የሚገኝ እውቀት፡- በትምህርት፤ ከተለያዩ ሚዲያዎች በመስማትና ሁኔታዎችን በማየት መረጃዊ የሆነ እውቀትን ማግኘት እንችላለን። ሆኖም ግን ይህ እውቀት በቀጥታ ከአእምሮአችን ጋር ብቻ ይገናኛል።

ስለ እግዚአብሔር ማወቅ ህልደብዬ፡ እግዚአብሔርን ማወቅ ግን ትሁት ይደርጋል! ምህረት ማድረግ ህልደብዬ፡ ምህረት መናገርና ማድረግ ግን ትሁት ይደርጋል!

- ከመተዋወቅ የሚገኝ እውቀት፡- ይህ እውቀት ከመገናኘት ውስጥ የሚፈጠር ሲሆን በአብዛኛው በመካከል ሆኖ የሚያስተዋውቅን አካል ይፈልጋል። ይህም በመካከል ያለ አስተዋዋቂ የሚተዋውቁትን አካሎች በየተናጠል ያወቁ መሆን ይኖርበታል። ለመገናኘት ቦታና ጊዜ ወሳኞች ናቸው። ለምሳሌ ሰዎች ጌታን እንደገል አዳኛቸው አድርገው የተቀበሉበትን ቀንና ቦታ ሁልጊዜም የሚያስታውሱት፤ በየአመቱም መታሰቢያ የሚያደርጉለት ለመጀመሪያ ጊዜ የመተዋወቂያቸው ክስተት ስለሆነ ነው።

- ህብረት ከማድረግ የሚገኝ እውቀት፡- ይህ እውቀት አብሮ መዋልን፤ ማደርግ፤ አብሮ ማሳለፍን፤ መውጣትን መግባትን ይጠይቃል። የመተዋወቁም ጥልቀት ከሌሎች የላቀና የደረጃ ነው። በተለይም ደግሞ በባህሪ፤ በንግግርና በአስተሳሰብ ሁሉ ላይ ተፅዕኖ የሚያመጣና መመሳሰልን የሚፈጥር ከፍተኛው የእውቀት ደረጃ ነው።

እውነተኛ አምልኮ እውነተኛ እውቀትን ይጠይቃል። ጌታችን ኢየሱስ ለሰማሪያይቱ ሴት የነገራት ቃል ይህንኑ ያረጋግጣልናል።

«አናንተስ ለማታውቁት ትሰግዳላችሁ፤ እኛ መዳን ከአይሁድ ነውና ለምናውቀው እንሰግዳለን።» ያሐ 4 : 32

መስገድ ወይም ማምለክ መቻላችን እግዚአብሔርን ለማወቅ ማረጋገጫ አይደለም። ሳሙኤልም ገና ብላቴና ሳለ እግዚአብሔርን ሳያውቅ ያገለግል ነበር። ስለዚህ ከመስገዳችንም ሆነ ከማገልገላችን በፊት የምንሰግድለትንና የምናገለግለውን አምላክ ከመረጃና ከመተዋወቅ (እንደግል አዳኝ አድርጎ ከመቀበል) ባለፈ መልኩ ህብረት ከማድረግ በሚገኘው የዕውቀት ደረጃ ልናውቀው ይገባል። ሆኖም ግን ከህብረት የሚገኘው እውቀት መጨረሻ የሌለውና ለዘላለም አውቀነው የማንጨርሰው ነው፤ እግዚአብሔር ከመታወቅ ሁሉ ያልፋልና። በመሠረቱ እግዚአብሔርን ባወቅነው ቁጥር ስለ እርሱ የማናውቃቸው እጅግ ብዙ ነገሮች እንዳሉ እየተረዳን እንሄዳለን።

«እውነተኛ አምላክ ብቻ የሆንህ አንተን፤ የላክኸውንም ኢየሱስ ክርስቶስን ያውቁ ዘንድ ይህች የዘላለም ሀይወት ናት።» ያሐ 17 : 3

5. ዕድቅንና ቅን ነገርን ማድረግ ከመስዋዕት ይበልጣል!

«እግዚአብሔር ከመስዋዕት ይልቅ ዕድቅንና ቅን ነገርን ማድረግ ይወድዳል።» ያሐ 23 : 1

በዚህ ክፍል መሠረት ዕድቅ የሚለው ቃል የሚያመለክተው በክርስቶስ በማመን የሚገኘውን ዕድቅ አይደለም፤ ትክክለኛ የሆነን ነገር ማድረግን እንጂ፤ ህሊና ደግሞ በሰው ልጆች ሁሉ ውስጥ የተቀመጠ የትክክለኛ ነገር መለኪያ መሥራርት ነው። ስለዚህ ዕድቅ ከዚህ ህሊና ጋር አብሮ የሚሄድና በኑሮ የሚገለጥ ትክክለኛ ድርጊት ነው። ይህም ከእውነተኛና ከንፁህ ህሊና የሚወጣ ትክክለኛ ድርጊት በእግዚአብሔር ቃል ተፈትኖ ያለፈ መሆን ይገባዋል።

ስለዚህ ህሊናችን ለማይወቅሰን እውነት መኖርና ቅን የሆነውን ነገር ማድረግ ከመስዋዕት ይልቅ በእግዚአብሔር ፊት ብልጫ ያለው የሀይወት ዘይቤ ነው።

ሆኖም ግን አንድ ሰው በዕድቅ ሲኖርና ቅን ነገርን ብቻ ሲያደርግ የሚያጋጥመው ፈተና ቀላል አለመሆኑን አጥብቀን መረዳት ይኖርብናል። ምክንያቱም የሚያልፍባቸው መንገዶችና አካሄዶች ሁሉ እጅግ ዋጋ የሚያስከፍሉት ሊሆኑ ይችላሉና። የቃዩን መስዋዕት ተቀባይነትን ያጣው ትክክለኛና ቅን የሆነውን ነገር ማድረግ ባለመቻሉ ነው።

«መልካም ብታደርግ ተቀባይነትን አታገኝም?» ዘፍ 4 : 6 (አ.መ.ት.)

ቅን ነገርን ማድረግ በስራና በንግድ ቦታ፤ በቤትም ሆነ በውጪ ክስዎች ጋር ባለ ህብረት፤ በአስሪና በሰራተኛ መካከል ባለ የስራ ግንኙነት ሁሉ የሚገለጥ የኑሮ መስዋዕት ነው። ይህም መስዋዕት ሌሎች በመኖር፤ የራስን ጥቅም በመተውና ትክክለኛውን ነገር ለማድረግ በመሰጠት የሚገለፅ ነው።

6. መውደድ ከመስዋዕት ይበልጣል!

«በፍፁም ልብ በፍፁም አእምሮም በፍፁም ነፍስም በፍፁም ሃይልም እግዚአብሔርን መውደድ ባልንጀራንም እንደራሰ መውደድ በሙሉ ከሚቃጠል መሥዋዕትና ከሌላው መስዋዕት የሚበልጥ ነው።» ማር 12 : 33

ፍቅር ወይም መውደድ የመንፈሳችን ክፍል ከሆነው ከልባችን ይጀምርና በነፍሳችን አእምሮ አልፎ በአካላችን በሚገለፅ ሙሉ ሃይል የሚታይ እንደሆነ ከክፍሉ እንረዳለን። ይህም ፍቅር አስቀድሞ ለእግዚአብሔር ከዚያም ለራስና ለባልንጀራ የሚሰጥ ነው።

ሐዋርያው ጳውሎስ የእግዚአብሔር ፍቅር በመንፈስ ቅዱስ አማካኝነት በልባችን እንደፈሰሰ ተናግሮአል። ሆኖም ግን ይህንን በልባችን የፈሰሰውን የእግዚአብሔርን ፍቅር በነፍሳችን ማስረፅና ብሎም በሙሉ ሃይላችን በመግለፅ ሁሉንም መውደድ ከእኛ ከሁላችን የሚጠበቅ ክርስቲያናዊ ግድታችን ነው። በሌላ አባባልም ያለ ምክንያት የሚወደው የአምላካችን ፍቅር በውስጣችን ያለጥርጥር ስላለ ያለምክንያት ሌሎችን ለመውደድ አስተሳሰባችንንና ድርጊታችንን መቀየር መስዋዕት ከማቅረብ የሚበልጥ በኑሮ የሚገለጥ እውነተኛ አምልኮ ነው።

ስለዚህ በቤተ ክርስቲያን ውስጥም ሆነ በእገልግሎት ከምናቀርበው መስዋዕት ይልቅ አስቀድመን በእነዚህ ስድስት ወሳኝ በላጭ የኑሮ መስዋዕቶች ራሳችንን መፈተሽ በህልውናው ውስጥ ለምናቀርበው አምልኮ የማይነቃነቅን መሠረት ይጥሉልናል። በውጤቱም በዘመናችን ክብሩን አይተን የምናልፍበትን ፀጋና ማንም የማይቋቋመውን ልዩ ቅባት ያስለቅቅልናል።

የሚበልጥ መስዋዕት

የአንዱ ሰው አምልኮ ከሌላው ሰው ይበላላል ወይ? ለሚለው ጥያቄ ምላሹ አዎን! ነው። የሚበልጥ መስዋዕትን የሚያቀርቡ ሰዎች የውስጥ መነሻቸው ፈፅሞ ለመብሰጥ ባይሆንም! በዚህ ምዕራፍ ከቃየን ይልቅ የሚበልጥ መስዋዕትን ስላቀረበው ስለ አቤልና፤ ፈሪሳዊ ከነበረው ከስምያን ይልቅ የሚበልጥ መውደድ ስላሳየችው ስለ ኃጥያተኛዋ ሴት እንዲሁም በሰምዓሙ በስምያን ቤት የሚበልጥ አምልኮን ስላቀረበችው ስለ ማሪያም አጣምረን እናያለን።

1. የአቤል የሚበልጥ መስዋዕት

መስዋዕት እግዚአብሔር በብሉይ ኪዳን ሕዝቡ ብሎ ይጠራቸው ከነበሩት ከእስራኤል ልጆች ጋር ሀብረት ለማድረግ በሙሉ በኩል የሰጣቸው ሥርዓት ነበር። ሆኖም ግን እንደ ህግ በሲና ተራራ ላይ ከመስጠቱም በፊት ይኖሩ የነበሩ የእግዚአብሔር ሰዎች መስዋዕት ያቀርቡ እንደነበር ከቃሉ እንረዳለን።

በመጀመሪያ ሲያቀርቡ የምናያቸው የአዳም ልጆች አቤልና ቃየን ናቸው። እግዚአብሔር ብሎአቸው ወይም በአዳም ታዘው ወይም ደግሞ በራሳቸው ፍላጎት መስዋዕትን ለማቅረብ እንደተነሳሱ መፅሐፍ ቅዱስ ባይነግረንም ሁሉም በአንድ አይነት ጊዜ ለማቅረባቸው ግን ማስረጃ አለን።

«እግዚአብሔርም ወደ አቤልና ወደ መስዋዕቱ ተመለከተ፤ ወደ ቃየንና ወደ መስዋዕቱ ግን አልተመለከተም።» (ዘፍ. 4:4)

እግዚአብሔር የአቤልን መስዋዕት ሲቀበል የቃየንን ግን አለመቀበል ብቻ ሳይሆን ሳይመለከተው እንኳን ቀረ። ቃየንም ፊቱ ጠቆረ ተናደደ። የተናደደበት ምክንያት እግዚአብሔር ስላልተቀበለው ብቻ አይመስለንም። ይልቁንም ይበልጥ ያናደደው ታላቅ እያለ፤ በመጀመሪያ ያቀረበውም እሱ ሆኖ ሳለ እግዚአብሔር ግን የታናሹን፤ ከሱ ቀጥሎ ያቀረበውን የአቤልን መስዋዕት ሲቀበል በማየቱ ነው።

በመሠረቱ «መስዋዕቱን አቅርቤአለሁ!» ማለት ብቻ ሳይሆን «ተቀባይነት አግኝቷል ወይ?» የሚለውን ጥያቄ በየዕለቱ ልንጠይቀው የሚገባ ጉዳይ ነው። ምክንያቱም እግዚአብሔር ከመስዋዕታችን በፊት የሚያየው እኛን ስለሆነ። እግዚአብሔር በተቀዳሚነት ወደ አቤል ከዚያም ወደ መስዋዕቱ ተመለከተ፤ በተቀዳሚነት ወደ ቃየን ከዚያም ወደ መስዋዕቱ ግን አልተመለከተም። ስለዚህ ከመስዋዕታችን በላይ መስዋዕቱን ለምናቀርብበት መንፈስና ማንነት እግዚአብሔር ትልቅ ቦታ እንደሚሰጠው መንገዝብ ይኖርብናል።

ይህንን ክፍል በአወንታዊ መልኩ ስንመለከተው መስዋዕት ማቅረብ በእግዚአብሔር ለመታየት ታላቅ እድል እንደሚሰጠን ያሳየናል። እኛን ሊያየን ጉዳዮቻችን ሁሉ፤ የኛ የሆኑት ነገሮች በሙሉ፤ ያስጨነቁን የረበሹን ሁኔታዎች በሙሉ፤ በአምላካችን እንዲታዩልን አመቺ ሁኔታን

ይፈጥርልናል። በአሉታዊ መልኩ ስንመለከተው ደግሞ በሕይወታችን፤ በባህሪያችን፤ በአካሄዳችን ላይ ያሉ ጉድለቶች እንዲታዩብን ያደርገናል ማለት ነው።

መልካም ብታደርግ ፊትህ የሚበራ አይደለምን? (ዘፍ. 4:6)

ይህ ቃየን በእግዚአብሔር የተጠየቀው ጥያቄ ነው። እግዚአብሔር የቃየንን መስዋዕት ከማየቱ በፊት በአኗኗሩ ላይ የታየበትን መልካም ያልሆነ ነገር አይቶታል ማለት ነው!

ስለዚህ ህይወታቸው መልካም በማድረግ የተሞላ ሰዎች መስዋዕታቸው ከሌሎች ይልቅ የሚበልጥ፤ በእግዚአብሔርም ዘንድ ተቀባይነት ያለው ይሆናል።

2. የኃጥያተኛዋ ሴት የሚበልጥ መውደድና የማሪያም የሚበልጥ አምልኮ

የመስዋዕታችን ዘላቂ መስዋዕቱን ለምናቀርብበት መንፈስና ማንነት እግዚአብሔር ትልቅ ቦታ ይሰጠዋል!

«ወደ ሴቲቱም ዘወር ብሎ ስምያንን እንዲህ አለው፤ ይህችን ሴት ታያታለህ? እኔ ወደቤተህ ገባሁ፤ ውሃ ስንኳ ለእንግል አላቀረብክልኝም፤ እርሷ ግን በእንባዋ እንግልን አራለች፤ በጠጉሯም አበሰች። አንተ አልሳምክኝም፤ እርስዋ ግን ከገባሁ ጀምሮ እንግልን ከመሳም አላቋረጠችም። አንተ እራሴን በዘይት አልቀባኸኝም፤ እርሷ ግን እንግልን ሽቶ ቀባች።» (ዘፍ. 7:1-4)

በሉቃስ ወንጌል በኢየሱስ እግር ላይ ሽቶ ያፈሰሰችው የዚህች የኃጥያተኛ ሴት ታሪክና የሐንስ፤ ማቴዎስና ማርቆስ የመዘገቡልን የማሪያም ሽቶ የማፍሰስ ተመሳሳይ ታሪክ የተለያዩ ናቸው። በሉቃስ ወንጌል ላይ የተጻፈው በይዘቱም ሆነ ታሪኩ በተፈፀመበት የጊዜ ቀመር ከሌሎቹ የሚለይና የዚህችን ሴት ስም ያልዘገበ ነው። በማቴዎስ 26:6-13፤ በማርቆስ 14:3-9 እና በዮሐንስ 12:1-8 የተዘገበልን ተመሳሳይ ታሪክ ኢየሱስ ታልፎ ሲሰጥ በነበረበት በመጨረሻዎቹ ቀናቶች አካባቢ እንደተፈፀመ ሶስቱም ወንጌላት ይገልጻሉ። የሐንስም አክሎ ስሟ ማሪያም እንደሆነ ጠቅሰዋል።

«ከፋሲካ በስድስተኛው ቀን ... ወደ ቢታንያ መጣ። በዚያም እራት አደረጉለት፤ ማርታም ታገለግል ነበር። ... ማሪያምም ዋጋው እጅግ የከበረ የጥሩ ናርዶስ ሽቶ ንጥር ወስዳ የኢየሱስን እግር ቀባች። በጠጉሩም እግሩን አበሰች፤ ቤቱም ከናርዶስ ሽቶ ሞላ። ነገር ግን ከደቀመዛሙርቱ አንዱ አሳልፎ ሊሰጠው ያለው የስምያን ልጅ የአስቆርቱ ይሁዳ፡- ይህ ሽቶ ለሳሳት መቶ ዲሆች ተሸጦ ለድሆች ያልተሰጠ ስለምን ነው? አለ። ... ኢየሱስም ለምቀበርበት ቀን እንድትጠብቀው ተወላት ... አለ።» (ዘፍ. 12:1-8)

በመፅሐፍ ቅዱስ ውስጥ ማሪያም በሚል ስም የተጠሩ አምስት ሴቶች አሉ። የሚበልጥ አምልኮን በምን መልኩ እንዳቀረበች ከመዘርዘራችን በፊት አስቀድመን ይህች ሴት የትኛዋ ማሪያም እንደነበረች አንዳንድ ነጥቦችን እንመልከት!

የሙሴ እህት ማሪያም፡- የኤርትራ ባህር ሊክፈል ከበሮ አንስታ የዘመረችው፤ በእግዚአብሔር ሰው በሙሴ ላይ በቁጣ በመናገሯ ምክንያት ለሰባት ቀናት በሰምፅ የተመታችው፤

የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ እናት ማሪያም፡- ድንግል ሆና ለዮሴፍ ታጭታ ሳለ በመንፈስ ፀንላ የተገኘችው፤

መግደላዊት ማሪያም፡- ለባት አጋንንት የወጡላት ከቢታንያ ሳይሆን መግደላ ከሚባል ቦታ የመጣችውና ኢየሱስ ከሙታን በተነሳ ጊዜ ከሁሉም አስቀድሞ ያየችው፤

የያዕቆብና የዮሳ እናት ማሪያም፡- ኢየሱስን ሲያገለግሉ ከነበሩት ከቀሩት ሴቶች ጋር አብራ የነበረች፤ ኢየሱስ ሲለቀል ያየችና ሽቶ ይዘው ከመጡት ሴቶች ጋር ወደ መቃብሩ ሥፍራ የመጣች፤

የማርታና የአልዓዛር እህት ማሪያም፡- ከኢየሱስ እግር ስር ተቀምጣ ቃሉን የለማች፤ የወንድሟን የአልዓዛርን ክላራት ቀን በኋላ ከሞት የመነሳት ተዓምራት ያየች፤ ወንጌል በሚሰበክበት ቦታ ሁሉ እስከአሁን ለመታሰቢያ የሚነገርላትን እጅግ ውድ የሆነን ሽቶ በኢየሱስ ላይ ያፈለሰች የቢታንያ ሴት፤

የሶስቱን ወንጌላት ተመሳሳይ መልዕክትና ሉቃስ የዘገበልንን የዚህችን የኃጥያተኛ ሴት ታሪክ ስናገናዝብ የምናገኛቸው ተመሳሳይ ክስተቶችና ተመሳሳይ ባህሪያት አሉ፡፡

ተመሳሳይ ክስተቶች

ተመሳሳይ ክስተቶች	የሉቃስ 7 ዘገባ	ዮሐ12፣ማር14፣ማቴ26 ዘገባ
የስም መመሳሰል	ፈሪሳዊው ስምዖን	ለምዓሙ ስምዖን
የተጠቀሙት ሽቶ	አልባስጥሮስ (ናርዶስ)	አልባስጥሮስ (ናርዶስ)
ሽቶ የፈለሰበት ቦታ	በኢየሱስ እግር ላይ	በኢየሱስ እግርና በራሱ ላይ

ፈሪሳዊው ስምዖንና ለምዓሙ ስምዖን ስማቸው ቢመሳሰልም እንኳን ሉቃስና ሌሎች ወንጌላት የዘገቡልን ታሪክ ስለአንድ ሰው መሆኑን ማረጋገጥ አንችልም፡፡ በማቴዎስ፣ በማርቆስና በሉቃስ አገላለፅ የፈለሰው ሽቶ የአልባስጥሮስ ወይም በሌላ መጠሪያው በሐዋርያው ዮሐንስ አገላለፅ የናርዶስ ሽቶ መሆኑ ሁለቱ ሴቶች አንድ አይነት ሽቶ እንደተጠቀሙ ያሳያል፡፡

በተጨማሪም የማርታ እህት ማሪያም ሽቶ ስታፈስስም ሆነ ቃሉን ስትሰማ፤ ስለወንድሟ ሞት ስታዝንም ሁልጊዜ ከኢየሱስ ጋር በተገናኘች ቁጥር ከእግሩ ስር መቀመጧ፤ ከእግሩ ስር መውደቁና እግሩን በፀጉሯ ማሸላ፤ ኃጥያተኛዋም ሴት የኢየሱስን እግር ማሳሟ፤ በጣታ፤ ማበሳና እግሩን ሽቶ መቀባቷ ሁለቱን ሴቶች የምናመሳሰልበት ተመሳሳይ ተግባራቸው ነው፡፡

ሆኖም ግን በሶስቱ ወንጌላት፣ ማለትም በማቴዎስ፣ በማርቆስና በዮሐንስ ላይ የተገለፀው ተመሳሳይ ታሪክ ሉቃስ ከዘገበልን የሚለይበት የተወሰነ ነጥቦች አሉ፡፡

የተለያዩ ክስተቶች

የተለያዩ ክስተቶች	የሉቃስ 7 ዘገባ	ዮሐ12፣ማር14፣ማቴ26 ዘገባ
ማንነት	በክተማ የታወቀች ኃጥያተኛ ሴት	የኢየሱስ ወዳጅ የሆነች የእነማርታ እህት
ኢየሱስን የጋበዘው ሰው	ፈሪሳዊ	ለምዓም
የኢየሱስ ሙግት	ከፈሪሳዊው ስምዖን ጋር	ከደቀመዛሙርቱ (በተለይም ከአስቆሮቱ ይሁዳ ጋር)
የኢየሱስ ምላሽ	ኃጥያተኛ ተሰርዋልሽል!	ታሪኳ ለመታሰቢያነት ይነገርላታል!
የሽቶ አፈሳሰስ	እግሩን መቀባት	ብልቃጡ ተሰብሮ በመላ ሰውነቱ ላይ
ታሪኩ የተፈፀመበት ወቅት	ከተራራው ስብከት ጊዜ ብዙም ሳይርቅ	ታልፎ ሊሰጥ ባለበት ወቅት

በሉቃስ አፃፃፍ መሰረት ከፈሪሳዊው ከስምዖን ንግግር ተነስተን ኢየሱስ ከዚህ ክስተት በፊት ከኃጥያተኛዋ ሴት ጋር እንዳልተዋወቀ ወይም እንዳልተገናኘ እንረዳለን፡፡ በተጨማሪም የዚህች ሴት መታወቂያ ኃጥያተኛ ነቷ እንጂ ከኢየሱስ ጋር ባላት ወዳጅነቷ አልነበረም፡፡

«ፈሪሳዊውም አይቶ፡- ይህስ ነብይ ቢሆን ይህች የምትዳስሰው ሴት ማን እንደሆነች እንዴትስ እንደነበረች ባወቀ ነበር፤ ሐጥያተኛ ናትና ብሉ አሰበ፡፡» ሉቃ 7:39

በተቀሩት ሶስት ወንጌላት የተተረከውን ተመሳሳይ ታሪክ ስንመለከት ግን ከኢየሱስ ጋር ከመተዋወቅም አልፎ ኢየሱስ ወደእነማርታ ቤት በተደጋጋሚ መሄዱ፤ «የምትወደው (አልዓዛር) ታምሞአል!» የሚለው የእነማርታ ንግግር እንዲሁም ሽቶ በሚፈስበት ወቅት ማርታ በሰምዋለች በስምዋለች ቤት በማዕዱ አካባቢ ማገልገል በኢየሱስና በእነማርታ መካከል የጠበቀ ግንኙነት እንደነበረ ያመለክታል። (ሉቃ 10:38-42፤ ማር 11:11-12፤ ዮሐ 11:1-53) በተጨማሪም በሶስቱ ወንጌላት ላይ ኢየሱስ «ተውዋት» ብሎ ስለሚረዳም የተሟገተው ከደቀመዛሙርቱ ጋር ብቻ ነበር። በሉቃስ ወንጌል ግን ከፈሪሳዊው ከስምዋለች ጋር በከተማው የታወቀች ኃጥያተኛ ስለመሆኗ ሲያወራ እንጂ ከደቀመዛሙርቱ ጋር ሲነጋገር አናይም። ስለሆነም ታሪኩ ሉቃስ ከዘገበው ጋር አንድ አይነት አለመሆኑን እንረዳለን።

ወደተነሳገበት ነጥብ እንመለስና የኃጥያተኛዋ ሴት አምልኮ ከፈሪሳዊው ከስምዋለች እንዴት እንደሚበልጥ እንመልከት! ስምዋለች ፈሪሳዊም ቢሆን ኢየሱስን የማወቅ መጠነኛ ፍላጎት ነበረው። ይህንንም የሚያረጋግጥልን ኢየሱስ ከአስራ ሁለት ደቀመዛሙርቶቹ ጋር ሆኖ በቤቱ ማዕድ ዙሪያ እንዲቀመጥና እራት እንዲበላ መጋበዝ ነው። ሆኖም ግን ሙሉ ስሙሉ እሱነቱን በመስጠት ወደሚበልጠው አምልኮ አልተሸጋገረም ነበር።

የስምዋለችና የኃጥያተኛዋ ሴት አምልኮ ንፅፅር

ቁጥር	የስምዋለች አምልኮ	ኢየሱስ የሚጠብቀው አምልኮ	የኃጥያተኛዋ ሴት የሚበልጥ አምልኮ
1	ወደቤቱ መጋበዝ	ውሃ ለእግሩ እንዲያቀርብለት	በእንባዋ እግሩን አራሶች በጠጉሯም አበሰች
2	በቤቱ መቀበል	እንዲሰመው	እግሩን ከመሳም አላቋረጠችም
3	እራት ማብላት	ራሱን ዘይት እንዲቀባው	እግሩን ሽቶ ቀባች

«እነሆ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ፤ ማንም ድምዳን ቢሰማ ደጃንም ቢከፍትልኝ ወደ እርሱ እንባለሁ፤ ከእርሱም ጋር እራት እበላለሁ እርሱም ከእኔ ጋር ይበባል።» (ሉቃ 10:36-37)

አንድ ሰው እራት ሲጋበዝ የጋበዘውን ሰው መሳም፤ ለእግሩም ውሃ ማቅረብ፤ ራሱንም ዘይት መቀባት በእይሁድ ዘንድ ልማድ ነበረ።

ከመንፈሳዊው አቅጣጫ ሲታይ እራት መብላት ኢየሱስን ወደሀይወታችን መጋበዝንና ከእርሱም ጋር ህብረት ማድረግን የሚገልፅ የመጀመሪያ የክርስትና እርምጃ፤ ወይም ደግሞ እንደ ሎዶቅያ ቤተክርስቲያን በደጅ የቆመውን ጌታ እንደገና ወደ ገዛ ቤቱ እንዲገባ መጋበዝን የሚያመለክት ሃሳብ ነው። ስምዋለች ይህንን ሲያደርግ ነው የምናየው! ሆኖም ግን

ወደልባችን ከመጋበዝ ያለፈ ሌሎች ሶስት ዋና ተግባሮች እንዳሉ ከኢየሱስ ንግግር እንረዳለን። እነሱም ውሃ ለእግሩ ማቅረብ፤ መሳምና ራሱን ዘይት መቀባት ናቸው።

በእርግጥ ጋጢአተኛዋ ሴት ኢየሱስ ይጠብቀው ከነበረው በላይ አድርጋለች። ውሃ ከማቅረብ ይልቅ በእንባዋ እግሩን አራሶች፤ በፀጉሯም አበሰች፤ እንዴ ብቻ ሳይሆን ያለማቋረጥ እግሩን ሳመች፤ በዘይትም ፈንታ አጅግ ውድ የሆነን ሽቶ በእግሩ ላይ አፈሰሰች። ይህች ሴት ጉዳዩዋ በሙሉ ከኢየሱስ እግር ጋር መሆኑ ምን ያህል ራስዋን በፊቱ ዝቅ እንዳደረገች ያመለክታል። ይህ ተግባሯ ቃሉን ስታዳምጥም ሆነ ወንድሟ አልዓዛር ሞቶ በከባድ ሃዘና ጥያቄ ውስጥም እያለች ከኢየሱስ እግር ስር ካልጠፋችው ከማሪያም ጋር የሚያመሳስላት ድርጊቷ ነው። ይህም ደግሞ ሳለማምለክ የምናቀርበው ምንም አይነት በቂ ምክንያት እንደሌለ ያመለክታል።

«እርሷም (ማሪያምም) ደግሞ ቃሉን ልትሰማ በኢየሱስ እግር አጠገብ ተቀምጣ ነበር።» (ሉቃ 10:39)

ኃጥያተኛዋ ሴትና ማሪያም የተጠቀሙት የከበረ ሽቶ ዋጋ በጊዜው ከሦስት መቶ ዲናር በላይ እንደነበረ መፅሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ይህም የአንድ ሰው ዓመታዊ ደግዝ ሲሆን የሚችል ነው። በተለይ ማሪያም ይህንን ንጥር ሽቶ ሰብራ ሙሉውን በኢየሱስ ላይ ማፍሰሷ ቤቱ ምን ያህል በመልካም መዓዛ እንደሚሞላና እንደ አስቆሮቱ ይሁዳ አይነት ሌባ ሰዎችን ሊያበላጭ እንደሚችል መገመት አያዳግትም።

ለእራት ከመጋበዝ ቀጥሎ ኢየሱስ ከስምዋለች ይጠብቃቸው የነበሩትን ሶስት ዋና ዋና የአምልኮ መመሪያዎችን እንመልከት!

1. ውሃ ለእግሩ ማቅረብ፡- አምልኮ ራሱን ከማዋረድ ይጀምራል። ያለት-ትት ልብ ጥልቅ ወደሆነ የአምልኮ ልምምድ መድረስ አይቻልም። ጌታን እንደግል አዳኝችን አድርገን ብንቀበለውም ከእግሩ ስር ዝቅ ማለት ካልጀመርን በስተቀር የአምልኮ ሚስጥር አይገባንም።
2. መሳም፡- መሳም ፍቅርን መግለጫ መንገድ ነው። የምንወደውን ሰው እንስማለን። ይህም ከቅርብና ህብረት ከማድረግ የሚመነጭ መገለጫ ነው። ስለዚህ ወደሀይወታችው የሚጋበዙትን ብቻ ሳይሆን ከዚያም አልፎ ፍቅራቸውን የሚገልፁለትን እንደእነዚህ ያሉትን የአምልኮ ሰዎች አብ በእርግጥ ይሻል።

«በአፉ መሳም ይሳመኝ፤ ፍቅርህ ከወይን ጠጅ ይልቅ መልካም ነውና።» (መዳ. 12)

3. ዘይት መቀባት፡- በብሉይ ኪዳን ሶስት አይነት ሰዎች ዘይት ይቀባሉ። ነገስታት፤ ነብያትና ሊቀ ካህናት። ዘይት መቀባት ለመገዛት የበላይ ማድረግን ያመለክታል። ሊቀ ካህናት በሰውና

በእግዚአብሔር መካከል ላለ ግንኙነት ሊቀቡ፤ ነብያት ደግሞ ስላለፈው፤ ስለአሁኑና ስለወደፊቱ አቅጣጫን ወይም ደግሞ መለኮታዊ ምሪትን ለማግኘት ይቀበሉ። ነገስታት ለመምራት፤ በሰልፍም ጊዜ ለማስወጣትና ለማስገባት፤ እንዲሁም ለመፍረድና ሥርዓትን ለማስጠበቅ በህዝብ ላይ ይነግሳሉ። ስለዚህ በኑሮአችን፤ በትዳራችን፤ በስራችን፤ በሚገጥመን ውጊያና በማንኛውም የህይወት ንጽናችን ሁሉ ከዚህ ድንቅ ጌታ ስር ወደ መገዛትንና ሁሉን ለእርሱ ማስገዛትን ልንሰማመደው የሚገባ መሠረታዊ የአምልኮ መመሪያ ነው።

ወደትክክለኛው የአምልኮ ደረጃ ከፍ ማለት ካልቻልን በስተቀር ጌታ ኢየሱስን እንደግል አዳኞችን አድርገን መቀበላችን ብቻውን በቂ የክርስትና ልምምድ አይደለም። በእርግጥ ስምዖን ጥቂት ወዶአልና ጥቂት የነበረው ኃጥያቱ ተሰርዮለታል። እንደኃጥያተኛዋ ሴት ግን «እምነትሽ አድኖሻል፤ በሰላም ሂጺኤ» መባልና እንደማሪያም «ያደረግሽው ለመታሰቢያነት ይነገርልሻል!» በሚል ቃል የሩቅ ዘመን በረከቶችን መገናፀፍ ብዙ ለሚወዱና የሚበልጥ አምልኮን ለሚያቀርቡ ሰዎች የተሰጠ ነው።

ክፍል ስድስት

በቤተ ክርስቲያን የሚደረግ አምልኮ

በቤተክርስቲያን የሚደረግ አምልኮ

ከ ዝምሬ ጋር በተገናኘ መልኩ በቤተክርስቲያን ውስጥ የሚደረገው አምልኮ የተለያዩ የአገልግሎት ዘርፎች አሉት። እነሱም አምልኮ መሪዎች፣ ሰሎ ዘማሪያን፣ መዘምራንና መዘቀሮች ናቸው። ከዚህም ጋር አያይዘን መልዕክቶቻችንን ስለሚተላለፍባቸው መሣሪያዎች ስለ ሳውንድ ሊስተም እናነሳለን። ሆኖም ግን የሁሉም መነሻና መሠረት እያንዳንዱ ሰው በግል የሚያደርገው አምልኮ በመሆኑ አስቀድመን ይህንን ማየት ይኖርብናል።

የግል አምልኮ

አምልኮ በመጀመሪያ በዕለት ተዕለት ኑሮአችን የሚገለጥ መሆኑንና በሁለተኛ ደረጃም ከእግዚአብሔር ጋር በምናደርገው ግንኙነት ውስጥ የሚገለጥ እንደሆነ እስካሁን በተደጋጋሚ ተመልክተናል። በኑሮ የሚገለጠው አምልኮ በፅድቅ መኖርን፣ ይቅር ማለትን፣ ትሁትና የዋህ መሆንን፣ በስራ ታማኝ መሆንን፣ ከሰዎችና ከመንግስት ጋር ባለ ግንኙነት እውነተኛ መሆንን፣ አካሄድን ከእግዚአብሔር ጋር ማድረግን፣ ከጋጠላትና ከክፋት መራቅን ወዘተ . . . ያሳያል። በህልውናው ውስጥ የሚደረግ አምልኮም በግል የፀሎት ሥፍራችንም ሆነ በህብረት በጉባኤ ስንሰበሰብ በህልውናው ውስጥ የምናቀርበውን ስግደትና ዝምሬን ያሳያል።

በግሉ አምልኮን የሚሰማመድ ሰው በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ ስሚገለጠው መስኮታዊ እውቀት ዙፋንዬ የተገለበጠ ነው!

በተጨማሪም በኑሮ የሚገለጠው አምልኮ በህልውናው ውስጥ ለሚደረገው አምልኮ ተቀባይነት ማግኘት መስረት መሆኑንና በሌላ መልኩም በህልውናው ውስጥ የሚደረገው አምልኮ በኑሮ ለሚገለጠው አምልኮ ጉልበት ማግኘት ወሳኝ መሆኑን አይተናል። እንዳንድ ሰዎች በፀሎት ስፍራቸውም ሆነ በጉባኤ መካከል ለሚደረገው ዝምሬአዊ አምልኮ ብዙም ስፍራ ሳይሰጡ አምልኮን በኑሮአቸው ብቻ ለመግለጥ ይፈልጋሉ። ሆኖም ግን የእግዚአብሔርን ፊት እያየን በመንፈስና በእውነት በህልውናው ውስጥ ማምለክ መቻላችን በኑሮአችን ለሚገለጠው አምልኮ ከፍተኛ የሆነን የፅድቅ ጉልበትና አቅምን ይፈጥርናል።

ስለሆነም በቤተክርስቲያን የሚደረጉ አምልኮዎች ሁሉ በግል አምልኮ ላይ መመስረት ይኖርባቸዋል። በግሉ አምልኮን የሚለማመድ ሰው ደግሞ በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ ለሚገለጠው መስኮታዊ አሠራር ሁልጊዜ የተጋለጠ ይሆናል። በግል የአምልኮ ሰው ለመሆን ዘማሪ መሆን ወይም የጥሩ ድምፅ ባለቤት መሆን ብዙም ሳያስፈልግ ይችላል። ነገር ግን በክርስቶስ ያመነ ሰው ሁሉ የክህንነት ስልጣን ስለተሰጠው ወደ እግዚአብሔር ህልውና ጉብዩ ማምለክ ይጠበቅበታል። ስለዚህም ለማስቀደስ ሳይሆን ለመቀደስ፣ ሲዘመርና ሲመለከ ለመስማት ብቻ ሳይሆን ለመዘመርና ለማምለክ እያንዳንዳችን ተዘጋጅተን ወደ ቤተክርስቲያን መምጣት

ይኖርብናል። የቤተክርስቲያን አምልኮ የአያንዳንዱ አማኝ ድርሻ ጭምር ነው እንጂ በሚዘምሩትና በሚመሩት ላይ ብቻ የተጣለ አደራ አይደለምና። ሆኖም ግን በተለይ በጉባኤ ውስጥ በአንድ መንፈስ ለመፍሰስና የተዋሃደን የህዝብ ዝምሬአዊ አምልኮን ለማቅረብ በአምልኮ መሪዎችና በዘማሪዎች ቅባት ሥር መሆን ተገቢ ነው።

አምልኮ መሪዎች

በየቤተክርስቲያናት ውስጥ በሚደረጉት የአምልኮ ፕሮግራሞች ላይ የአምልኮ መሪዎች (Worship Leaders) ድርሻ ከፍተኛ ነው። እነዚህ የአምልኮ መሪዎች የግድ መዝሙር የሚፅፉ መሆን የለባቸውም። ሆኖም ግን የሌሎች ዘማሪያንንም ሆነ የራሳቸውን መዝሙሮች በመጠቀም በዋናነት ሀዝብን ከእግዚአብሔር ጋር የሚያገናኙ ናቸው። በመሠረቱ አምልኮ መሪዎችና ዘማሪዎች ይለያያሉ። ሁሉም የአምልኮ መሪዎች የዘማሪዎች ሳይሆኑ ይችላሉ፣ ሁሉም ዘማሪዎችም ደግሞ አምልኮ መሪዎች ሳይሆኑ ይችላሉ። መዝሙር መድረስ (መፃፍ) መቻል ብቻውን ብቃትን አይሰጥምና።

አምልኮን መምራት በመጀመሪያ በግል የሚያመልክ ሰው መሆንን ይጠይቃል። ይህም በግል የፀሎት ጊዜ ወደ ህልውናው ውስጥ በመግባት የሚገኝ ልምምድ ነው። የአምልኮ መሪ በግሉ ወደእግዚአብሔር ህልውና መግባት ካልቻለ ጉባኤን እንዴት አድርጎ ሊያስገባ ይችላል? በእርግጥ የጥሩ ድምፅ ባለቤት መሆን፣ መዘቀሮችና ዜማዎችን ማወቅ፣ መዘመርና ማዘመር መቻል ወሳኝና ተገቢም ነው። ሆኖም ከህልውና ጋር መገናኘትና ሌሎችን ማገናኘት ግን ከዚያ ያለፈ መንፈሳዊ ልምምድ ነው።

እውነተኛ የአምልኮ መሪ ራሱን ከማስመስከ ይጀምራል!

የአምልኮ መሪ ተቀዳሚ ግብ በሚቀጣጠሉ መዝሙሮች ሀዝብን ማዘመርና ፕሮግራምን ማሟላት ሳይሆን የእግዚአብሔር ህልውና በጉባኤ ውስጥ እንዲለቀቅ ማድረግ ነው። ለዚህም የህልውናው ባለቤት ከሆነው ከእግዚአብሔር መንፈስ አስራ ጋር መቆራኘት አማራጭ የሌለው ጉዳይ ነው። የፍስቱን አካሄድ ማዳመጥንና መከታተልን፣ የጉባኤውን መንፈስ በመለኮታዊ እይታ መመዘንን፣ ጥንቃቄ በተሞላበትም የአምልኮ ደረጃ ቀስ በቀስ በቅድስተ ቅዱሳን ወደተመሰለው ህልውና እግዚአብሔር ውስጥ በመንፈስና በእውነት መግባትንና ማስገባትን ይጠይቃል።

«ሳባች፣ ከአገተም በኋላ እንርጣለን፣ ንጉሡ ወደ ቤቱ አገባች።» መጋ.1:4

ሱላማጢስ የተባለችው ሴት ንጉሱ እሷን ብቻ አንዲስባት ትጠይቃለች። ምክንያቱም እሷ ከተሳበች አብረዋት ያሉት ደናግላቱ ሁሉ አብረው እንደሚሮጡ ታውቃለች። የምትሳበው እሷ፣ የሚሮጡት ግን ሁሉም ናቸውና። በመሳብና በመሳሳብ በአንድነት ተሁኖ የንጉሱ ህልውና ወዳለበት ቤት መግባት ይቻላል። ለምሳሌ እጅ ለእጅ በተያያዙ ሰዎች መካከል

ብለን ብናመልክ የተሻለውን አካሄድ ልንከተል እንችላለን። በዚህም ደግሞ የሚበልጥ ተፅዕኖ ማምጣት ይሆንልናል።

ስለዚህ ወደ ህልውናው ውስጥ ለመግባት መንፈሳችንን መዘጋጀቱን ካረጋገጥን በስተቀር በምስጋና መቆየታችን ይመረጣል፤ ምናልባትም ብዙ ጊዜ ቀስ ያሉ የአምልኮ መዝሙሮች መዘመር ብዙም የማንወደው ህልውናው ውስጥ ሳንገባ ፕሮግራሙን በማምለክ ለመጀመር ስለምንሞክር ነው፤ የአዘማመር አካሄዳችን «አምልኮ ካለበት ቅድስተ ቅዱሳን ወደ ምስጋና አደባባይ!» የተገላበጠሽ ሆኖብናልና።

ወደህልውናው ውስጥ ለመግባት መዘጋጀታችንን ሳናረጋግጥ ማምለክ መጀመር አውሮፕላን ሳያከበኩ ተነስቶ በአየር እንዲበርር የመሞከር ያህል ይቆጠራል። በመሰረቱ ቀስ ያለ መዝሙር «አምልኮን» ፈጣኑ ደግሞ «ምስጋናን» ይወክላል ማለት አይደለም። ይህንን የሚወስንልን በመዝሙሩ የሚተላለፈው የመልዕክት ይዘት ነው። ቢሆንም ግን

በአብዛኛው ረጋ ያሉ መዝሙሮች ለአምልኮ፤ ፈጠን ያሉ መዝሙሮች ደግሞ ለምስጋና መጋበዛቸው አይካድም። ለምሳሌ የንስሃ መዝሙርን በተለምዶ «ችክችካ» እየተባለ በሚጠራው ፈጣን የሙዚቃ ምት ብንዝምር፤ መልዕክታችንና ሙዚቃው አብሮ ሊሄድልን አይችልም። ሙዚቃ በራሱ የመልዕክቶቻችን ገላጭ ነውና።

በመሆኑም በጉባኤ ስንሰበሰብ የምስጋና መዝሙር ሁለት ጥቅም እንደሚሰጠን ማወቅ ይገባል። በመጀመሪያ እግዚአብሔር ያደረገልንን ቆጥረን በደስታ እንድናመሰግነው ሲያደርገን በሁለተኛና በዋነኛነት ደረጃ ደግሞ ወደ ህልውናው ገብተን ማምለክ እንድንችል የደስታን መንፈስ በመፍጠር የአምልኮ መንደርደሪያ (ማኩብኪያ) ይሆንልናል። ለዚህ ነው በአብዛኛው በአምልኮ ከመጀመር ይልቅ በምስጋና መጀመር የሚኖርብን።

ማስመለከት ማለት ህልውናውን ማንቀሳቀስ እንጂ መዝሙሮችን አቀጣጥሎ ማዘመር ማለት እንዳልሆነ በድጋሚ ሊሰመርበት ይገባል። ነገር ግን መገኘቱ እንዲመጣ መዝሙሮችን አቀጣጥሎ ማዘመር ማስፈለጉም የማይካድ ነው። ሆኖም የሚቀጣጠሉትን የመዝሙሮች መልዕክት በሚገባ ማጤን እንደ የአምልኮ መሪ ትልቅ ቦታ መስጠት ይኖርበታል። ምክንያቱም ዜማውና የሙዚቃ ምቱ ስለተመሰሰሉ ብቻ የአቀጣጥሎ አይዘመርምና። ለምሳሌ የንስሃን መዝሙርና የምስጋናን መዝሙር የቱንም ያህል ዜማቸው እንዲሁም የሙዚቃ ምታቸው ቢመሰሰል እንኳን አብረን ልንዘምራቸው አንችልም። መልዕክቶቻቸው ለየቅል ነውና። እንደዚሁም የአምልኮና የምስጋና መዝሙር ተለያይተው ከመልዕክቶቻቸው አንፃር እየታዩ በየፊኛቸው ቢቀጣጠሉ የበለጠ መልካም ይሆናል።

የአምልኮ መሪ ተቀዳሚ ግዛ በሚቀጣጠል መዝሙሮች ሃዘብን ማዘመርና ነገራችንን ማመላከት ሳይሆን የእግዚአብሔር ህልውና በገባሪ ውስጥ እንዲሰቀቅ ማድረግ ነው!

እሴክትሪክ መጨበጥ የሚያስፈልገው አንዱ ሰው ብቻ ነው፤ የተቀሩትም በመያያዛቸው ምክንያት የእሴክትሪክ ሃይል ተላልፎ ያገኛቸዋልና። ይህም ሀብረትና አንድነት ለአውነተኛ አምልኮ የሚያበረክተውን አስተዋፅዖ እፅንያት የሚሰጥ መለኮታዊ ሃሳብ ነው። የመንፈስ አንድነት በሌለበት ቦታ ስለህልውና ማውራት ፈፅሞ ስለማይቻል!

ስለዚህ ወደ ህልውናው በመሳብ አስቀድሞ ለራሱ የማያመልክ አስመላኪ የእግዚአብሔርን መገኘት ለማምጣትና በገባኤውም መካከል ለማንቀሳቀስ ይችግረዋል። አውነተኛ የአምልኮ መሪ ራሱን ከማስመለከት ይጀምራልና።

ለአምልኮ ፕሮግራም የማይለወጥ አካሄድ ማውጣት ባይቻልም አስቀድሞ በምድራዊና በመንፈሳዊ በረከቶች ዙሪያ ምስጋናን ማቅረብ፤ ከዚያም ስለእጆቹ ሥራዎች ማወደስ፤ በመጨረሻም ማንነቱ በተማከሉባቸው ዝማሬዎችና መንፈሳዊ ቅኔዎች ስፋ ያሉ ጊዜአትን ሰጥቶ ማምለክ መልካም አካሄድ ሊሆን ይችላል። ይህም ሥርዓት ከብሉይ ኪዳን የቤተ መቅደስ አቀማመጥ የተገኘ ነው። አደባባይ የምስጋና ቦታ፤ ቅድስተ ቅዱሳን ደግሞ የአምልኮ ቦታ ነውና።

በአማርኛ መዝሙሮች ውስጥ የምስጋናና የአምልኮ የሆኑትን ለመለየት በቀላሉ የመልዕክቶቹን መጨረሻ ማየቱ ይበቃል። የምስጋና መዝሙሮች በአብዛኛው አደረክልኝ፤ ሰጥተኸኝ፤ አሳለፍከኝ፤ ተዋጋህልኝ፤ ባረክኝ፤ አሻገርከኝ፤ ... «ኝ» የሚለው ፊደል ይበዛዋል። ምክንያቱም ምስጋናችን ጌታ ስለደረገልን ነገሮች ስለሆነ።

የአምልኮ መዝሙሮች ደግሞ በአብዛኛው «ህ» የሚለው ፊደል ይበዛቸዋል። አንተ ታላቅ ነህ፤ አንተ ፍቅር ነህ፤ አንተ ቅዱስ ነህ፤ አንተ መልካም ነህ ... ። ስለዚህ መዝሙሮቹን ስንዘምር የተማከለው ማን እንደሆነ ማወቃችን እያመሰገንን መሆኑን ወይም ደግሞ እያመለከን መሆኑን ለማወቅ እንድንችል ይረዳናል። የምስጋናና የአምልኮን ልዩነት ማወቃችን ደግሞ በተለይም በጉባኤ አምልኮን በመምራት ለምናገለግል አገልጋዮች የትኩረት አቅጣጫን በትክክል እንድንይዝ ያግዛልና።

ሆኖም ግን የአምልኮ ፊደላትን እየጨመርን መዘመራችን ብቻ ለአምልኮ ዋስትና አይሰጠንም። አምልኮ ክልብ የሚመነጭ የፍቅር ምላሽ እንጂ ባማሩ ቃላት ተወብ በመድረክ ላይ የሚደረግ ቅንብር ወይም ትወና (Performance) አይደለምና። ማምለካችን የሚለካው ከእግዚአብሔር ሕልውና ጋር በመገናኘታችን ልክ እንጂ ጥሩ ጥሩ መዝሙሮችን በተዋቡ ድምፆች በመዘመራችን ልክ አይደለም።

በኢትዮጵያ የተለመደው የመዝሙር አካሄድ መጀመሪያ ቀስ ያለ መዝሙር (አምልኮ)፤ ከዚያም ፈጠን ያለ መዝሙር (ምስጋና) መዘመር ነው። ነገር ግን መጀመሪያ ፈጣን በሆነው በምስጋና ጀምረን፤ እግዚአብሔር ያደረገልንን ቆጥረን፤ አመስግንን፤ ባርከን፤ ከዚያ ደግሞ ወደ ህልውናው ብንገባና ረጋ

ሦስትክስብና ምስጋና ፕሬት ጠደዋን የአምልኮ ሣሊስፕሪ ሲደረስ ሸይታልም!

አውሮፕላን ለመብረር ሲነሳ በመሬት ላይ እስከ 250 ኪ.ሜ. በሰዓት ይጓዛል። በአየር ላይ ደግሞ እስከ 900 ኪ.ሜ. ወይም ከዚያም በላይ። ነገር ግን ለተሳፋሪዎች በአየር ላይ ካለው ፍጥነት ይልቅ በምድር ላይ እስኪነሳ የሚሄድበት ፍጥነት ይታወቃል። ምክንያቱም የመሬቱ ስበትና የአውሮፕላኑ ጎማ ግፍት የበለጠ እንቅስቃሴን በተሳፋሪዎች ላይ ስለሚፈጥር። ይህም በመሬት ላይ የሚያደርገው መንደርደር ወይም ማኮብኮብ በረከቶቻችን ቆጥረን የምናመለግንበትን የምስጋና ደረጃ ሊያሳየን ይችላል። ሆኖም ግን የአውሮፕላን ዋነኛ አላማ በመሬት ላይ መጓዝ ሳይሆን በአየር ውስጥ መብረር ነው። በመሬት ላይ ብቻ ሄዶ ተመልሶ ቢቆም፣ ለተሰራበት በአየር ውስጥ የመብረር ዋነኛ አላማ እንዳልዋሰ እንረዳለን። ስናመለግን ስሜታችን ስለተነሳሳ ብቻ በመጨረሻው ልክ እንደተባረከን መቆጠር የለብንም። እውነተኛ በረከት የሚገኘው ከእግዚአብሔር ጋር በመገናኘትና ፊቱን በማየት ነው።

አውሮፕላኑ ትክክለኛውን ክፍታ ከያዘ በኋላ መድረስ ወደሚፈልግበት ቦታ አቅጣጫውን ቀይሮ በሚፈቀድለት የፍጥነት ልክ ይጓዛል። ይህም ፍጥነት ለማኮብኮብና ክፍታን ለመያዝ ከሚበርባቸው ፍጥነቶች በእጅጉ የላቀ ነው። በተመሳሳይ መልኩ ማንነቱን አማካሉን የምናቀርበውንና ለረጅም ሰዓታት በህልውናው ውስጥ መቆየት የሚገባንን የአምልኮ ደረጃ ሊያሳየን ይችላል። በህልውናውም ውስጥ በቆየን ልክ ክብርን የማየትን ዕድል እንፈጥራለን።

በሌላ መልኩ ግን በመሬት ላይ ሳያከበኩ በአየር ላይ መንገድ እንደሌለ ሁሉ ወደ አደባባይ ሳይገባ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን መንገድ የለም። ያለትክክለኛ ምስጋናም ጥልቅ ወደሆነ የአምልኮ ሚስጥር ሊደረስ አይቻልም።

የአምልኮ መሪዎችና ከኋላ የሚያጅቡ ዘማሪዎች ከማስመለከታቸው ባሻገር የድምፃቸውን፣ የሙዚቃውንና አብረዋቸው የሚዘምሩትን ሰዎች ድምፅ መጠን መስማትና ማመጣጠን ይኖርባቸዋል። ይህንንም በሚጠቀሙበት ማይክሮኖን አማካኝነት መቆጣጠር ይችላሉ። ከድምፅ መቆጣጠሪያ መሣሪያው (Mixer) በተጨማሪ ማይክሮኖን ወደ አፍ በማቅረብና በማራቅ የሚደረው የድምፅ ማመጣጠን ቴክኒክ ሚና እንዲሁ በቀላል የሚታይ አይደለም።

ይህም ማለት፤

- ለመካከለኛ ድምፅ በምስሉ ላይ እንደምናየው ከአፋችን መጠነኛ ርቀት ላይ ማድረግ፤
- ለመዝሙሩም ከፍተኛ ድምፅ ማይክሮኖኑን በአጥፍ ርቀት ወይም ከዚያም በላይ ማራቅ፤
- ዝግና ለሰለሰ ባለ ድምፅ ሊዘመር ደግሞ ድምፅ ማጉያውን ወደ አፍ ማስጠጋት የተስተካከለን መጠን እንድናገኝ ያስችለናል።

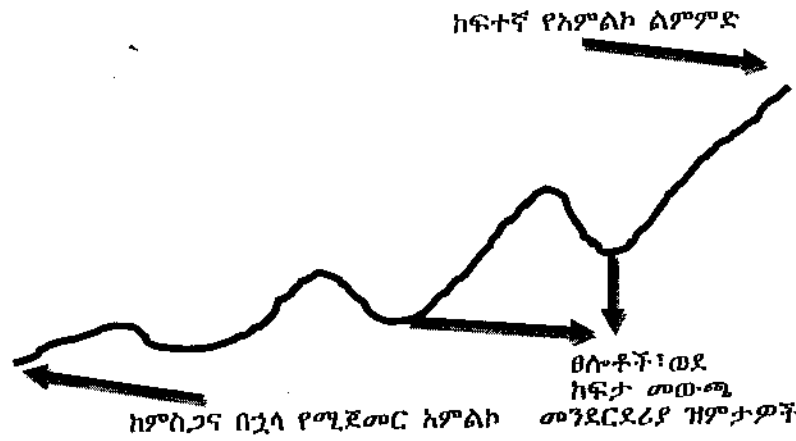
እንዳንድ የአምልኮ መሪዎች በተለይ ከፍተኛ ድምፅ ሲያወጡ ማይክሮኖኑን ከአፋቸው ስለማያርቁት በማጉያ መሣሪያው ላይ ችግር

ከመፍጠራቸውም በላይ አብሮአቸው የሚያመልከውን ህዝብ በጨካኝነት ያስጨንቃሉ። ስለዚህ የመዝሙሩ ከፍተኛና ዝቅተኛ የድምፅ መጠን ማይክሮኖኑን እንዴት መጠቀም እንደሚኖርብን እንደሚጠቀመን መረዳት ይኖርብናል። ከምስጋና ጊዜ ይልቅ በተለይ በአምልኮ ወቅት የድምፅ መጠንን እንደ መዝሙሩ ፍለት ሂደት መጨመርና መቀነስ ጥልቅ ወደሆነው የአምልኮ ጥልቀት ለመድረስ የሚያበረክተው እስተዋዕኦ ከፍተኛ ነው።

የአምልኮ ግራፍ አንፃራዊ ሂደት

ከእግዚአብሔር ህልውና ጋር የምንገናኝበት አምልኮ ቀስ በቀስ ወደ ክፍታ የምንጓዝበት፣ ጥልቅ ወደሆነውም የህልዎት ልምምድ የምንሄድበት፣ ጥንቃቄንና የመንፈስን ምረት የሚጠይቅ ሂደት ነው። በጉባኤ ስንሰበሰብም ሆነ በግላችን ስንፀልይ በውስጠኛው ማንነታችን (በመንፈስ) እንድንሆንና በእውነት እንድናመልከው እስቀድመን ከምድራዊ አስተሳሰብ የምንወጣበትንና አእምሮአችንን ነፃ በማድረግ በንፁህ ልብ የምናመልክበትን መንፈስ ለማግኘት የአምልኮ ሂደቱን መረዳት ወሳኝ አካሄድ ይሆናል።

የአምልኮ ግራፍ

ይህንን አንፃራዊ ግራፍ እንደማይለወጥ የአምልኮ ቀመር አድርጎ መውሰድ ባይቻልም በተለይም ለረጅም ሰዓታት አምልኮ በሚደረግባቸው ቦታዎች ግን በህልውናው ውስጥ ብዙ ለመቆየት ልንጠቀምበት የምንችልበት የአምልኮ ፍለት አካሄድ ነው።

አምልኮን የሚመራ ሰው ከነፋስ ጋር ወዳጅ እንደሚሆን ሰው ነው። «ነፋስ ወደሚወደው ይነፍሳል፣ ድምፁንም ትሰማለህ፣ ነገር ግን ከወዴት እንደመጣ ወዴትም እንዲሄድ አታውቅም።» ሉቃ 3፡8 ከነፋስ ጋር ወዳጅ

ለመሆን የግድ የነፋሱን አቅጣጫ ማዳመጥ ያስፈልጋል። ምክንያቱም ከምስራቅ ተነስቶ ወደ ምዕራብ ወይም ወደ ሰሜን ወይም ወደ ደቡብ ሊሄድ ይችላል። ያለው አማራጭ በመጀመሪያ ድምፁን መስማት፣ ከዚያም መከተል፤ በዚህ አካሄድ ንስር ከደመናት በላይ የነፋስን አቅጣጫ ተከትሎ እንደሚበርር፣ ልክ እንደዚሁ እጅግ በጣም ከፍ ወዳለውና ጥልቅ ወደሆነው የአምልኮ ልምምድ ውስጥ የመንፈስ ቅዱስን ድምፅ በመስማትና በመከተል ብቻ መግባት ይቻላል፤ ክብር የተሞላን ውጤትም ያስገኛል!

ለማስመለከት የሚረዱ ጠቃሚ ምክሮች

- ምስጋናን ከመጀመር በፊት የደስታን ከባቢ እየሮ መፍጠር
- ከምስጋና ጋር የተገናኙ መፅሐፍ ቅዱሳዊ ቃላትን በመናገር የህዝቡን መንፈስ ማነሳሳት
- ደመቅ ባሉ የሙዚቃ ምቶች የምስጋና መዝሙሮችን ማዘመር
- ወደ ህልውናው ለመግባት መዘጋጀታችንን ስናውቅ ለጥቂት ደቂቃም ቢሆን ለስለስ ካለ ሙዚቃ ጋር ንስሐን፣ የግል ፀሎትንና ዝግጅትን እንዲያደርግና ህዝቡ በመንፈስ እንዲሆን መጋበዝ
- ወደ መገኘቱ የሚያስገቡ የአምልኮ መዝሙሮችን መዘመር
- የመንፈሱን ፍስት ተከትሎ ከመዝሙሩ የተወሰኑትን ዜማዎች መደጋገም
- በአምልኮ መሃል ወደ ከፍታ የሚያወጡ ዜማዎችን በተለየ ዜማ ማዜም
- የአምልኮን (Graph) በመስራት ወደ ከፍተኛ ልምምድ መውሰድ
 - ሙዚቃውንና የድምፅን ጉልበት በየተራ ዝግና ከፍ በማድረግ
 - በአምልኮ መሃል ፀሎትን ማድረግ (ለስለስ ካለ ሙዚቃ ጋር)
 - ለተወሰነ ደቂቃ ዝምታን በመፍጠርና የእግዚአብሔርን ድምፅ በመስማት መቆየት
 - እንደገና መልሶ መላልሶ የአምልኮ መዝሙሩን ከፍተኛ መልዕክት በመዘመር ወደከፍተኛው ልምምድ መሄድ

በአምልኮ ጊዜ የአምልኮ መሪው መርሳት የሌለበት ነጥቦች

- የአምልኮ መሪው በምስጋና ጊዜ የሚያወጣውን የድምፅ ጉልበት ያህል በአምልኮ ጊዜ አለመጠቀም (በሰላም ድምፅ መዘመር)
- ሙከ ብሎ መዘመርም ካስፈለገው ማይክሮፎኑን ከአፉ በማራቅ የሚያመልኩትን ከሕልውና እንዳያስወጣ መጠንቀቅ
- በአምልኮ ጊዜ የምስጋናውን ጊዜ ያህል ብዙ ንግግር አለማብዛት
- በአምልኮ መሃል እንዳንዴ መሪው ብቻ ሳይዘምር ዝም በማለት፣ ህዝቡ ብቻ ከመዘመራት ጋር እንዲዘምሩ ማድረግ

በምስጋና ጊዜ የአምልኮ መሪው የህዝቡን መንፈስ ለማነሳሳት በየጣልቃው ከፍ ባለ ድምፅ ቃላትን ቢናገር መልካም ነው። በአምልኮ ወቅት ግን

በተቻለ መጠን ንግግር ባይኖርና ሁሉም ሰው በመንፈስ ምሪት ወደ እግዚአብሔር ህልውና መገስገስ ቢችል፣ የአምልኮ መሪው መናገር ካለበት ደግሞ በሰለለሰና ዝግ ባለ ድምፅ ቢናገር ይመረጣል። ምክንያቱም ደረጃ በደረጃ የአምልኮ የመጨረሻ መገለጫ (Climax) ዝምታ ነውና። ሆኖም ግን ዝምታ ሁሉ የአምልኮ መገለጫ እንዳልሆነ መረዳት ይኖርብናል። እንደውም ያለ ህልውናው ጉልበት የምንፈጥረው ዝምታ ባዶነት እንዲሰማን ከማድረጉም በላይ የጉባኤውን መንፈስ ያቀዘቅዝብናል። በአምልኮ ጊዜ ያለመገኘቱ ጥልቀት ዝምታን ከመፍጠር ይልቅ የምስጋናን መዝሙር ማዘመሩ ይሻላል።

ሶሎ ዘማሪያን (Solo singers)

ሶሎ ዘማሪዎች የተለያዩ መዝሙሮችን የሚደርሱ (የሚፅፉ)፣ በዜማና በግጥም ረገድ ከህሉት ያላቸው ሲሆኑ፣ በመጀመሪያ የዝማሬ ፀጋ አገልጋዮች ከዚያም ቀጥሎ የሙዚቃዊ ሥነ-ጥበብ ሰዎች ናቸው። በመሆኑም መዝሙር በሚደርሱበት ወቅት ከዚህ በታች ያሉትን ሥነ-ጥበባዊ ሃሳቦች መረዳት ይኖርባቸዋል።

መዝሙር ከውቅር ድንጋይ እንደሚለራ ቤት እንጂ ከተለያዩ ማቴሪያሎች እንደሚለራ ቤት አይደለም። ወጥነት ሊኖረው ይገባል። አንዳንድ መዝሙሮች አዝማቻቸው አምልኮ፣ ቁጥሮቻቸው ደግሞ ምስጋና ወይም ፀሎት አላቸው። ከዚህ ይልቅ ግን የአንድ መዝሙር ይዘት አንድ ወጥ ቢሆን ለማስተላለፍ የተፈለገው መልዕክት ጉልበትንና ውበትን ያገኛል። በተለይ መዝሙር የሚፅፉ ዘማሪያን የአዝማቹ መልዕክት ሊመጣላቸው ቁጥሮቹን ከመጻፋቸው በፊት በዚያ መልዕክት አቅጣጫ የእግዚአብሔር ቃል ምን እንደሚል ማጥናት ይኖርባቸዋል። በተጨማሪም አንድ መዝሙር አዝማቹና ቁጥር ብቻ ከሚኖረው ይልቅ ሌላ ተቀጣይ ዜማ ቢኖረው ለመልዕክቱ ጉልበት፣ ለአቀራረቡም ደግሞ ውበትን ይሰጣል።

አብዛኞቹ የድሮ መዝሙሮች የምስጋና ይዘት «ለእኛ አደረክልን» በሚል ሃሳብ ሁሉን አቀፍ መልክ ሲኖራቸው የቅርብ ጊዜ የመዝሙር ድርሰቶች ደግሞ «እኔ» ወይም «ለእኔ» በሚሉ ግላዊ በረከቶች ላይ ሲያመዝኑ ይስተዋላሉ። ሁለቱም ትክክል ቢሆኑም ፅንፈኝነት እንዳይኖር መጠንቀቅ ያሻል!

በሌላ መልኩ ደግሞ መዝሙር ለመፃፍ የተወሰነ ቀመር ማውጣት አይቻልም፤ ምክንያቱም የመልዕክቱና የዜማው አመጣጥ የተለያየ ነውና። ሆኖም ግን ከተሞክሮ ለአብነት ያህል ቢጠቀስ፤

- በፀሎት ሥፍራ በሚደረጉ የግል አምልኮዎች መካከል የሚዜሙ፤
- ሙዚቃን በመስማት የሚፃፉ፤
- ከሌሎች መዝሙሮች የሚወለዱ፤
- በሥራ መካከል ወይም በመንገድ ላይ በድንገት ከአፍ ውስጥ እፈትልከው የሚዜሙ፤
- በሌሊት ከእንቅልፍ ቀስቅለው እየተዘመሩ የሚያነቁ፤

- በአምልኮ መሃል የሚመጡ ትንቢታዊ መዝሙሮች፤
- መልዕክት አዘል መዝሙሮች ደግሞ በግል መረዳቶችም ሆነ በስብከት ትምህርቶች ላይ ተመስርተው የሚደረሱ ናቸው።

አንዳንድ መዝሙሮች ምንም ማስተካከያ ሳያስፈልጋቸው እንደተቀበሉናቸው ልዝሆኖቻቸው እንችላለን። አብዛኛውን ጊዜ ግን አዲስ መዝሙር ሲጻፍ ትክክለኛውን የዜማና የሥነ ጥበብ (የግጥም) ቅርፅ እስኪይዝ ድረስ በመደጋገም በግል በመዘመር፤ ወይም ደግሞ ሊያርሙ በሚችሉ ሰዎች በማሳረም የልብ እስኪደርስ ድረስ ማስተካከልን ይጠይቃል። ይህም ከመንፈሳዊው ፀጋ በተጨማሪ የግል ጥረት እንደሚያስፈልገው የሚያሳይ ነው። ስለሆነም በተለይ የተወሰኑ መዝሙሮች ተስተካክለው እስኪጨረሱና ትክክለኛውን ይዘት እስኪያገኙ ድረስ አንዳንድ ጊዜ ስድስት ወር ወይም ከዚያም በላይ ሊፈጁ ይችላሉ። ስለዚህ መዝሙሮች ተሰርተው ሳያልቁ ለአገልግሎት ማብቃት ተስሎ ያሳለቀን ሰዕል ለአይታ እንደማቅረብ ይቆጠራል።

መልዕክቱን የሚሰጠን እግዚአብሔር ቢሆንም ነገር ግን በየትኛው የሙዚቃ ምት (Rhythm) መዝሙሩ መገለፅ እንዳለበት፤ እንዲሁም ደግሞ መልዕክቱ በየትኛው የግጥም ዘይቤ መገጠም እንዳለበት ከሰዊዊ ጥበብ ተነስተን የምንወስነው የእኛ ውሳኔ ይሆናል። ስለዚህ ዘማሪዎች ሁሉ ስለ ሙዚቃና ስለ ሥነ ግጥም የጠለቀ አውቀት ሊኖራቸው ይገባል ማለት ነው። በእግዚአብሔር ፊት በይበልጥ ዋጋ ያለው መንፈሳዊው ይዘት ቢሆንም በዕውቀት የሚደረግ ማንኛውም ነገር ደግሞ የበለጠ ውጤትንና ተፅዕኖን ይፈጥራል።

በሃገራችን ብዙ ሰሎ ዘማሪዎች እንደተነሱ ሁላችንም እናውቃለን። በዚህም ክብር ሁሉ ለእግዚአብሔር ይሁን! ሆኖም ግን አገልግሎቱ በቀና መንገድ ላይ እንዲሆንና እስከመጨረሻው እንዲቀጥል ትክክለኛውን ፈር ማስያዝ ማስፈለጉ ሁላችንም የምንስማማበት ጉዳይ ይሆናል።

ይህ አገልግሎት የጓዳ አገልግሎት ሳይሆን የመድረክ አገልግሎት ነው። ስለሆነም ለዝና፤ ለታዋቂነት፤ ለገንዘብና ለተለያዩ የጋጠሙት ፈተናዎች የሚጋለጡ አቅም ክፍተኛ መሆኑን በሰሎ ዘማሪነት እያለገሉ ያሉ ሁሉ፤ እንዲሁም ወደፊትም ለማገልገል የሚነሱ ዘማሪዎች ሁሉ ሊያውቁት ይገባል። ስለዚህ በአገልግሎቱ የሚገኘውን ስምና ክብር ማሰብ ብቻ ሳይሆን ከላይ የተጠቀሱትን ተጓዳኝ ፈተናዎች እንዴት መውጣት እንዳለባቸው ካልተዘጋጁ፤ እንዲሁም ደግሞ ፈተናውን ለማለፍ የሚመጥን ባህሪያና አስተሳሰብ ካልያዙ በስተቀር የጌላኛው ውድቀት እጅግ ታላቅ ሊሆን የሚችል ነው። የእግዚአብሔርም ስም እንዲሰደብ ምክንያትን ይሆናል።

በመሆኑም አንድ ሰው የዝማሪ ፀጋ እንዳለው ከተረዳ ወዲያውኑ አገልግሎት መጀመርንና ካሌት ማስቀረፅን ከማሰብ ይልቅ አስቀድሞ

ሊያሳድጉት ከሚችሉ አገልጋዮች እግር ስር ቁጭ ብሎ መማርና መንፈሳዊ ማንነቱ እንዲሰራ ሥፍራ መስጠት አለበት። በቤተክርስቲያኑም ውስጥ ካሉ መሪዎች ጋር ጤናማ ግንኙነት ሊኖረው ይገባል። ይህንንም መንገድ መከተሉ ከውድቀት ሊያድነው ከመቻሉም በላይ በጊዜው የሚገለጠው አገልግሎቱ ፍሬያማና ዘላቂ እንዲሆን ያደርግለታል። በሳያልና በዳዊት መካከል የነበረውም ልዩነት ይኸው ነበር። ሁለቱም ዘይት ተቀብተዋል፤ ሁለቱም ሳሙኤል ቀብቶአቸዋል፤ ሁለቱም አርባ አመት ነግሠዋል። ሆኖም ግን ሳያል በዘይት እንደተቀባ ወዲያውኑ ዙፋን ላይ ነገለ፤ ከቅባቱም በኋላ የተሠራ ማንነት ስላልነበረው ለአርባ አመታት ሲነግስ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር ያደረገው ለሁለት ዓመት ብቻ ነበር።

ዳዊት ግን ከተቀባ በኋላ ለአስራ ሰባት ዓመታት ያህል በብዙ ፈተናዎችና ስደቶች፤ በብዙ ችግሮችና ምድረበዳዎች አልፎአል። በተፈተነ ማንነት ሲነግስ ግን አርባ ዓመታቱን ሙሉ በሙሉ አካሄዱን ከእግዚአብሔር ጋር አድርጎ ነበር። ለዚህ ነው መፅሐፍ ቅዱስ፡- «ዳዊት በገዛ ዘመኑ የእግዚአብሔርን ሃሳብ ካገለገለ በኋላ አንቀሳፋ!» የሚለን። በአርግጥ ስህተትን አልሰራም ማለት አይደለም። ነገር ግን ሲሳሳት እንኳን እንዴት መንገዱን ማስተካከል እንዳለበት ያወቀው በመቀባቱና በመንገሱ መካከል ባሉት ሥርዓት የመማሪያ ጊዜያቶች ውስጥ ነበር። በኃይለኛ ቅባት ከሚነሳው ይልቅ ቅባቱን ለዘመናት ጠብቆ የሚያገለግለው አገልጋይ ይበልጥ ያስደንቃል።

ቅባት እንዳለብህ እያወቅህ ሆኖም ግን እንደሌሎቹ አገልጋዮች አገልግሎትህ ሲሰምርህ የማታይ ከሆነ የንግሥና ጊዜ ገና መሆኑን ተገንዝብ፤ ባለሀብትም ሥፍራ ታማኝ ሆነህ በማገልገል እግዚአብሔር ራሱ እስኪገልጥህ ድረስ ጠብቅ። በባህሪህም ሆነ በአካሄድህ የተሰራ ማንነትን ለመያዝ ትልቅ ቦታ ስጥ።

ካህናቶች ወደመስዊያው በደረጃ ሲወጡ እንዴት መውጣት እንዳለባቸው ትዕዛዝ ተሰጥቶአቸዋል።

«ኃፍረተ ሥጋቸውንም ይከድኑበት ዘንድ የበፍታ ሱሪ ታደርግላቸዋለሁ።» (ዘ፡ 28፡ 42)

ሁልጊዜ ወደከፍታ በወጣን ቁጥር መሸፈን የሚኖርብን ክፍል መኖሩን መገንዘብ ያሻናል። በብሉይ ኪዳን ጊዜ መሸፈኛው የበፍታ ሱሪ ልብስ ነበር። በአዲስ ኪዳንም ልብስ ባህሪያን የሚወክል ቃል ነው።

«ምህረትን፤ ርኅራኄን፤ ቸርነትን፤ ትሕትናን፤ የዋህነትን፤ ትዕግስትን ልበሉ።» (ዳ፡ 1፡ 12)

እነዚህን ባህሪያት ሳይለብስና ኅፍረቱን መክደን ሳይለማመድ ወደ መስዊያ ክፍታ (ወደ ዝና፤ ወደ ታዋቂነት፤ ወደ ተፈላጊነት ...) የሚወጣ አገልጋይ በተፈተነ ጊዜ መውደቁ የማይቀር ይሆናል።

በሰዓት 140 ኪ.ሜ. የሚበርር መኪና በሰዓት 20 ኪ.ሜ. ከሚሄደው መኪና ይልቅ ጥንቃቄና አትኩሮት ማድረግ ያስፈልገዋል። ምክንያቱም ትንሽ

በኃይለኛ ትዛት ከሚነሳው ይልቅ ትዛቱን ለዘመናት ጠብቆ የሚሆን ስጦታ ሕገገዳይ ይበልጥ ያስደንቃል!

ስህተት ብዙ ጉዳትንና ኪሣራን ሊያስከትል ስለሚችል በሰዓት 20 ኪ.ሜ. የሚሄደውን ያህል ብቻ መጠንቀቅ አይበቃውም። ሙሉ ለአርባ አመታት በምድረ በዳ የእስራኤልን ህዝብ ሊመራ ብዙ ስህተቶችን አልሰራም። ሆኖም አላቱን አንዴ መምታት ሲገባው ሁለት ጊዜ በመምታቱ ምክንያት የተስፋይቱን ሃገር ከመውረስ ተከለከለ። ጥፋቱን ስናየው ምናልባት ከቁብም የማይገባ ሊመሰለን ይችል ይሆናል። ነገር ግን ሙሉ ካየው ክብርና ከደረሰበት የመንፈሳዊ ልምምድ ደረጃ ሊመዘን የተሳሳተው ጥቂት ስህተት የተስፋይቱን ሃገር ከመውረስ አግዶታል። በተመሳሳይ መልኩ በከፍተኛ ደረጃ ዝናቸው የወጣ ዘማሪዎችም ሆኑ ሌሎች አገልጋዮች መንፈሳዊ ፍጥነታቸው በጨመረ ቁጥር በኑሮአቸውና በአካሄዳቸውም ጥንቃቄን አብረው መጨመር ይኖርባቸዋል። ይህ ካልሆነ ግን የወጡትን ያህል መውረድና መዋረድ ሊያጋጥማቸው ይችላል።

አንድ ዘማሪ ካሌት ከማስቀረፁ በፊት የመዝሙሮቹ ይዘት መፅሐፍ ቅዱሳዊ መሆናቸውን፣ ከዜማና ከሙዚቃ አንፃርም መልዕክቶቹና መዝሙሮቹ መጣጣማቸውን ለሌሎች ከሱ ለተሻሉ ሰዎች ማሳየትና ማሳረም ይኖርበታል። ይህን በማድረጉም ካሌቱ ከወጣ በኋላ ለሚፈጠሩ ብዙ ትችቶችና አላስፈላጊ ነቀፋዎች ከመጋለጥ ይድናልና። ከዚህም በላይ እግዚአብሔር የማይክብርበትን የተሳሳተ መልዕክት ለህዝብ ከማቅረብ ዘማሪው ይጠበቃል።

ስለ ሶሎ ዝማሪ ስንነጋገር፣ በኢትዮጵያ ውስጥ ካልሆነ በቀር በውጪው አለም ያሉት አብዛኞቹ በህብረትም ጭምር የሚያገለግሉ ናቸው እንጂ ሁልጊዜ ለብቻቸው የሚሮጡ አይደሉም። ለብቻ መሮጥ ብዙ ጊዜ እደጋ አልውና። አገልጋይ ሁልጊዜ ብርቱ ሊሆን አይችልም፤ በደክመ ጊዜ ከጎኑ ሆነው የሚያበረቱት ደጋፊ ሰዎች ያስፈልጉታል። ቢስት እንኳን አቅጣጫን ያስለውጡታል። በተጨማሪም ለህብረት በቂ ሥፍራ የሚሰጥ ከሌሎች ጋር አብሮ ለመኖርና አብሮ ለመስራት የሚችልበትን ባህሪ ያዳበራል። የሚፅፋቸውንም አዳዲስ መዝሙሮች በሚግባባቸው አገልጋዮች መሃል ሆኖ ለመፈተን መልካም አጋጣሚን ይፈጥርላታል።

አባቶች ሲተርቱ፣ «ብቻውን የበላ ብቻውን ይሞታል» እንዲሉ ለብቻው የተማካለት አገልጋይ ቢያንስ ቢያንስ እሱን የሚመስሉ፣ አሊያም ክሉ የተሻሉ ሰዎችን ለማፍራት መጣር ይኖርበታል። በዚህም በእሱ የተጀመረው የአገልግሎት መንፈስ ቀጣይነት እንዲኖረው ያደርጋልና። አንድ የእግዚአብሔር ሰው ስለ የዋህነት ሲናገር «የዋህነት ማለት አንድ ሰው በአገልግሎትም ሆነ በኑሮ ከአጠገቡ የሚገኘውን ሌላኛውን ሰው ከእሱ የተሻለ ሆኖ እንዲገኝ ተበላጥኩኝ ብሎ ሳይቀና በማገዝና በመጣር መርዳት ማለት ነው» ብሎአል። ይህ አባባል የአውነተኛ የአባትነትን መንፈስ የሚያሳይ ነው። የዋህ ያልሆነ ግን አጠገቡ ያለው ሰው እንዲበልጠውም ሆነ ከእርሱ ተሻሎ እንዲገኝ አይፈልግም፤ ስለዚህም ከተሞክሮውና ከሌሎች ልምዶቹ ተምሮ ያገኘውን የስኬት መንገድ ይደብቃል፤ ለራሱም ብቻ ይጠቀምበታል።

ለማጠቃለል ያህል፣ በእግዚአብሔር እርዳታ መልካም ስምንና ሞገስን ያተረፉ ሶሎ ዘማሪዎች በግል ከሚሆነው አገልግሎታቸው ጋር አዳምረው

ሌሎችን ለማፍራትና ለማሳደግ ትልቅ ቦታ መስጠት ይኖርባቸዋል።

አሰላስሎት

1. ከምታስቀርፁት የመዝሙር ካሌት ውስጥ ምን ያህሉ ሰውን ያማክላል (ምስጋና)፣ ምን ያህሉ ደግሞ እግዚአብሔርን ያማክላል (አምልኮ) ነው?
2. ሕዝብ በተሰበሰበበት ጉባዔ የሚዘመሩ መዝሙሮችን ምን ያህሉ የምስጋና፣ ምን ያህሉ ደግሞ የአምልኮ ናቸው?
3. መልዕክታዊ መዝሙሮችን ትፅፋላችሁ ወይ?
4. ከመዝሙራችሁ ውስጥ ምን ያህል «እኔ» በሚል ሃሳብ ተገልጾአል? ምን ያህሉ «እኛ» በሚል ሃሳብ ተገልጾአል?
5. በግል የፀሎት ስፍራችሁ ወደ ህልውናው መግባትና መቆየት ትችላላችሁ ወይ?

መዘምራን (Choirs)

መዘምራን በተቀናበረና በተሳሰረ መልኩ የተለያዩ ድምፆችን በማዋሃድ ህብርና ቃና ያለውን ጣዕመ-ዜማ የሚቀኙ ቁጥራቸው በዛ ያሉ የዘማሪዎችና የሙዚቀኞች ስብስብ ናቸው። በእርግጥ ሁሉም መዝሙርን የሚደርሱ ሳይሆኑ ይችላሉ።

በአሁኑ ጊዜ የመዘምራን አገልግሎት በአምልኮ መሪዎች እየተተካ የመጣ ይመስላል። ወይም ደግሞ መዘምራኖች ወደ አምልኮ መሪነት እየተቀየሩ የመጡ ይመስላል። ሆኖም ግን ይህ አገልግሎት በቤተክርስቲያን ውስጥ እጅግ አስፈላጊ መሆኑ ታውቆ በተደራጀና በተቀናበረ መልኩ እንደገና እንዲያንሰራራ ትኩረት ሊሰጠው ይገባል። በመዝሙሮቹም ይዘት አንፃር ከምስጋናና ከአምልኮ ይልቅ መልዕክት ተኮር ቢሆኑና መዘምራንም ሊዘምሩ ከምስጋናና ከአምልኮ ይልቅ መልዕክት ተኮር ቢሆኑና መዘምራንም ሊዘምሩ ህዝቡ በዝማሪው ሳይሳተፍ ቁጭ ብሎ የሚሰማበት ቢሆን መልካም ነው። መልዕክቶቹም ስለ መፅናት፣ ስለ ባህሪ መስራት፣ በክርስቶስ ስለተገኘው ድል፣ ስለ መስቀሉ ስራ፣ ስለምፅዓት፣ የደህንነት ጥሪ መዝሙሮች፣ ወዘተ ... ሊሆኑ ይችላሉ።

በኢትዮጵያ ውስጥ ያሉ አብዛኞቹ መዘምራኖች አንድን መዝሙር በአንድ ድምፅ ብቻ ይዘምራሉ። ሆኖም ግን የተለያዩ ህብር ያላቸውን ዜማዎች በማቀናጀት ቢዘምሩ ከብዛታቸው አንፃር ለሰሚው ጆሮ ጣፋጭ፣ ለአድማጨም ሁሉ መልካም ቃና ያለውን ዜማ ማቅረብ ይችላሉ። ከዚህም በላይ በብዙ ቤተ ክርስቲያናት ቀስ በቀስ በአምልኮ መሪዎች እየተተካ የመጣው ይህ የመዘምራን አገልግሎት እንደገና እንዲያንሰራራ የአቀራረብ ጥራቱን መጨመር ይገባል።

በእርግጥ መዝሙርን በተለያዩ ድምፆች መዘመር እጅግ አድካሚና ብዙ ልፋትን የሚጠይቅ ሥራ ነው። በተጨማሪም መሠረታዊ የሙዚቃን አውቀት ያለ ለማራጭነት ይፈልጋል። በአሁኑ ጊዜ በካሪቦ ውስጥ ያሉ መዘምራን ደግሞ አብዛኞቹ ከልጅነታቸው ጀምሮ ከሙዚቃ ጋር

ለመተዋወቅ ዕድል ያላገኙ ስለሆኑ አራቱን ድምፆች (Quartet) ወይም ሁለቱን ድምፆች (Duet) አቀናጅቶ መዘመር ፈታኝ ሥራ ሊሆንባቸው ይችላል። በሌላ መልኩ ግን በአሁኑ ጊዜ ያሉ ታዲያ ወጣቶች አብዛኞቹ ለሙዚቃ ቅርብ ናቸው። ከዚህም በላይ ፍላጎቱ ስላላቸው በዚህ አቅጣጫ በቂ ሥልጠናን ቢያገኙ በዚህ ረገድ በቀላሉ ውጤታማ ሊሆኑ ይችላሉ።

በመሠረቱ ሁለት አይነት ችሎታዎች አሉ። እነሱም የማይቻለውን መቻልና የሚቻለውን መቻል ናቸው። የማይቻለውን መቻል ለእግዚአብሔርና በእግዚአብሔር ለሚያምኑ ብቻ የሚሰራ ነው። እግዚአብሔር ሁሉን ቻይ ስለሆነ፤ እንዲሁም ደግሞ መፅሐፍ ቅዱስ «ለሚያምን ሁሉ ይቻላል» ስለሚል!

የሚቻለውን መቻል ግን ለሰው ልጆች ሁሉ የተሰጠ ነው። ሆኖም ግን ይህ ሁለተኛው የችሎታ አይነት የሚገኘው በተደጋገመ ልምምድ ነው። ለምሳሌ ቋንቋ፣ ማንበብና መጻፍ፣ መኪናን ማሽከርከርና የመሳሰሉት ሁሉ በተደጋገመ ልምምድ የሚገኙ ችሎታዎች ናቸው። እንደዚሁም ሙዚቃን መጫወትና በተለያዩ ድምፆች መዘመር ለመቻል ብቸኛ መንገዱ እያንዳንዱን የሙዚቃ አውቀት በየደረጃው በመደጋገምና ችሎታው እስኪፈጠር ድረስ ልምምድ በማድረግ ነው። በእርግጥ በመደጋገም ወቅት ቶሎ የመያዝ ፍላጎትና አቅም ያላቸው ሰዎች ከሌሎቹ በልጠው ሊታዩ ይችላሉ።

በተደጋገመ ልምምድ የሚገኘውን ችሎታ ለማግኘት ከዚህ በታች የተዘረዘሩት ሃሳቦች ወሳኝነት አላቸው።

- በውስጥ ፍላጎት መሰጠት
- ረጅም ጊዜን ማጥፋት
- አለመስልቸት

• መደጋገም ባለበት ልምድ ላይ ብቻ ማተኮር

መዘመራዊና ከመዘመር ጥናት ባለፈ መልኩ መሰላለጥ ይቻላል። የሚመዘገቡት ማህደረግ ይኖርባቸዋል!

ሆኖም ግን በመደጋገም ሊገኙ የሚችሉትንና በሰው ችሎታ ስር ያሉትን ሁሉንም ነገሮች እንደማንችል ማወቅ ይኖርብናል። ምክንያቱም ከውስንነታችን የተነሳ በአንድ ጊዜ ለሁሉም ነገሮች ሰፊ ጊዜና አትኩሮትን መስጠት ስለማይሆንልን ነው። ስለዚህ ማገኛውም የመዘመራን አባል የተደጋገመን ልምምድ ከውስጥ ፍላጎት ጋር ቢያደርግ የተለያዩ ድምፆችን አዋሕዶ ስለመዘመርና ስለሙዚቃ ያለውን አውቀት የማያሻሽልበት ብሎም የሚታይ ለውጥን የማያመጣበት ምንም ምክንያት የለም። ስለሆነም ወታደር መሆን የፈለገ ሰው ሁሉ የጦር መሳሪያን አጠቃቀም ማወቅ እንዳለበት ሁሉ ለማገልገል ሙዚቃን መቻል፣ ወይም ጊዜ ሰጥቶ ሙዚቃን ለመማር ዝግጁ መሆን በኳየርም ሆነ በሶሎ አገልግሎት ውስጥ ለመታቀፍ አንዱ መስፈርት ሊሆን ይገባል።

በሌላ መልኩ ደግሞ በመዘመራን መካከል ከሁሉም በላይ ለሀብረትና አብሮ ለመፍሰስ የሚሰጠው ቦታ ከፍተኛ መሆን ይኖርበታል። ምክንያቱም እግዚአብሔር በረከትንና ህይወትን እንዳዘዘበት ሁሉ ሰይጣን ደግሞ መለያየትን፣ አለመስማማትንና አለመቀባበልን ለመፍጠር በትጋት ይንቀሳቀሳል። ስለዚህ በመዘመራን አገልግሎት ውስጥ ያሉ ሁሉ እርስ በእርስ ለመቀባበል እንዲችሉ በባህሪያቸው ትጉት፣ በአስተሳሰባቸው ቀና (Positive)፣ በንግግራቸውም በሳል መሆን ይጠበቅባቸዋል።

ጋራዥ ውስጥ የሚሰራ ሠራተኛ የመኪናው ዘይት እንዳይነካው አይጠነቀቅም። ምክንያቱም እየሰራ ያለው ጋራዥ ውስጥ ስለሆነና የሚለብሰውም ቱታ ለዚሁ የተዘጋጀ ልብስ ስለሆነ። እንዲሁም በሀብረት የሚደረግ አገልግሎት ውስጥ የሚያገለግል አገልጋይ ትህትና የተባለውን መንፈሳዊ ልብስ መልበስ ይኖርበታል። ምክንያቱም ግጭትና አለመስማማት ማጋጠሙ አይቀራ ነውና። የራሱን ክብር የሚጠበቅ ጌታን ማስከበር አይችልም። ለክብር የሚረምድ ሰው ለጌታ ክብር መኖር አይሆንለትም። ሐዋርያው ጳውሎስ፣ «መዋረድንም አውቃለሁ!» እንዳለ መዋረድን የማያውቅና ትህትናን ለመማር ዝግጁ ያልሆነ ሰው ለአገልግሎት ብቁ አይደለም። ስለዚህ በመድረክ ላይ የሚደረገውን ዝማሬ ብቻ አይቆ ኳየር ውስጥ መግባት ቱታ ሳይለብሱ መኪናን ለማደስ ወደጋራዥ ውስጥ እንደመግባት ይቆጠራል ማለት ነው።

ሀረሱን ክብር የሚጠበቅ አገልጋይ ጌታን ማስከበር አይቻልም። ለክብር የሚረምድ ሰው ለጌታ ክብር መኖር አይሆንለትም።

የአገልግሎቱ መሪዎች ከዝማሬው ባልተናነሰ መልኩ በመዘመራን መካከል መቀራረብና አንድነት እንዲፈጠር መሥራት ይጠበቅባቸዋል። በፍቅርና በሀብረት ላይ ያልተመሰረተ የቡድን አገልግሎት ውጤታማ ሊሆን አይችልምና።

በሌላ መልኩ ደግሞ የብዙ መዘመራን የጥናት ቦታዎች መዘመር የማጥናት ሥፍራ ብቻ ሆነው ይታያሉ። አባላቶቹም ለመባረክ የሚዘጋጁት ጉባኤ ውስጥ ሲያገለግሉ እንደሆነ ያስባሉ። በእርግጥ ጥናት መኖሩ በእጅጉ ይደገፋል። ነገር ግን ከጥናቱ ባለፈ መልኩ መሰብሰቢያ ቦታውን የማምለኪያ ቦታ ማድረግ በጣም አስፈላጊ ነው። እንደውም በጉባኤ ሲያገለግሉ ከሚሰማቸው የእግዚአብሔር ህልውና በላይ በጥናት ቦታዎቻቸው ያለው ህልዎት መብለጥ አለበት። ይህም መዘመራን ብቻ ሳይሆን መንፈሱንም ጭምር ይዘው ወደ መድረክ እንዲወጡ ያግዛቸዋል። ስለዚህ ከሙዚቃ መሳሪያዎች ጋር አብሮ መጠነኛ የድምፅ ማጥያ መሳሪያዎችንም ጭምር በጥናት ቦታቸው መጠቀም ቢችሉ የአምልኮን ክባቢ እየሮ የበለጠ ለመፍጠር ይረዳቸዋል።

በተለይ በጉባኤ አምልኮ ወቅት በመድረክ ላይ ሆነው አምልኮ መሪውን የሚያጅቡ መዘመራዊና የህዝቡን መንፈስ ለመምራት አይነተኛ ሚናን እንደሚጫወቱ ማወቅ ይገባቸዋል። ህዝቡ በመድረክ ላይ ያሉትን የዘማሪዎቹን የፊት ገፅታ፣ የሰውነት እንቅስቃሴ፣ እንዲሁም ደግሞ የማምለክ ብቃት ይመለከታልና። ለምሳሌ ስለ ደስታ እየተዘመረ ኳየርቹ አይናቸውን ጨፍነውና በሃዘን የተዋጡ መሰለው ደስታቸውን ሳይገልፁ

ቢዘምሩ የገባውም መንፈስ በዚያው የመዘምራኖች አኳኑን ሊቀረፅና ሊቃኝ ይችላል። ስለዚህም በልምምድ ወቅት መዝሙሮችን የሚመጥኑ የፊት ገፅታዎችንና በምዕራፍ አስራ አንድ ላይ የተዘረዘሩትን የአምልኮ ቅርፆች ከመዝሙሮቹ መልዕክቶች ጋር አብሮ ማዋሃድ ይኖርባቸዋል።

የሙዚቃ አመጣጥና መጨረሻ

ሙዚቀኞች በአምልኮ ውስጥ ያላቸው ድርሻ ከፍተኛ ነው። ለዚህም ደግሞ በቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ ይደረግ የነበረው የሙዚቀኞች አገልግሎት በቂ ማስረጃ እንደሆነ በምዕራፍ አራት ላይ ተመልክተናል። ሆኖም ግን በተለይ በዚህ ዘመን ቤተ ክርስቲያን ያፈራቻቸው ሙዚቀኞች ለእግዚአብሔር ክብር ወደማይውል የዓለም ሙዚቃ ፊታቸውን እያዘሩ እንደሆነ ሁላችንም የምናውቀው የአደባባይ ምስጢር ነው። ስለዚህ ስለሙዚቃ አመጣጥ፣ መቼ እንደተፈጠረ፣ እንዲሁም ደግሞ ሰይጣን ስለሚጠቀምበት የሙዚቃ ጥበብ እካሄድ መመልከት የገድ ይሆናል።

ለመጀመሪያ ጊዜ በሰዎች ዘንድ የበጎናንና የመለከትን መሣሪያዎች የተጠቀሙት ከአዳም ጀምሮ ሰባተኛ ትውልድ ላይ የሚገኘው ዩባል የወለዳቸው ሁለቱ ልጆቹ ናቸው።

«ዩባልም በጎናንና መለከትን ለሚይዙት አባት ነበር።» ዘፍ 4:21

ሆኖም ግን የሙዚቃ መሳሪያዎች ከሰው ልጆችም መፈጠር በፊት እንደነበሩ መፅሐፍ ቅዱስ ይነግረናል።

«የክብርህና የእምቢልታህ ሥራ በአንተ ዘንድ ነበረ፤ በተፈጠርክበት ቀን ተዘጋጅተው ነበር። አንተ ልትጋርድ የተቀባህ ዚሩብ ነበርህ።» እዝ 28: 13-14

«፪፻፶፫ የበጎናህ ድምፅ ወደ ሲኦል ወረደ፤ በቤታችሁም ብል ተነጥፎአል፤ ትልም መደረቢያህ ሆኖአል።» እዳ 14: 11

እነዚህ ሁለት ክፍሎች የሚናገሩት ሰይጣን በኃጢአቱና በትዕቢቱ ምክንያት ከመጣሉ በፊት በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ በለነበረው ተግባር እንደሆነ ብዙ የሥነ መለኮት አስተማሪዎች ይስማሙበታል። ሉሲፈር ከመፈጠሩ በፊት እንኳን የሙዚቃ መሳሪያዎች ተዘጋጅተውለት እንደነበረ ሕዝቅኤል በትንቢት መንፈስ ነግሮናል። ስለዚህ ሙዚቃ የዓለምና የሰይጣን ንብረት ሊሆን ይቅርና ሰይጣን ከመፈጠሩም አስቀድሞ የተዘጋጀ መሳሪያ እንደነበረ መረዳት እንችላለን።

ነገር ግን ነብዩ ኢሳይያስ በትንቢት መንፈስ እንዳየው ከሆነ ሰይጣን ከሰማይ ሲጣል የበጎናን ድምፅ ይዞ ወርዶአል። በዚህም ምክንያት ከጥንት ጀምሮ እስከአሁን ድረስ የብዙ ሰዎችን ቀልብ እየሳበ ወደ ኃጢአትና ወደ እርኩስት፣ ጣኦትንም ወደማምለክ የሚመራበት መሣሪያ አድርጎ ይጠቀምበታል። ይህንኑ ለማረጋገጥ የእነሲድራት ሚሳቅ አብደናን ዘመንን በዋቢነት መጥቀስ ይቻላል።

«ወንፍችና አህዛብ በልዩ ልዩ ቋንቋም የምትናገሩ ሆይ፤ የመለከትንና የአገዚልታን፤ የመለከትንና የክራሩን የበጎናውንና የዋሽንትን የዘፈንንም ሁሉ ድምፅ በሰማችሁ ጊዜ ተደፍታችሁ ንጉሡ ናቡከደናዖር ላቆመው ለወርቁ ምስል እንድትሰግዱ ታዝዛችኋል።» ዳን 3: 8

ከናቡከደናዖር የወርቅ ምስል በስተጀርባ ሰይጣን እንደሚመለከ ምንም ጥርጥር የለውም። ይህንን የአምልኮ ጥበብ ከየት አመጣው? ብለን ብንጠይቅ መልሱ በሰማይ የሙዚቃ ድምፅ በተሰማ ጊዜ መሳዕክት ሁሉ ለእግዚአብሔር ሲሰግዱ አይቶና ኮርጃ እንደሆነ መገመት አያዳግትም። የእስራኤልም ህዝብ በምድረበዳ ስርተው ያመለኩት የወርቅ ጥጃ ዘፈንንና ሙዚቃን አካትቶአል።

«ሀዘቡም ሊበሉና ሊጠጡ ተቀመጡ፤ ሊዘፍኑም ተነሱ።» ዘፀ 32:6

በቤተክርስቲያን ውስጥ ያሉ ሙዚቀኞች በሙሉ ለእግዚአብሔር ክብር ከሚውለው ውጪ ያለውን ሙዚቃ በፍቅር ማዳመጥም ሆነ ይባስ ብሎ ለዘፈን መጫወት ከበስተጀርባ ካለው ሰይጣናዊ አምልኮ ጋር ሊያገናኛቸው እንደሚችል መረዳት ይኖርባቸዋል። ስለዚህም ሊፀየፋትና ሊጠሉት እንደሚገባ ለማሳሰብ እወዳለሁ። በእርግጥ እነዚህ ሙዚቀኞች ለሙዚቃ እውነተኛ ፍቅር ካላቸው እግዚአብሔር ለሚመለከበት ሙዚቃ ብቻ ራሳቸውን መስጠትና ችሎታቸውን ማዋል አለባቸው።

ዘፋኞች የእግዚአብሔርን መንግሥት ፈፅሞ መውረስ እንደማይችሉ የእግዚአብሔር ቃል አስረግጦ ይናገራል። ምክንያቱም ለእግዚአብሔር ክብር የተፈጠረውን ሙዚቃና ዜማ በማወቅም ሆነ ባለማወቅ ለሰይጣን ክብር ስላደረጉትና የእግዚአብሔርን ክብር ስለተጋፉ ነው። ታላላቅ ታዋቂ ዘፋኞችም ከሙዚቃቸው ጋር በሲኦል ማዝናናታቸውን ይቀጥላሉ ብለው አንዳንድ ሰዎች በራሳቸው እንደሚቀልሩት አይምሰሉ፤ ነገር ግን እውነታው ሲታይ የሰይጣን ግዛት ምሳሌ በሆነችው በባቢሎን ውስጥ የሚገኝ ሙዚቃ የሚያክትምበትና ዳግመኛ ሳይሰማ የሚቆምበት ጊዜ እንደሚመጣ ዮሐንስ በራዕይ አይቶ ነግሮናል። ይህም ማለት የዘመን መጨረሻ ሲሆን በእግዚአብሔር ህልውና ውስጥ ካልሆነ በስተቀር በሲኦል ሙዚቃን መስማትም ሆነ የሙዚቃ መሣሪያዎችን ማግኘት ከቶ የማይታሰብ እንደሆነ አመልካች ነው።

«በጎና የሚመቱና የሚዘምሩም ድምፅ እምቢልታንና መለከትንም የሚነፋ ድምፅ ከአንግዲህ ወዲህ በአንቺ ውስጥ (በባቢሎን ውስጥ) አይሰማም።» ራዕ 18:22

ሆኖም ግን በሰማይ ስላሉ ክስተቶች በጥቂቱም ቢሆን የነገረን የዩሐንስ ራዕይ መፅሐፍ የሙዚቃ መሳሪያ ድምፅ በሰማይ መሰማቱ እንደሚቀጥል ይነግረናል። ድል ነጂዎች የሙሴን ቅኔና የበጎን ቅኔ ከእግዚአብሔር በተቀበሉት በጎና ይጫወታሉ።

«በእውራውና በምስሉም በስሙም ቁጥር ላይ ድል ነስተው የነበሩት የእግዚአብሔርን በጎና ይዘው በብርጭቆ ባህር ላይ ሲቆሙ አየሁ።» ራዕ 15:2

ምክር ለቤተ ክርስቲያን መሪዎች

ሳውንድ ሲስተም

በሰላምልኮና በሰላምልኮ ሲሳባ በተለይም በዚህ የሰልጣኔ ዘመን ላይ ያሉ መሪዎች ፊትም ሊረቡት የማይገባ እግዚአብሔር ለሰዎች በሰባቸው ጥበብ የተፈጠረ የቴክኖሎጂ ውጤት የድምፅ ማጉያ መሳሪያ ነው። ሳውንድ ሲስተም መድረክንና ጉባኤን የሚያገናኝ ድልድይ ነው። አገልጋዮች በትክክልና በማይረባሽ መልኩ መልዕክታቸውን ለህዝብ ለማድረስ እንዲችሉ የድምፅ ማጉያ መሳሪያዎች ሚና እጅግ የጎላ ነው። የሳውንድ ሲስተም አስመስተካክል በብዙ ጉባኤዎች ውስጥ ከአጋንንት ተፅዕኖ ባልተናነሰ መልኩ መንፈስን የሚያውክና የሚረባሽ ነው። በተለይም ስብከት የአንድ ሰው ንግግር ብቻ ስለሆነና አብሮት የሚያጅበው የሙዚቃና የሌሎች ሰዎች ድምፅ ስለሌለ በቀላሉ ሊሰማ ይችል ይሆናል። መዝሙር ግን የሚወፍርና የሚቀጥን ዜማ ስላለው፣ በሙዚቃዎችና በሌሎች ዘማሪዎችም ስለሚታጅብ የሁሉንም ድምፅ አመጣጥና ተክክለኛ ውህደትን ለማምጣት ብዙ ዕውቀትን፣ ልምድን፣ ችሎታንና ጥረትን ይጠይቃል።

በኢትዮጵያ በሚገኙ አንዳንድ ቤተክርስቲያናት ውስጥ ሳውንድ ሲስተሙን የሚያስተካክሉት ሰዎች እውቀት ያላቸው ሳይሆኑ እንደውም በአንዳንድ ቦታዎች የቤተክርስቲያኒቱ ዘብ ጠባቂዎች እንደነበሩ የቅርብ ጊዜ ትዝታችን ነው። ሆኖም ግን ቤተክርስቲያን በእውነተኛ አምልኮ ውስጥ ለሚገለጠው የእግዚአብሔር መገኘት ትልቅ ቦታ ልትሰጥ ይገባታል። ማዕከላዊ መሆን ያለበት እግዚአብሔር ራሱ ነውና፤ ይህ ከሆነ ደግሞ እሱን ለማማከል በሚደረጉት ዝግጅቶችና በሚያስፈልጉ የሙዚቃም ሆነ የድምፅ ማጉያ መሳሪያዎች ላይ ትኩረት ሊሰጥ ይገባል።

ህልውናውን የማክለ እንቅስቃሴ ላይ ለማተኮር መሪዎች በዝማራ፣ በሙዚቃና በሳውንድ ሲስተም ዙሪያ ቅርብ ክትትል ማድረግ አለባቸው። በተጨማሪም ፕሮፌሽናል የሆኑ ብዙ ሰዎችን ለማፍራት በዚህ ረገድ ስልጠና መስጠትና እውቀት ካላቸው ሰዎች ምክርን ማግኘት የገድ ይሆናል። ሆኖም ግን ያለ ሙዚቃና ያለ ሳውንድ ሲስተም አምልኮ የሰም የሚል የፅንፈኝነት ሃሳብ እየቀረበ አለመሆኑን መረዳት ይኖርብናል። እንደውም እጅግ የበዛ የሙዚቃ ድምፅ በሚሰማባቸው ቤተ ክርስቲያናት ውስጥ በየተወሰነው ጊዜ ያለሙዚቃ መሳሪያ ማምለክ ቢለማመዱ፣ ሙዚቃ አምልኮን የሚያግዝ አጋዥ እንዲ በራሱ አምልኮ ማለት እንዳልሆነ ለጉባኤዎቻቸው ሊያስገነዝቡበት ይችላሉ።

በሰውነት አካላችን እጅግ በጣም ስለ ለሆኑት ክፍሎቻችን ክሌሎቹ ብልቶች በተለየ መልኩ ከፍተኛ ጥንቃቄ እናደርግላቸዋለን። ምክንያቱም ቶሎ ለመጎዳትና በመላ አካላችን ላይ ህመም ለመፍጠር የተጋለጡ ስለሆኑ። በተመሳሳይ መልኩም በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያሉ ሙዚቃኞች በመንፈሳዊው ህይወታቸው ረገድ ከሌሎች ይልቅ የቅርብ ክትትልና የተለየ

ጥንቃቄ እንደሚያስፈልጋቸው ለማስገንዘብ እወዳለሁ። ሙዚቃ በራሱ ጋጢአት ባይሆንም ስሜትንና መንፈስን የመግዛት አቅሙ ግን ላቅ ያለ ስለሆነ ሙዚቃኞቻችንን በዓለም ለሚሰራው መንፈስ ሊያጋልጣቸው ይችላል።

በንጉስ ዳዊት ዘመን በቤተመቅደስ ውስጥ ያገለግሉ የነበሩት እራት ሺህ ሌዋውያን ሙዚቃኞችና መዘምራኖች ሌላ ሥራ አይሰሩም ነበር። ሌላ ሥራ አይሰሩም ነበር ማለት ደግሞ በኑሮ አቅጣጫ ክፍተት አልነበረባቸውም ማለት ነው። በሌላ ቋንቋም ይከፈላቸው ነበር ማለት ነው። ይህም በአሁኑ ዘመን ሙዚቃን ፕሮፌሽናቸውና ሥራቸው አድርገው ለሚኖሩ ሙዚቃኞች ቤተክርስቲያን ተገቢውን ክፍያና እንክብካቤ ልታደርግላቸው እንደሚገባ የሚያሳየን ቃል ነው።

ባጠቃላይ ለዘማሪዎች፣ ለሙዚቃኞች፣ ለአምልኮ መሪዎችና ሳውንድ ሲስተሙን ለሚያስተካክሉ ሰዎች ሙዚቃንና ዝማራን በጥልቀት የሚያውቅ የአምልኮ ፓስተር በመሾም ወይም በዝማራና በአምልኮ ዙሪያ ያሉትን ቴክኒካል እውቀቶች እንዲገበዩና እንዲማሩ በተደጋጋሚ ሁኔታዎችን በማመቻቸት የቤተክርስቲያን መሪዎች ትልቅ እገዛ ማድረግ ይኖርባቸዋል። በዚህም በአምልኮ በሚገለጠው የእግዚአብሔር ህልውና ቤተክርስቲያኒቱ አንድነትና ለአንድነት የበኩላቸውን ድርሻ ይወጣሉ። ከመዘመር ባለፈ መልኩ በእውነተኛ አምልኮ ጥልቅ ወደሆነው ወደ እግዚአብሔር ህልውና ለመግባት በምትጥር ቤተ ክርስቲያን ውስጥ በሁሉም አቅጣጫ እድገት ይመጣልና።

ተፈጸመ !

ሳውንድ ሲስተም
መሪዎችን
ጥቅም
የሚያገናኝ
ሆኖ ይገኛል።

ዋቢ መጻሕፍት

1. Worship God (Ernest B. Gentile)
2. The Power of Prophetic Worship (David Swan)